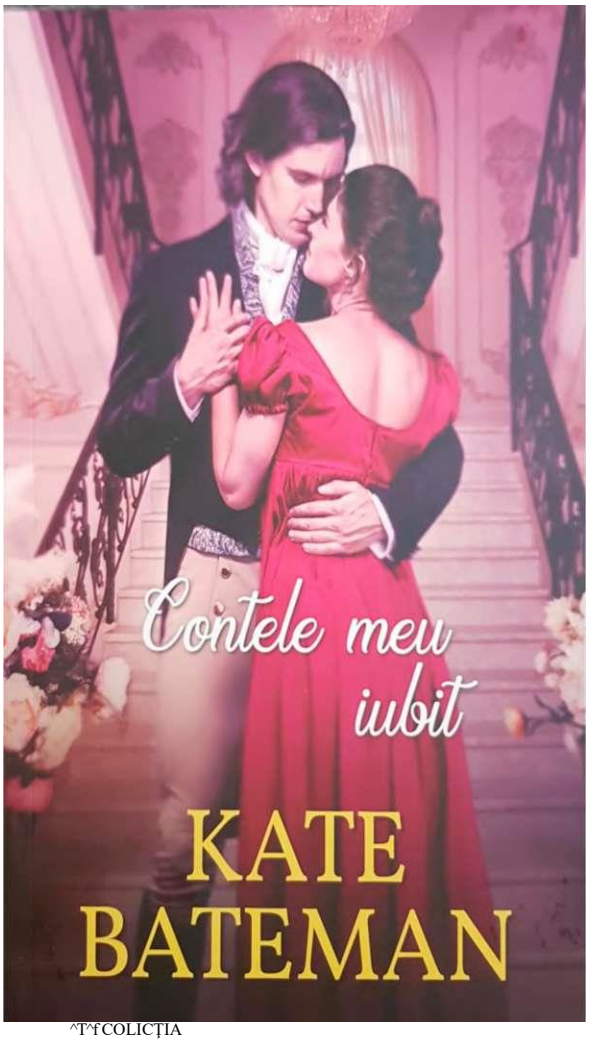

^T^fCOLICŢIA
ciubi?tiA
SERIA „BURLACII DIN BOW STREET[14]

Faceţi cunoştinţă cu Burlacii din Bow Street - nobili care lucrează sub acoperire în nou-înfiinţatele forţe de poliţie ale Londrei - şi cu femeile pe care au jurat să le protejeze... sau să le cucerească?

VA DUCE O CĂSĂTORIE PREFĂCUTĂ...

Georgiana Caverstccd este moştenitoarea unui imperiu comercial, care s-a săturat ca toţi bărbaţii să râvnească la averea ei. Nu doar vânătorii de zestre îi fac probleme, ci şi vărul ei, un nemernic care vrea să o oblige să se mărite cu el. Cum ar putea să devină... văduvă? Georgie concepe un plan nebunesc de a se mărita cu un condamnat la moarte, înainte ca acesta să fie executat. Nu trebuie decât să găsească un burlac potrivit în închisoare şi va fi liberă imediat. Ce-ar putea să nu meargă bine?

LA O IUBIRE ADEVĂRATĂ? Benedict William Henry Wylde, al doilea fiu al fostului conte de Morcott, un crai fără nici un sfanţ în buzunar, este trimis sub acoperire la închisoarea Newgate. Georgie nu-şi dă seama că se mărită chiar cu el, darămite să se aştepte să-şi vadă frumosul soţ, în viaţă, la un bal. Wylde se trezeşte peste noapte facându-i curte propriei neveste, în speranţa de a-i cuceri şi inima, dacă tot sunt căsătoriţi. Dar cum va reuşi el s-o convingă pe neastâmpărata Georgie că îşi doreşte să rămână împreună până când moartea îi va despărţi... cu adevărat?

Kate Batcman scrie poveşti de dragoste care se petrec în perioada Regenţei, în perioada victoriană sau în Renaştere. Eroinele din romanele ei sunt femei inteligente, curajoase şi frumoase, iar pe eroii cei sexy nu ştii dacă să-i săruţi sau să-i strângi de gât.

KATE BATEMAN

C(Httc/& ff l C U y LulÍt

Traducere din limba engleză Adriana Dănilă

LITERA
Bucureşti

Familiei mele minunate şi nebune, mai ales celor trei monstruleţi şi lui M., cu toată dragostea.

!MuCtumiri

j

Mulţumirile mele lui Jennie Conway şi tuturor celor de la St. Martin's Press, fabuloasei mele agente, Patricia Nelson, pentru că au făcut toate lucrurile pe care eu urăsc să le fac şi mi-au dat timp să scriu. Şi le mulţumesc minunatelor doamne de la C.I.A. (vă ştiţi voi cine sunteţi) pentru prietenia, sfaturile şi sprijinul lor şi pentru că sunt cele mai grozave.

CapitofuCl

Londra, Martie 1816

Erau locuri şi mai rele în care îţi puteai găsi soţul decât închisoarea Newgate. Cu siguranţă erau. Doar că, în momentul de faţă, Georgie nu se putea gândi la nici unul.

-Georgiana Caversteed, asta este o idee teribilă.

Georgie se încruntă, privind către prietenul ei dolofan, Pieter Smit, în timp ce trăsura pe care el o chemase pentru a-i duce la cea mai cunoscută închisoare din Londra

se opri brusc în fața lor. Ori de câte ori olandezul nu era de acord cu ea, o striga folosindu-i tot numele. Iar asta se întâmpla destul de des.

-Tatăl tău s-ar răsuci în mormânt dacă ar ști ce ești pe cale să faci.

Fără îndoială era adevărat. Până acum trei zile, nu-și imaginase vreodată că avea să-și ia un soț din rândurile celor mai periculoși criminali ai Londrei. Însă vremurile disperate cereau măsuri disperate sau, în acest caz, un infractor disperat care urma să fie spânzurat. Un infractor cu care ea avea să se căsătorească înainte ca noaptea să ia sfârșit.

Georgie privi prin ploaie către stradă, apoi în sus, sus de tot, către pereții aproape lipsiți de ferestre. Se pierdeau în ceață, înalți de cinci etaje, un munte de cărămidă, șters și apăsător. Din depărtare, de undeva din întuneric, se auzea clopotul unei biserici, un sunet atât de respingător, de parcă emana moarte. I se strânse stomacul și avea o presimțire stranie. Chiar avea de gând să facă asta?

I se păruse o idee foarte bună, la adăpost, în siguranța oferită de Grosvenor Square. Așa avea să-i zădărnicească odată pentru totdeauna planurile verișorului Josiah. Cobori din trăsură, ferindu-și capul de ploaie, și porni pe urmele lui Pieter, pe sub poarta mare și arcuită. îi bubuia inima gândindu-se la îndrăzneala celor plănuite.

Parcurseseră acelaşi drum condamnaţi la spânzurătoare de copacul din Tyburn, doar că invers. De la vest la est, din străzile rafinate ale Mayfair către cartiere mai violente şi mai sumbre, Holborn şi St. Giles, până la locul mizerabil în care erau încarcerate scursurile societăţii.

Georgie se simţea ca şi cum se apropia de ceasul propriei execuţii. Alungă gândurile negre şi îşi îndreptă spatele. Era alegerea ei. Oricât de neplăcute erau următoarele minute, alternativa era cu mult mai rea. Prefera o căsătorie temporară cu un criminal odios şi nespălat, decât o viaţă de chin alături de Josiah. Traversând curtea exterioară, care era pustie, Georgie îşi drese gâtul, încercând să nu inhaleze mirosul infect care parcă emana din toţi porii clădirii.

-Ai aranjat totul, da? Ne aşteaptă?

Pieter încuviinţă.

-Da. Am căptuşit buzunarele bine, draga mea. Supraveghetorul şi ajutorul sunt amândoi doldora de şilingi de cupru. Sunt obişnuiţi să primească plocon ăştia doi, nişte nemernici lacomi.

Mâna dreaptă a tatălui ei nu umbla niciodată cu zăhărelul în faţa ei, şi Georgie aprecia foarte mult sinceritatea lui. Foarte puţin oameni din lumea ei spuneau cu adevărat ceea ce credeau. Onestitatea lui Pieter era ca o gură de aer proaspăt. Fusese în slujba tatălui ei deja cu douăzeci de ani înainte ca ea să se nască. Bolnav de oreion, nu putuse să-l însoţească pe William Caversteed în ultima sa călătorie, cea care avea să-i aducă şi sfârşitul, iar Georgie chiar se gândise de multe ori că, dacă Pieter ar fi fost cu tatăl ei, poate el ar fi fost în viaţă acum. Lucruri mărunte precum furtuni, naufragii şi atacuri din partea piraţilor otomani ar fi fost simple inconveniente pentru un bărbat ca Pieter Smit. în cei cinci ani de la moartea tatălui ei, Pieter se dedicase cu loialitate fetelor lui William, şi Georgie îl iubea pe servitorul morocănos şi voinic ca pe un al doilea tată. El avea să o sprijine în tot acest plan descreierat, chiar dacă nu era de acord. Ea îşi trase gluga pelerinei pentru a se feri mai bine de ploaia mărunţă.

Acest loc era plin de criminali, de bandiţi, de falsificatori şi hoti. Nenorociţi sărmani condamnaţi la moarte şi câţiva, „norocoşi", ale căror sentinţe fuseseră schimbate în închisoare pe viaţă. în felul ei şi ea era la fel de disperată.

- Eşti sigur că acest bărbat urmează să fie spânzurat mâine?

Pieter încuviinţă sumbru, ciocănind în uşa de lemn. .

-Sunt. E o scursură, după cât se pare.

Ştia ca nu trebuie să întrebe, nu voia să stie prea multe despre barbatul al cărui nume îl cumpăra. Bărbatul a cărui moarte avea sa-i ofere libertatea. Avea să se căsătorească şi să devină văduvă în doar douăzeci şi patru de ore. îi lăsa un gust amar ideea că profita de un bărbat condamnat şi se simţea vinovată că fericirea ei venea din nefericirea altcuiva. Dar acest bărbat avea să moară, fie că ea se căsătorea cu el sau nu.

- Care sunt delictele de care se face vinovat?

-Multe, mi s-a spus. E un falsificator. Observându-i nedumerirea, Pieter continuă. Cineva care falsifică monede. E trădare asta. -Oh.

I se părea o pedeapsă cam dură. Ea nu-şi putea imagina cum era să nu ai bani, să fii forţat să te descurci de unul singur. Cu toate acestea, nici cu averea nu era mai bine, era un blestem aproape la fel de mare ca acela de a nu avea nimic. Ea îndurase deja şase ani de lichelism şi vorbe false din partea vânătorilor de avere, din cauza cuferelor ei generoase.

- E şi contrabandist, adăugă Pieter pentru a descrie mai bine situaţia. A şi înjunghiat un vameş în Kent.

Ea pur şi simplu făcea tot ce se putea mai bine într-o situaţie urâtă. Acest om cu siguranţă avea să realizeze că, deşi nu mai exista nici o speranţă pentru el, cel puţin avea să părăsească această lume ştiind că familia lui avea să fie bine îngrijită. Toată lumea

avea părinți, frați sau iubiți. Toată lumea avea un preț. Ea, dintre toți oamenii, știa foarte bine asta - ea tocmai își cumpăra un soț. Cel puțin, în acest mod, nu exista vreo prefăcătorie. în plus, ce rost avea să ai o avere imensă dacă nu o puteai folosi pentru a fi fericit? Pieter bătu din nou, neliniștit, în ușă.

-Știu că nu ești de acord, bolborosi Georgie. Dar tata nu ar fi vrut niciodată să mă căsătoresc cu un bărbat care ține mai mult la averea mea decât la mine. Dacă nu m-ai fi salvat noaptea trecută, exact asta s-ar fi întâmplat. Aș fi fost forțată să mă căsătoresc cu Josiah pentru a evita un scandal. Refuz să ofer de bunăvoie controlul asupra vieții și averii mele unui idiot care să-și bată joc de ele. Ca văduvă, voi fi liberă. Pieter pufni.

- Crezi că sunt nemiloasă, zise Georgie. Dar ai vreo altă cale? Observându-l încruntându-se în tăcere, ea încuviință. Nu, nici eu.

Din interior se auziră, în sfârşit, zgomote de paşi şi zdrăngănit de chei Uşa se deschise, iar în prag, în lumina slabă a unui felinar,
apăru figura grotesc de mare a unui bărbat.
-Domnul Knollys?
Bărbatul rânji cu dinţii maronii, recunoscandu-l f>e heter.
-Bine ati revenit, domnule. Bine aţi revenit. îşi intmse gâtul şi ridică felinarul încercând să o vadă mai bine pe Georgie Ati adus doamna, deci? Miji ochii, plini de curiozitate. Ş, cerhficatul?
Pieter atinse buzunarul de la haină.
Knollys încuviinţă şi se feri din prag, permiţandu-le să intre.
-Ajutorul s-a oferit să ţină slujba. Se întoarse şi porni pe coridorul îngust, cu felinarul ridicat. Avem doar o mică problemă, întoarse capul către Pieter. Acel nemernic cu care doamna trebuia să se mărite a ajuns la spânzurătoare.
Pieter se opri brusc, şi Georgie se izbi de spatele lui generos.
-E mort? exclamă Pieter. Atunci, de ce mai suntem aici? Ai face bine să-mi returnezi banii pe care ţi i-am plătit!
Burta bărbatului se clătină grotesc când acesta râse. Nu era deloc un sunet plăcut.
-Gata, gata. Nu vă preocupaţi, dragul meu domn rafinat. Acel certificat special nu are încă nume pe el, nu? Nu. Avem cu duzina oameni ca el în acest loc. Pe aici.
Mirosul împutit de închisoare creştea pe măsură ce îl urmau pe nesuferitul Knollys în sus pe scări, şi apoi în jos, pe un al doilea coridor. De o parte şi de alta a pereţilor erau rânduri înşirate de usi groase din lemn, fiecare cu o trapă pătrată din metal şi cu oblon. Din interiorul unora se auzeau zgomote - gemete inumane, strigăte şi tot soiul de blesteme oribile. Altele erau apăsător de tăcute.
Georgie îşi duse batista la nas, bucuroasă că o îmbibase în apă cu lavandă. Knollys se clătină, oprindu-se în faţa ultimei uşi din rând. Ochii lui străluceau cu o veselie stranie, neliniştitoare
- I-am găsit doamnei un înlocuitor, asta am făcut
Bătu cu pumnul lui cărnos în placa de metal şi ochi trupul 1 ' Georgie, ascuns de manta, cu subînţeles, sugestiv, ceea ce o P ^ se simtă murdară. Abia se abţinu să nu tremure.
-Trezirea, băieţi! urlă el. E o doamnă aici care are nevoie de viciile voastre. Ser~

CapitoM2

Benedict William Henry Wylde, cel de-al doilea fiu al răposatului conte de Morcott, erou de război, pramatie în lumea nobililor, se chinuia să înţeleagă ultimele cuvinte ale colegului său de celulă, în timp ce încerca din răsputeri să ignore putoarea care venea din gura împutită a bărbatului cu dinţi îngălbeniţi şi mirosul infernal de cadavru care emana din trupul lui febril.

Silas era bolnav de câteva zile, din cauza unei răni de cuţit din coapsă, care se infectase şi supura. Nenorociţii de temniceri îi ignoraseră rugăminţile pentru apă, bandaje sau laudanum. Ben se străduia deja de ore bune să descifreze bolboroselile contrabandistului, în stare de delir, bărbatul trăncănea vrute şi nevrute, iar el voia să audă ceva care să-i fie de folos, doar că nu reuşea să înţeleagă mare lucru din frânturile aproape neinteligibile ale omului. Silas şuiera despre comploturi şi trădări. Un irlandez. împăratul Benedict aproape că era pe cale să-l scuture bine pe sărmanul nenorocit când, brusc, colegul său de echipaj răsuflă îndelung o ultimă dată şi îşi dădu duhul.

-Oh, drăcia naibii!

Ben făcu câţiva paşi în spate, îndepărtându-se de balotul dur, din paie, care mirosea a urină şi moarte. Fusese atât de aproape să obţină informaţia de care avea nevoie. îl înjură din nou pe prietenul său, unchiul lui Alex, Sir Nathaniel Conant, magistratul-şef din Bow Street, şi omul care trebuia să revoluţioneze modul în care poliţia funcţiona în Londra. Bow Street era instanţa de judecată principală din capitală, şi

„Mesagerii", cum erau cunoscuţi, investigau crime, urmăreau indicii, serveau mandate, dădeau citaţii, făceau percheziţii în căutare de bunuri furate şi supravegheau locuinţe în care se presupunea că erau puse la cale infracţiuni. Conant îi abordase pe Ben, pe Alex şi pe prietenul lor Seb în urmă cu aproape un an, la doar câteva luni de la întoarcerea lor din bătălia de
pe continent împotriva lui Napoleon. Ei abia deschiseseră Clubul Tricorn, acel iad al jocurilor de noroc, pe care îşi propuseseră să îl administreze împreună pe când stăteau cu toţii, ghemuiţi şi afumaţi, în jurul unui foc de tabără, în Belgia.
Conant le sugerase că noua lor aventură le oferea poziţia ideală pentru a aduna informaţii în numele guvernului Majestăţii Sale, mai ales că, membrii clubului - şi cunoştinţele lor - proveneau din toate mediile sociale. Tot el le ceruse ajutorul pentru anumite cazuri, în special cele în care erau implicaţi suspecţi cu rang şi fără. Nu doar că aveau intrare în lumea bună, ci mai mult, datorită timpului pe care-l petrecuseră în regimentul de infanterie, Rifles avuseseră de a face şi cu cei supranumiţi „scursurile Pământului", aşa cum Wellington îşi poreclise propriile trupe.

Conant îi plătea pe fiecare dintre ei cu o sumă modestă pentru fiecare dintre misiunile pe care le executau, plus un comision pentru fiecare informaţie nouă pe care o aduceau. Alex şi Seb nu aveau nevoie de bani; erau interesaţi mai mult de provocarea în sine, dar Benedict era dornic să câştige ceva în plus, chiar dacă munca, uneori - ca acum, de exemplu, - nu era tocmai încântătoare.
Era în Newgate la ordinele lui Conant, pe urmele unui zvon că cineva încerca să adune un echipaj de contrabandişti care să-l salveze pe exilatul împărat Napoleon de pe Insula Sfânta Elena. Benedict se infiltrase de săptămâni bune în această bandă, dându-se drept un artilerist înverşunat, în căutarea bărbatului din spatele acestui plan. Se lăsase şi prins de vameşi, în apropiere de Gravesend, alături de jumătate din bandă - recentul decedat Silas se număra printre ei -, în speranţa că avea să descopere mai mult. Dacă reuşea să rezolve acest caz, avea să primească o recompensă de cinci sute de lire, o mică avere ce avea să-l ajute mult pe fratele său, care se lupta să plătească datoriile enorme lăsate de depravatul lor tată. Era acolo de zece zile deja.

Şeful bandei, un nemernic vicios pe nume Hammond, fusese spânzurat ieri-dimineaţă. Ben, Silas, şi doi dintre cei mai tineri membri ai bandei fuseseră condamnaţi la exil. Asta însemna îndurarea britanică: o moarte înceată, dureroasă, într-o închisoare, pe o barcă, în loc de un ştreang rapid încolăcit de copacul din Tyburn. Corabia avea să plece la răsărit, dar Ben nu avea să fie la bord. Ku mai avea nici un rost să rămână acum că Silas şi Hammond erau

amândoi morţi. Nu mai avea ce să obţină de la ei. Iar cei doi tineri, Peters şi Fry, abia dacă intraseră la pubertate. Nu aveau de unde să ştie ceva folositor. Conant aranjase ca el să „dispară" de pe corabia închisoare înainte ca aceasta să pornească; paznicii de acolo erau la fel de deschişi faţă de mită ca Knollys. în plus, câţiva dintre membrii bandei scăpaseră de raidul din Gravesend. Benedict recunoscuse câteva feţe familiare în mulţime, în ziua în care magistratul îi pronunţase sentinţa. De îndată ce avea să fie liber trebuia să-i găsească ca să vadă dacă vreunul dintre ei fusese racolat pentru acea misiune de înaltă trădare.

Benedict oftă, sprijinindu-se cu spatele de perete, şi alunecă pe podeaua murdară, cu genunchii strânşi în faţa lui. îi era dor să fie curat. îşi trecu o mână peste faţă şi, simţindu-şi barba, se strâmbă - îşi lăsase barba să crească pentru a se deghiza. Ar fi fost în stare de crimă pentru o baie şi o lamă de bărbierit. Chiar şi în cele mai întunecate împrejurări din războiul peninsular, şi apoi chiar şi în Franţa şi Belgia, el găsise întotdeauna timp pentru a se bărbieri. Alex şi Seb, fraţii lui de arme, îl tachinaseră fără milă din cauza acestui obicei. Aruncă o privire afară, la ploaia care se vedea prin micuţa fereastră cu gratii a celulei sale. Seb şi Alex erau acolo, undeva, puşlamale norocoase, jucându-se cu inimile debutantelor, soţiilor şi văduvelor din Londra. Ce lucruri ajunsese să facă pentru rege şi pentru ţară. Şi pentru bani, bineînţeles. Cinci sute de lire nu erau de lepădat. Iar vânarea unui trădător era o cauză admirabilă. Să stea celibatar şi treaz, pentru că nu erau nici femei, nici băutură în închisoare, era adevăratul iad. Ar fi dat orice pentru o gură de coniac franţuzesc şi o femeie primitoare. La naiba acum, s-ar fi mulţumit şi cu un strop din poşirca aia de rachiu pe care o serveau la balurile din înalta societate şi cu o tăvăleală cu o hangiţă. O hangiţă frumoasă, clar. Aspectul îi permisese întotdeauna luxul de a fi pretenţios. Cel puţin când era bărbierit. Propria lui mamă nu l-ar fi recunoscut acum. Vocea slugarnicului Knollys răsună prin pereţi, alături de zgomote de paşi şi alte voci, ceea ce-l trezi din fantezii. Un pumn lovi gratiile cu o aşa putere, încât ar fi trezit şi morţii, iar Benedict privi cu ironie către Silas.

-Trezirea, băieţi! urlă Knollys. E o doamnă aici care are nevoie de serviciile voastre.

Benedict ridică din sprânceană. Ce naiba?

- OCate (Bateman ----------

- Mi-ai promis zece lire dacă îţi găsesc un bărbat şi nu zic ni'ca nimenea, îl auzi pe Knollys zicând de după uşă. -Şi ei aşteaptă să fie spânzuraţi?

Era vocea unui bărbat mai în vârstă, cu accent străin. Olandez, poate.

-Nt. Nu mai am alţii pentru spânzurătoare. Nu din trupa lui Hammond, de ieri, zise Knollys aproape cu părere de rău. Dar oricare dintre ăştia e bun. Mâine, la prima oră, vor pleca spre V_{an} Diemen's Land.

-Nu, nu e bine deloc.

Benedict ciuli urechile auzind ceea ce părea glasul unei femei erudite. Părea foarte iritată.

-Am cerut în mod special un bărbat condamnat, domnule Knollys. -Atunci, cel mai bine e să vă întoarceţi într-o săptămână sau două, doamna mea.

Se lăsă tăcerea în timp ce, aparent, cei doi vizitatori se sfătuiseră mult prea şuşotit ca el să înţeleagă ceva. -Nu pot să mai aştept câteva săptămâni. Femeia părea resemnată. -Preabine. Hai să vedem ce ai.

Cheile se rotiră în încuietoare şi burta mare şi săltăreaţă a lui Knollys apăru în prag. Benedict îşi feri privirea din calea luminii orbitoare de felinar, fiind obişnuit deja doar cu întunericul celulei. Knollys observă figura împietrită a lui Silas pe pat şi grohăi.

-E mort, ăă? Nu părea nici nemulţumit, nici surprins. M-am gândit eu că nu prinde săptămâna. Tu va trebui să fii suficient Wylde. Hai, scoală!

Benedict se ridică în picioare, icnind.

- Nu eşti căsătorit, nu, Wylde? bolborosi Knollys, aproape şuşotind, ca să nu fie auzit de cei din coridor.

-Nu am întâlnit încă femeia potrivită, trânti Benedict să-şi păstreze accentul de contrabandist de pe coasta de' atent care-l adoptase. Cu toate acestea, rămân cu speranţa.

Knollys se încruntă, încercând să-şi dea seama dacă B_{cn} sarcastic. Ca de obicei, era înţelesese greşit.

-Femeia asta e aici ca să se căsătorească, mormăi el $î_n$ c gesticulând în spatele lui.

Benedict miji ochii. întrevăzu două figuri afară, parţial ascunse de mătăhălosul temnicer. Una dintre ele, figura mai mică şi acoperită cu glugă, părea să fie o femeie.

-Ce fel de femeie vine aici ca să se căsătorească?

Knollys chicoti.

-Una disperată, domnule Wylde.

Citind strălucirea avară din privirea lui Knollys, Benedict simţi un val de furie şi milă faţă de sărmana femeie, oricine era. Probabil una dintre femeile singure, în căutare de un nume pentru copilul ei nenăscut. Sau poate vreo femeie uşoară, care speră ca datoriile ei să fie şterse odată cu moartea soţului ei. Doar că el nu întâlnise niciodată vreo târfă care să vorbească cu un accent atât de şlefuit, aristocratic.

-Vrei să mă căsătoresc cu o femeie pe care n-am cunoscut niciodată? Benedict aproape că râse, nevenindu-i să creadă. Apreciez oferta, domnule Knollys, dar trebuie să refuz. Nu mă arunc de bunăvoie în capcana preotului pentru nimeni.

Knollys făcu un pas amenințător în față.

- Oh, o să o faci, Wylde, sau îl pun pe Ennis să-ţi spargă capul. Privi către cadavrul lui Silas. Pot foarte bine să sap două morminte în loc de unul.

Ennis era un tâlhar scund, care semăna cu un trol şi care avea mai puţină minte decât un sac cu cartofi, dar avea o plăcere diabolică în a administra bătăi cu o măciucă grea din lemn. Benedict simţea că-i sare mustarul. Nu-i plăcea să fie amenințat. Dacă nu ar fi avut mâinile încătuşate, i-ar fi explicat foarte clar acest lucru domnului Knollys.

Din nefericire, Knollys nu era genul de bărbat căruia să-i placă să riște, îi trase una lui Benedict cu bățul lui.

-Afară cu tine! Și să nu faci vreo prostie, zise el și, cu pumnul lui cărnos, îl prinse amenințător pe Ben de ceafă.

Benedict ieși în coridorul întunecos și răsuflă recunoscător. Aerul era ușor mai curat. Bineînțeles, nu cu mult. Un bărbat cu spatele lat, cărunt, în jur de vreo șaizeci de ani, se așeză proiectiv în fața femeii, cu brațele încrucișate și cu sprâncenele stufoase ridicate. Benedict se înclină într-o parte, încercând să desluşească trăsăturile femeii, dar gluga de la manta îi ascundea chipul. Zgomotul produs de rochia ei când se feri ușor în spate i se păru delicios și foarte feminin. Era o femeie care nu cunoștea muncile manuale sau culesul de bumbac. Interesant. Knollys îl împinse înainte pe coridor, și Benedict scutură din cap, nevenmdu-i să creadă. Era nebărbierit, nespălat, avea mai puțin de șase ore până avea să fie din nou liber și, aparent, mergea să se căsătorească cu o străină. Soarta îi juca o nouă glumă proastă. Nu se imaginase niciodată căsătorit. Nu după exemplul dezastruos al căsniciei părinților lui. Mama lui suportase compania tatălui său suficient de mult pentru a-i produce moștenitorul mult râvnit și o rezervă, apoi se retrase din societatea londoneză. Timp de douăzeci ani, ea se distrase cu nenumărați bărbați în casa de la țară, în timp ce tatăl lor rămase retras în Herefordshire, cu o succesiune de amante din ce în ce mai tinere, iar una dintre ele își asumase serios rolul de a-l introduce pe Benedict, pe atunci la doar șaptesprezece ani, în lumea misterelor corpului feminin. Era un tipar pe care Benedict nu voia nici în ruptul capului să-l mai repete.

Dacă era sincer, nu crezuse că avea să supraviețuiască războiului și să ajungă la vârsta coaptă de douăzeci și opt de ani. Dacă ar fi fost forțat vreodată să își imagineze propria nuntă - sub amenințarea morții, cel mai probabil - era destul de sigur că nu și-ar fi imaginat-o în închisoare. Cel puțin, familia și prietenii apropiați ar fi fost prezenți; frații lui, burlaci convinși și ei, Alex și Seb; niște flori, poate. O biserică la țară. Nu-și imaginase niciodată soția. Dacă învățase ceva din trei ani de război era că viața e prea scurtă pentru a se lega pentru totdeauna de o singură femeie. Căsătoria ar fi o pedeapsă cu mult mai rea decât celula lui de aici, din Newgate. Coborâră scările și intrară în micuța capelă unde îi aștepta Horace Cotton, părintele, roșu la față și slinos. Cotton era mândru nevoie mare de rolul lui de preot; îi făcea o plăcere deosebită să-i chinuiască pe prizonierii condamnați la moarte cu predici lungi despre foc și smoală. Fără îndoială că era plătit generos pentru serviciile din această seară. Benedict se opri în fața altarului - o simplă masă acoperită cu un material alb pe care erau două lumânări - și ridică mâinile încătușate către Knollys. Temnicerul pufni, dar realiză că nu avea încotro și că trebuia să-i scoată cătușele dacă aveau să continue. în timp ce i le scotea, îi aruncă o privire acră, amenințătoare, provocându-l să încerce ceva. La rândul său, Ben îi servi un rânjet încrezut și disprețuitor. Cum să oprească această farsă? Nu avea nici un cent ca să mituiască pe cineva să-l scape din această încurcătură.

Tocmai criza cronică de bani îl determinase să lucreze pentru cei din Bow Street de când se întorsese din Franța, urmărind tot soiul de recompense. Oare pentru a invalida căsnicia era suficient să scrie greșit numele în registru? Probabil că nu. Atât Knollys, cât și Cotton îl cunoșteau ca Ben Wylde. Fost membru în brigada Rifles, cinic veteran de război din Waterloo, sărac lipit pământului. Nu era numele lui întreg, bineînțeles, dar cel mai probabil ar fi fost suficient pentru a mulțumi autoritățile. Cu siguranță că lucrurile ar fi devenit interesante dacă ar fi anunțat că fratele său se întâmpla să fie contele de Morcott, însă, din cauza risipitorului lor tată, proprietatea era ipotecată până peste cap. John avea mai puțini bani decât Benedict. Se simțea teribil de încolțit, ca și cum un pușcaș francez l-ar fi luat în vizor. Și totuși, supraviețuise unor întâmplări și mai rele. Era expert în a scăpa din primejdii. Chiar dacă era forțat să se

căsătorească cu această misterioasă cotoroanță, întotdeauna exista alternativă. Anularea căsniciei era una.

%oate (Bateman

-Aş putea măcar să ştiu numele doamnei cu care urmează să mă căsătoresc? zise el.

Servitorul se strâmbă, auzindu-i tonul ironic, dar femeia aşeză mâna peste braţul lui, reducându-l la tăcere, şi ieşi în faţă.

- Bineînţeles, domnule. Cu o mişcare elegantă, îşi trase gluga şi îl privi direct. Numele meu este Georgiana Caversteed.

Benedict înjură în toate limbile pe care le cunoştea.

Georgiana Caversteed? Ce fel de truc diavolesc era şi ăsta? Ştia numele, dar nu o văzuse niciodată la faţă - până acum. Pentru Dumnezeu, toţi bărbaţii din Londra cunoşteau numele. Fetişcana era atât de bogată, încât putea avea propria ei bancă. Ar fi putut să aibă orice bărbat din Anglia. De ce, Doamne iartă-mă, îşi căuta soţ la Newgate? Benedict abia dacă se stăpâni să nu facă o reverenţă - era o reacţie care-i venea din instinct de fiecare dată când îi era prezentată o doamnă din înalta societate - şi începu să se chinuie să-şi amintească ce ştia despre familia ei.

Era o fată de bogătaş. Tatăl ei fusese negustor, se ocupase cu comerţul pe mare şi fusese la fel de înstărit precum Cresus. Murise şi lăsase întreaga avere familiei. Despre sora ei cea mai mică se spunea că este frumoasa familiei, şi cu siguranţă trebuia să fie vreo zeiţă, căci Georgiana Caversteed era tulburător de plăcută. Avea un chip care-ţi tăia respiraţia cu faţa ei sub formă de inimă, un nas drept şi ochi care, în lumina lumânărilor, erau apăsător de gri, de culoarea ardeziei umede. Avea sprâncene groase, gene lungi şi o gură delicată, poate uşor cam mare. Brusc, simţi un val de căldură cuprinzându-i trupul, şi inima i-o luă la goană. Ea îl privi continuu cât timp el o cercetă, fără a-şi pleca capul sau a flutura sfios din gene. Observând-o, Benedict simţi că-i creşte interesul şi o zvâcnire în pantaloni îi reaminti de efectele neplăcute ale abstinenţei lui forţate. Acum nu era nici momentul, nici locul potrivit pentru a face ceva în această privinţă. Ei nu se întâlniseră în societate. Ea trebuie să ii venit în oraş după ce el plecase în peninsulă, cu trei ani în urmă, ceea ce ar fi însemnat că avea undeva la douăzeci şi patru de ani. Majoritatea femeilor ar fi fost considerate bătrâne dacă ar fi rămas necăsătorite după atâtea sezoane, dar Georgiana Caversteed, cu averea ei incredibilă şi aspectul răvăşitor, ar fi pu_ tut la fel de bine să aibă şi optzeci şi patru de ani şi, cu sigurantă cineva tot ar fi vrut-o. Cu toate acestea, ea era aici.

Benedict încercă să pară degajat şi să respire normal. Oare ce naiba o determinase să ia asemenea măsuri drastice? Oare se tâmpise la cap? Nu-şi putea imagina nici o situaţie care să fie într-atât de disperată încât să merite să fie legată de unul ca el pentru toată viaţa. Ea îşi umezi buzele cu vârful limbii - el simţi valuri de căldură în abdomen - şi îl fixă cu o privire poruncitoare.

-Care este numele dumitale, sir?

Ea înaintă aproape provocator, ca şi cum nu era intimidată de mâinile lui libere sau de aspectul ameninţător.

îl cuprinse un val de admiraţie pentru curajul ei prostesc. Trase aer în piept şi îi mirosi uşor parfumul. îşi simţi genunchii moi. Uitase cum era să simtă mirosul îmbietor al unei femei. Pentru o clipă, îşi imagină că o trage aproape şi că îşi afundă nasul în părul ei, inhalându-i mirosul divin. Voia să se îmbete din mirosul ei. Voia să vadă dacă acele buze chiar erau atât de delicate pe cât păreau. El înaintă involuntar un pas în faţă, dar se opri auzind mârâitul ameninţător al servitorului ei. Revenindu-şi în fire, îşi aminti că trebuia să rămână în rolul contrabandistului necioplit pe care-l aşteptau de la el.

-Numele meu? Ben Wylde. La dispoziţia dumneavoastră.

Vocea lui era profundă, uşor aspră, iar Georgie simţi ceva ciudat în stomac. Trebuia să preia comanda aici aşa, cum obişnuia să facă tatăl ei pe corăbiile lui, dar bărbatul din faţa ei era uriaş, păros şi intimidant. Prima dată când îl întrezărise, de după forma rotofeie a lui Knollys, în celula sumbră, rămase mută de uimire, observându-i statura. Părea să ocupe tot spaţiul cu umerii lui laţi, cu pieptul mare şi cu picioarele lungi. Ea se aşteptase la cine ştie ce creatură zdrenţuită, amărâtă şi jignesinată. Nu la acest munte de bărbat, atât de impunător şi de masculin. Ea îi cercetase părul neîngrijit şi mult prea lung şi proporţiile absolut superbe, în timp ce îşi croiseră drum pe coridor. Era cu un cap mai înalt decât Knollys şi, spre deosebire de mersul orbecăit al temnicerului,

acest bărbat mergea cu paşi lungi, încrezători, cu spatele drept şi cu bărbia ridicată, ca şi cum el era stăpânul închisorii şi tocmai făceau un tur pentru a-i face lui pe plac. Acum, în capelă, ea îi văzuse, în sfârşit, faţa - părţile care nu erau acoperite de barba mare şi neagră - şi se simţi cuprinsă de fiori. Se uită la el ca şi când ar fi studiat un cal sau o piesă de mobilier. Ceva mare şi impersonal. Părul lui negru

. _____ _ ____ *%ate 'Batemau* — -------- -------- -

era încălcit şi îi înconjura chipul, ajungându-i aproape la bărbie. îi era greu să-şi dea seama ce culoare avea să aibă odată ce era spălat. Observă un pai după urechea lui şi abia îşi potoli nevoia stranie de a se întinde şi de a-l lua. Barba neagră ascundea adevărata formă a feţei lui, dar în lumina lumânării ea observă pomeţii lui frumos sculptaţi. Pielea pe care o putea vedea - nasul drept, obrajii şi fruntea - era neobişnuit de bronzată şi îi scotea în evidenţă ochii pătrunzător de căprui. Ea se apropie de el cât de mult îndrăzni; fără îndoială că ar fi simţit că el mirosea a hazna dacă s-ar fi apropiat şi mai mult, dar chiar şi aşa era conştientă de un sentiment în- confortabil de... de ce? De reticentă atracţie? De fascinaţie? Vârful capului ei îi ajungea la bărbie, iar statura lui era, în mod paradoxal, atât ameninţătoare, cât şi liniştitoare. Era atât de mare, încât ea ar fi putut să se sprijine complet de el; era sigură că, dacă i-ar fi atins pieptul cu mâna, i-ar fi simţit forţa şi căldura. De neclintit. Inima ei începu să bată alarmant de repede. El era uriaş şi nespălat, şi totuşi trupul ei reacţiona în cel mai îngrijorător mod faţă de prezenţa lui. Privirea lui era inconfortabil de intensă.

Ea feri ochii, rupând tensiunea stranie dintre ei, şi făcu un mic pas în spate. Cămaşa lui, deschisă la gât, era atât de subţire, încât aproape că era transparentă. Pieptul lui musculos şi braţele puternice erau uşor vizibile prin materialul tuciuriu. Pantalonii lui erau de un maro imposibil de descris, strânşi la cusături, şi puneau în evidenţă, cu o claritate neliniştitoare, muşchii tari ai coapselor lui ferme. Georgie se încruntă. Acest bărbat era în floarea vârstei. I se părea greşit să fie închis ca un animal. Emana un aer atât de poruncitor, ca un soi de pirat, încât ea şi-l putea imagina cu uşurinţă la cârma unei corăbii sau conducând un grup de soldaţi, trântind cine ştie ce ordine. Ea îşi regăsi vocea.

-Aţi fost în armată, domnule Wylde?

Asta cu siguranţă ar fi explicat fizicul lui splendid şi aerul înfumurat de încredere.

El ridică din sprâncene, poate surprins, dar la fel de bine, poate iritat.

-Am fost.

Ea se aşteptă ca el să continue, dar nu o făcu. În mod clar, domnului Wylde nu-i plăcea să vorbească. Povestea lui era, cel mai babil, asemănătoare cu cea a miilor de soldaţi care, reîntorşi ^

războaie, nu reușeau să găsească muncă cinstită. îi văzuse pe străzi, zdrențuiți și cerșind. Cât de rușinos era pentru Anglia că bărbații care luptaseră atât de eroic pentru țara lor fuseseră obligați să ducă o viață de nelegiuire pentru a supraviețui. Oare era cu adevărat o problemă că nu era un bărbat condamnat la moarte? Planul ei original era să-i spună lui Josiah că se căsătorise cu un marinar care plecase pe mare. Ar fi fost văduvă, bineînțeles, dar Josiah nu ar fi știut niciodată asta. Soțul ei „absent" ar fi fost într-o călătorie neîntreruptă prin toată lumea. Dacă avea să se căsătorească cu acest Wylde nu ar fi fost văduvă imediat, dar rezultatul, în timp, ar fi fost același. Josiah nu ar mai fi putut să o forțeze să se căsătorească cu el și nu ar fi riscat să comită bigamie.

Georgie își fixă privirea asupra prizonierului. Aveau să fie legați unul de celălalt până la moarte, iar el arăta neliniștitor de sănătos. Dacă nu se apuca de băut sau nu-l prindea cine știe ce boală tropicală, probabil avea să trăiască mai mult decât ea. Asta se putea transforma într-o problemă. Bineînțeles, dacă continua cu acest stil de viață periculos, cel mai probabil avea să moară de cuțit sau de gloanțe, preferabil mai devreme decât mai târziu. Bărbații ca el aveau întotdeauna parte de un sfârșit sângeros; abia scăpase de spânzurătoare acum. Dacă se gândea mai bine, avea să fie văduvă destul de repede. Dar cum avea ea să audă de moartea lui, dacă el avea să fie în celălalt capăt de lume? Cum avea să afle că era liberă? își luă privirea de la buzele surprinzător de senzuale ale nelegiuitului și îl fixă apăsător pe Knollys.

-Chiar nu mai e nimeni altcineva? Adică, el e... atât de... atât de...

Efectiv nu-și găsea cuvintele. Intimidant? Masculin? Imposibil de controlat.

- Nu, doamnă. Dar nu vă va mai deranja după noaptea aceasta.

Ce alternativă avea? Nu mai putea aștepta câteva săptămâni.

Ultima tentativă a lui Josiah fusese ultima picătură. Avusese noroc că scăpase cu un sărut oribil, neîngrijit, și că nu fusese ruinată complet. Ea suspină.

-Atunci, va trebui să fie suficient. Pieter, te rog să-i explici termenii aranjamentului.

Pieter încuviință.

- 0 să vă căsătoriți cu domnișoara Caversteed în această seară, domnule Wylde. în schimb, veți primi cinci sute de lire cu care să faceți ce vreți.

Georgie se aşteptă ca prizonierul să fie vizibil impresionat. Nu era. Ridică uşor dintr-o sprânceană şi surâse în cel mai iritant mod posibil.

-Si tare or să mă ajute banii aici, trânti el. Şi nu am timp să mă duc la bancă între acum şi mâine-dimineaţă, când au de gând să mă încătuşeze în acea capcană plutitoare a morţii.

Avea dreptate.

-Mai există cineva la care am putea să trimitem banii?

Surâse din nou, ca şi cum tocmai ar fi desluşit o glumă pe care doar el o înţelegea.

-Da. Trimiteţi-i la domnul Wolff, numărul zece, St. James, Clubul Tricorn. Cu complimente din partea lui Ben Wylde. O să aprecieze.

Georgie nu avea idee cine era acest domn Wolff - probabil era cineva la care acest nefericit avea vreo datorie de la jocurile de noroc - dar încuviinţă şi îi făcu semn lui Pieter să continue. El se mobiliză de îndată şi scoase documentul legal pe care îl scrisese. îl întinse pe masă, lângă cerneală şi pană.

-Trebuie să semnaţi asta, domnule Wylde. Puteţi să citiţi? întrebă el, gândindu-se mai bine.

Bărbatul rânji uşor.

-Ca şi cum aş fi fost educat la Cambridge, domnule. Dar vă rog să-mi spuneţi pe scurt părţile cele mai importante.

-Scrie clar că veţi renunţa la orice pretenţii pe care le-aţi putea avea de la averea doamnei, cu excepţia celor cinci sute de iire. Nu veţi mai putea cere alţi bani în viitor de la ea.

-Sună rezonabil.

Prizonierul se dădu în spectacol, studiind întreg documentul sau, cel puţin, prefăcându-se că îl citeşte, apoi vâri pana în cerneală. Georgie era cu inima la gură. Prin testamentul tatălui ei proprietatea fusese împărţită egal între soţia lui şi cele două fiice' Mama lui Georgie primise proprietatea din Lincolnshire. Sora ei Juliet, primise casa din Londra. Şi Georgie, fata lui cea mare ' care învăţase afacerea de când era mică de la el, primise între flotă de corăbii cu care el îşi făcuse averea, depozitele plj$_{nc}$ ^ mirodenii şi mătase şi registrele companiei. Omul său de încredere Edmund Shaw, făcuse o treabă excepţională în calitate de $^{C>}$al finanţelor lui Georgie în ultimii ani, dar în următoarele tr^ săptămâni ea avea să facă douăzeci şi cinci de ani şi avea să în complet în posesia averii. Şi. conform legii englezeşti, de îndată ce era căsătorită, toată acea avere ar fi devenit proprietatea soţului ei, liber să facă ce vrea cu ea. Acel soţ nu avea să fie Josiah.

În ciuda protestelor mamei sale că era vulgar şi total nepotrivit pentru o femeie să se ocupe de comerţ, în ultimii cinci ani Georgie cumpărase două corăbii noi şi aproape că îşi dublase profiturile. Iubea provocarea de a-şi conduce propria afacere şi independenţa. Şi nu ar fi acceptat nici în ruptul capului să dea de bunăvoie toate acestea unui idiot ca Josiah, care le-ar fi risipit pe băutură şi jocuri. Tocmai de aceea îl rugase pe Edmund să scrie acest document detaliat. Scria clar că toată proprietatea şi capitalul erau ale ai înainte să aibă loc căsătoria. Soţul ei urmând să primească doar o alocaţie lunară de cheltuieli modeste. Până astăzi, ea primise şapte oferte de căsătorie, şi de fiecare dată îşi trimisese peţitorul la domnul Shaw. Fiecare dintre ei refuzase să semneze, dovadă clară, dacă avea nevoie de vreuna, că îi urmăreau doar averea. Ea răsuflă uşurată observându-l pe prizonier semnând cu atâta încredere. Semnătura lui Ben Wylde era surprinzător de îngrijită. Poate că fusese secretar sau scrisese telegrame în armată? Ea scutură din cap. Nu era treaba ei să se întrebe despre el. Era pur şi simplu un mijloc pentru scopul ei, atâta tot. El se ridică, iar în ochii lui se citea o strălucire diavolească.

Bun, gata pentru acum, şi încă o întrebare înainte de jurăminte, domnişoară Caversteed. Ce intenţionaţi să faceţi în noaptea nunţii?

Georgie se înroşi la faţă atât din cauza impertinenţei lui, cât şi a modului obraznic prin care el o cerceta bucăţică cu bucăţică. Se citea amuzamentul în ochii lui căprui. în toţi anii pe care-i petrecuse în societate, în lumea bună, ea se obişnuise să fie privită, dar niciodată trupul ei nu reacţionase aşa cum o făcea acum sub apăsarea privirii acestui gardian întunecat. Simţea că i se taie respiraţia. Pieter mârâi din nou şi înaintă un pas, dar bărbatul rânji şi ridică inocent ambele mâini.

-Un bărbat e dator să încerce, chicoti el. Doar încerc să alin o mâncărime.

-Nu o să fie nici o noapte a nunţii, zise Georgie cu fermitate. îţi vreau numele, domnule Wylde, nu...

- Penisul? sugeră el vesel.

F

---------- *%a te 'Batcman*---------- ^

-Compania, continuă ea, mândră de autocontrolul ei. El zâmbi, arătându-şi dinţii lui albi.

-De ce nu? Nu o să mă mai vezi niciodată. Nimeni nu o să cu excepţia...

AS

Capito[u[4

-Acestor domni deosebiţi, bineînţeles, care sunt sigur că or să ne ofere câteva minute de intimitate...

-Nu am de gând să întreţin... relaţii maritale... într-o închisoare murdară, cu un străin pe care abia l-am cunoscut! se răsti ea.

Ochii lui străluceau.

-Vai, aveţi milă! Oferiţi-i unui nefericit o ultimă amintire fericită în Anglia. S-ar putea nici să nu ajung în Australia. Aş putea naufragia sau să mă îmbolnăvesc...

Georgie miji ochii.

-Ştiu foarte bine cât de periculoase sunt oceanele, domnule Wylde. Tatăl meu a murit pe mare.

Râsul care urmărea să o necăjească dispăru din privirea lui.

-Iertaţi-mă. îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră.

Ea nu păru mişcată de simpatia lui.

-în orice caz, răspunsul meu este nu.

- Dar oare căsătoria o să fie legală dacă nu este consumată?

Georgie abia se abţinu să nu înjure. Nu avea nici cea mai mică idee dacă consumarea căsătoriei era obligatorie, dar acest bărbat nu avea să mai fie prin preajmă pentru a arunca îndoieli asupra validităţii uniunii lor. Şi ea cu siguranţă nu avea să povestească nimănui despre asta.

-O să-mi asum riscul, domnule Wylde, zise ea tăios. Acum, începem?

El făcu o plecăciune, încercând să pară ironic, însă, cumva, gestul păru atât de natural.

-De ce nu, domnişoară Caversteed? Avea o notă ironică şi în voce. Nu am altceva planificat pentru această seară, cu excepţia numărării păduchilor din celula mea.

Cu picioarele tremurânde, Georgie se apropie de altarul încropit, simţind un val de căldură când prizonierul i se alătură. I se zbârlise i mână ca şi cum se atinsese din greşeală de o pânză de

descWse Biblia şi începu ceremonia, iar Knollys şi Pieter se aşezară de cealaltă parte, în calitate de martori. Georgie se simh uşor panicat! Ce făcea nu era o joacă. Ce căuta câsătonndu-se cu un străin? Batjocorind această instituţie solemnă? Jurând iubire, onoare şi obedientă acestui bărbat până la moarte? Dacă ar fi fost mtr-un loc sfânt cu siguranţă ar fi murit pe loc, lovită de fulger pentru rostirea unor asemenea minciuni. întunericul, pâlpâitul lumânărilor, pereţii apăsători ca ai unei peşteri o făceau să se simtă ca şi cum participau la un ritual cu mult mai vechi. Ceva animalic şi profund, care includea foc şi legământ de sânge, o uniune a mâinilor. A sufletelor. Scutură din cap pentru a alunga acest gând. Preotul începu.

Ea nu se văzuse niciodată ca fiind o persoană romantica -11 la- sase acest rol surorii sale, Juliet, dar, în mod clar, nu aşa trebuia să fie o nuntă. Nu tu flori, nici cor sau imnuri ori măcar un preot binevoitor, radiind a bunătate. Fără familie sau prieteni. în loc de toate acestea, era doar capela mirosind a mucegai, în care totul se auzea în ecou, rece. Foloseau lumânări din seu, ieftine, în loc de lumânările din ceară de albine pe care le foloseau acasă.

Simţi un val de căldură în momentul în care prizonierul se apropie mai mult de ea, ca şi cum ar fi vrut să-i ofere sprijinul lui, în tăcere. Şoldul şi umărul lui se lipiseră de ea şi îi dădeau putere. Vocea nu îi tremură atunci când îşi rosti jurămintele. Era o chestiune de siguranţă pentru a le proteja pe mama şi Juliet. Nu avea să dea înapoi. Acest bărbat de lângă ea nu era Josiah. Prizonierul repetă jurămintele lui pe un ton jos şi încrezător, cu un accent mai puţin pronunţat. Poate că făcea un efort pentru a vorbi corect pentru această ocazie. Pieter cumpărase două inele simple placate cu aur, pe care le aşeză direct în Biblia deschisă, din mâinile preotul ' Cotton începu să tune şi să fulgere un

discurs despre sanctitat^ acestui legământ. Ideea supunerii uneia în faţa celuilalt; Q_c [Ca] abia dacă asculta. Dar inima îi sări din piept când prizo_ni luă mâna stângă şi îi aşeză inelul pe al patrulea deget. Metale [U] rece, dar se încălzi rapid în contact cu pielea ei. Av_ea [mâi] ^ [cr]* şi capabile; când veni rândul ei să-i aşeze inelul, îi [simţi] ^ari palmei, puterea din degetele lui lungi. Se împotmoli la încheietură, dar îl suci şi roti, şi în cele din urmă alunecă la locul lui. în loc să-i elibereze mâna, el trecu cu degetele peste degetele ei. cu calm şi straniu de liniştitor. Şi apoi, totul se terminase. Cotton le adăugă numele pe certificatul de căsătorie pe care Pieter îl obţinuse mitu- ind un funcţionar la Colegiul Civililor. Prizonierul îi eliberă mâna pentru a semna în registru, iar inelul din aur de pe degetul lui străluci în lumina lumânărilor. Georgie îndoi degetul şi atinse propriul inel. Era un sentiment straniu, străin. Avea să-l scoată de îndată ce era în trăsură. Prizonierul se ridică şi o privi în ochi.

-în absenţa unui gest mai incitant, îmi permiteţi să sărut mireasa?

îşi simţi pulsul accelerând, dar nu vedea nici un motiv pentru care să se comporte grosolan. Până la urmă, obţinuse lucrul pentru care venise. îl privi cu o expresie de resemnată plictiseală.

-Oh, prea bine.

El se aplecă în faţă. Georgie îşi ţinu respiraţia, hotărâtă să nu inhaleze mirosul lui, cu siguranţă dezgustător. îşi ţuguie buzele şi închise ochii. Ca un martir gata de sacrificiu, aşteptă. Şi aşteptă. Apoi, îl auzi chicotind. îi simţi degetele de o parte şi de alta a feţei şi apoi îndinându-i bărbia. Cu degetul mare îi atinse uşor colţul gurii. Avea noduri în stomac. Deschise ochii, întrezări sclipirea din privirea lui şi se aşteptă la ceva asemănător cu pofta lacomă a lui Josiah: un atac umed, neglijent.

El nu o sărută deloc ca Josiah. Gura lui o atinse delicat pe a ei, buzele lui erau surprinzător de moi faţă de barba aspră. Ceva fierbinte şi dureros creştea în interiorul ei, de sub sâni până în străfundurile stomacului. Era o adiere de sărut; uşoară, o atingere îndoielnică - cumva, reuşea să înnebunească şi să promită în acelaşi timp. El se mişcă încet, ca şi cum voia să verifice dacă era bine primit, iar Georgie se trezi sprijinindu-se în braţele lui, vrăjită. Dorindu-şi mai mult. Când trecu cu limba peste despărţitura buzelor ei, căutând să o pătrundă, ea se moleşi. O gustă. Ea sări ca arsă în spate, şocată, brusc amintindu-şi unde era. Cine era. Se înroşi la faţă. îngrozită, ea privi în ochii lui amuzaţi.

- Bună, doamnă Wylde, şopti el doar pentru ea.

Ea ignoră inima care stătea să-i sară din piept şi senzaţia de slăbiciune din genunchi şi încercă să se prefacă în totalitate neafectată de sărut. *Doamne, Dumnezeule, acela era numele ei de acum încolo. Doamna Wylde*. Făcu un pas hotărât în spate.

-La revedere, domnule Wylde, zise ea ferm. Buzele încă îi tremurau. Şi mulţumesc, adăugă ea. Mi-ai făcut un mare serviciu în această noapte.

El surâse, din nou, din colţul gurii şi făcu o altă plecăciune splendidă, la fel de reuşită ca şi cum ar fi fost într-un salon la Carlton House.

-Plăcerea a fost de partea mea, doamnă Wylde. Ea observă sarcasmul din tonul lui. Amândoi ştiau că el nu primise nici un fel de „plăcere" de la ea.

- Oricând veţi avea nevoie de un alt serviciu, anunţaţi-mă. Aş fi onorat să vă ajut.

Ochii lui alunecară iar către buzele ei.

Georgie se întoarse ruşinată şi îi făcu semn lui Pieter.

- Să mergem.

Dintr-odată, tot ceea ce îşi dorea era să fie acasă. Avea nevoie de spaţiu ca să gândească, fiindcă se părea că mintea i-o luase razna în preajma acestui bărbat exasperant. Pieter

luă certificatul de căsătorie de la Cotton şi îi aruncă o punguţă zornăitoare lui Knollys, care rânji şi îşi atinse capul.

-Mi-a făcut plăcere să facem afaceri, doamna mea, zise el batjocoritor.

înaintă către prizonier şi începu să-i pună înapoi cătuşele Wylde se supuse fără comentarii, iar Georgie îşi muscă buza nându-se de la o reacţie de protest aproape instinctivă Nu • avea ce să facă pentru el. II privi pentru o ultimă dată' O era potrivit să-i spună unui străin fermecător cu care to ^ ^ căsătorise şi pe care nu avea să-l mai vadă vreodată? N[0l*l** SG]situaţie care să fie cuprinsă în cărţile de etichetă Nn [U] ^ ° ureze o viaţă bună. Putea să-i

-Vă doresc o călătorie sigură, zise ea în cele din urmă pur şi simplu, adăugă cuvintele pe care obişnuia să i l[e] s^ ei când îşi luau la revedere. Vânt calm şi valuri liniştite [S] Ochii lui întunecaţi o scrutară, şi ea se pierdu câteva - Mulţumesc, doamna mea. Dacă norocul îmi surâde ^^^te. vom mai revedea, în circumstanţe mult mai bune. '

ne

Ea reuşi doar să încuviinţeze.

După ce uşa închisorii se închise în urma ei, Georgie trase aer în piept. Ridică gluga de la manta cu mâini tremurânde, dar simţindu-se extrem de uşurată. Reuşise! Timp de şase ani îndurase tot soiul de peţitori şi de propuneri neconvingătoare, un şir lung de bârfe şi speculaţii. Ameninţările ascunse şi nemulţumirile lui Josiah. Se supusese convenţiilor, făcuse ceea ce era de aşteptat de la ea din momentul în care îşi realizase debutul. Acum, pentru prima dată în viaţa ei de adult, era liberă să facă exact ce voia, cum voia. Ben Wylde, un criminal nelegiuit, îi oferise libertatea.

Un adevărat circ pe hol şi un tropăit nervos din picioare, ambele semne că vărul Josiah îşi făcuse apariţia. Vocea lui, joasă, dar ameninţătoare, se auzi prin uşa întredeschisă a salonului.

-Nu, blestemat să fii, o să mă anunţ singur!

Georgie stătea parcă mai dreaptă în scaunul ei şi se pregătea pentru ceea ce avea să fie o întâlnire neplăcută. Orice era legat de Josiah era neplăcut. El intră val-vârtej pe uşă, fluturând scrisoarea scurtă pe care i-o trimisese ca un profet din Vechiul Testament.

-Ce înseamnă asta, Georgiana? Scrie aici că te-ai căsătorit. Ce urmăreşti scriind asemenea aiureli?

Georgie aşează cartea - *Rohinson Crusoe* de Daniel Defoe - şi privi către Pieter, care intrase după Josiah în cameră, aşezându-se în colţ, ca un paznic tăcut, dar eficient. Ea ridică privirea şi se uită neimpresionată către chipul iritat al vărului ei, deşi, în interior, inima i-o luase la goană.

CapitoiufS

- E chiar foarte adevărat, Josiah. Sunt căsătorită. De trei zile, în fapt. Am vrut ca tu să fii primul care află.

Ironia din tonul ei trecu complet neobservată de Josiah. Strângea cu atâta forţă pălăria pe care şi-o scosese de pe creştet, pe hol, înainte de a da iama în salon, încât i se albiseră încheieturile. O izbi de coapsă nerăbdător şi rânji.

-încerci să mă necăjeşti, Georgiana.

Georgie ridică bărbia, recunoscătoare că mama şi sora ei erau la cumpărături.

-Departe de mine gândul acesta. Nu aş glumi niciodată cu ceva atât de important precum căsătoria. M-am căsătorit cu o licenţă specială. Pieter poate să garanteze că spun adevărul.

Josiah se făcu roşu şi pestriţ la faţă, strângând furios din buze.

-Cine e, întrebă el acest soţ al tău? Nu e unul dintre acei vânători de averi care dădeau târcoale după fustele tale, nu? Nu puteai suporta!

Georgie abia se abţinu să-l întrebe dacă se referea la vânători de avere aşa ca el.

-E un ofiţer aspirant de pe una dintre corăbiile mele. Ne-am cunoscut la Blackwall în urmă cu trei ani. Şi de atunci ne-am tot în tâlnit în secret, de fiecare dată când e în port, zise ea, felicitându în gând pentru acea mică minciună; se lăsase inspirată de carte preferată a surorii sale, *Romeo şi Julieta.*

Josiah arăta ca şi cum înghiţise ceva amar.

- Un ofiţer! Te-ai promis unui marinar de rând? O nrivi i i r[1]-»-VI CU Hon gust, ca şi cum o vedea într-o lumină cu totul nouă — şi în n ^ lipsită de farmec. Care corabie? întrebă el, parcă nevenindu ■ - să creadă. [1 lric]â

- Nu cred că am vreo obligaţie să-ţi spun. Mă îndoiesc vă întâlniţi vreodată. [0 s]â

Georgie zâmbi, simţindu-se triumfătoare şi eliberată. Indurase luni, ani, atenţiile nedorite, sufocante, ale lui Josiah. Modul în care se folosise de statura lui şi de burta lui pentru a se apropia de fiecare dată mult prea mult de ea, invadându-i agresiv spaţiul. Modul în care, uneori, o prindea de încheietură pentru a o opri sau modul în care îşi punea palma transpirată pe gâtul ei pentru a o conduce la cină. Ca şi cum ar fi fost proprietatea lui, deşi nu avea nici un motiv pentru a crede sau a face asta. Acum, toată linguşeala lui se dusese pe apa sâmbetei.

-Dar cum rămâne cu averea ta? Cu onoarea familiei? îi trânti Josiah.

Bineînţeles că banii ei erau grija lui principală. Erau singurul motiv pentru care îi oferise atenţie vreodată. înaintă ameninţător către ea, iar Georgie se retrase uşor în spate; arăta ca şi cum ar fi vrut să o strângă de gât. Privi către Pieter în tăcere, reamintindu-şi că era protejată, şi răsuflă uşurată când Josiah făcu cale întoarsă pe călcâie şi se îndepărtă.

- Mama ta a fost de acord cu această farsă? întrebă Josiah. Nu poţi să mă convingi de asta. întotdeauna a vrut un titlu aristocratic pentru tine. Şi pentru Juliet. Şi mă îndoiesc că şi-ar fi dat binecuvântarea, chiar dacă te-ar fi cerut însuşi Prinţul regent!

Georgie ridică din sprâncene şi ignoră întrebarea.

-Nu am nevoie de permisiunea nimănui. Am vârsta legală pentru a lua propriile decizii, în mod special cele care ţin de fericirea mea. În trei săptămâni o să am douăzeci şi cinci de ani.

- Ti-ai pierdut minţile, fetiţă! Ar trebui să te duci direct la nebuni, la Bedlam. Un marinar? repetă Josiah uimit. Doamne, Dumnezeule, ce o să zică lumea?

-Nu am nici cea mai mică intenţie să afle. Nu e nici un motiv pentru care cineva din lumea bună să afle despre căsnicia mea. Treburile mele sunt doar ale mele, la fel ca şi gândurile, de altfel. în plus, nu cred că soţul meu, după ce se întoarce pe ţărm, o să

vrea să calce în vreunul dintre saloanele de bal din înalta societate. Plănuim să ne retragem la Lincolnshire. îi zâmbi dulce lui Josiah şi apoi continuă să-l atace prin cuvintele ei, la fel de puternic ca şi cum ar fi folosit un cuţit. Ştiu că mă pot baza pe discreţia ta, Josiah. O asemenea conexiune nedorită ar putea avea efecte negative asupra ta.

Vărul ei era la fel de obsedat de statutul familiei precum era mama ei El însi petrecuse toată viaţa încercând să se strecoare în lumea bună', reinventând mereu trecutul „ruşinos" al familiei în comerţ în opinia lui, o avere muncită şi trudită nu avea aceeaşi valoare ca una care fusese moştenită. El nu s-ar fi înjosit vreodată cu ceva atât de banal ca munca - ceea ce era bine, pentru că nu avea nici o abilitate anume, poate doar talentul de a se lăsa pradă viciilor, sau cel puţin aşa credea Georgie. îşi petrecea timpul încercând să-i imite pe cei pe care îi considera superiori lui, umblând brambura prin cluburi destinate bărbaţilor, jucând cărţi şi zaruri, participând la tot soiul de lupte cu premii şi vorbindu-i de rău pe cei mai costisitori croitori, pe care oricum nu şi-i permitea.

-Ai la fel de multe de pierdut ca mine dacă se răspândeşte vorba, îi reaminti ea încet.

Josiah scutură nervos din cap, buza de jos îi tremura puternic.

-Pur şi simplu nu te cred, Georgiana. Asta e o glumă ridicolă pe seama mea. Dar, ascultă-mă bine, o să descopăr adevărul.

Georgie ridică din umeri.

-Crezi ce vrei, dar căsătoria mea e un fapt. îi făcu semn către uşă. Asta e tot, Josiah. Sunt sigură că ai şi alte locuri în care trebuie să ajungi. Pieter o să te conducă.

în timp ce uşa se trânti în urma lui, Georgie răsuflă uşurată. Pieter se întoarse şi îi aruncă o privire plină de subînţeles pe sub sprâncenele lui stufoase.

-Nu o să te creadă pe cuvânt, Georgie. Nu, mai ales că a stat la pândă după tine atâţia ani. Nici un bărbat nu vrea să creadă că i-a fost furat potul cel mare.

- Nu, mai ales când el se credea calul principal în această cursă, completă Georgie sec. Scutură din cap. Nu o să găsească nimic. Si în plus, chiar dacă o face, căsătoria mea este perfect legală. Nu are ce face în această privinţă. E doar furios pentru că averea Caversteed tocmai i-a scăpat printre degetele lacome şi lipicioase.

CapitoCuC6

Saloanele lui Lady Langton erau locul în care circulau şi se derulau toate zvonurile, discuţiile politice, rivalităţile, şedinţele de spiritism şi bârfele. Georgie stătea lângă mama ei şi se prefăcea interesată, din politeţe, de tot soiul de intrări şi ieşiri. Era fericită. Cu adevărat fericită. Totul era minunat. Astăzi, de ziua ei - împlinea douăzeci şi cinci de ani -, devenea unicul proprietar al afacerii de comerţ şi transport Caversteed. Viitorul familiei era în siguranţă. Reuşise să-i strice planurile lui Josiah. Şi atunci, de ce se simţea atât de nesigură? Ar fi pus totul pe seama melancoliei obişnuite de a fi îmbătrânit cu încă un an şi de a fi în continuare necăsătorită, dar era căsătorită, nu-i aşa? Poate că asta era problema. Era o femeie căsătorită, dar fără soţ. O soţie încă virgină. Ce dezastru. Privi de-a lungul sălii de bal, încercând să alunge sentimentul de nemulţumire care o bântuia încă de când plecase de la Newgate. Dacă se gândea la planul ei iniţial, ar fi trebuit să fie văduvă acum. în loc de asta, avea un soţ, undeva, în lume. Simţea nelinişte de fiecare dată când se gândea la nelegiuitul cu care se căsătorise. întâlnirea lor trezise ceva în interiorul ei, o stare ciudată de dorinţă. Dacă se gândea mai bine, era uimită de propria ei îndrăzneală. Amintirile din acea noapte i se păreau un vis sau o criză de nebunie. Nu trebuia să se mai gândească la el. Trecuseră trei săptămâni de când le convocase pe mama şi sora ei în bibliotecă şi le explicase cu calm că se căsătorise cu un deţinut pentru a evita orice schemă din partea vărului Josiah. Mama primise vestea surprinzător de bine. Abandonase de mult orice speranţă că Georgie va nimeri un soţ decent şi nu-l plăcuse niciodată pe vărul Josiah, aşa că înţelegea dezgustul ei faţă de el. în plus, mama avea şi un talent deosebit în a ignora complet lucrurile pe care nu voia să le recunoască, precum cheltuielile uriaşe la croitori, costul enorm al vinului roşu şi ciudăţeniile fetelor mai mari, care se căsătoreau în secret cu criminali. Singura ei preocupare era ca lumea din înalta societate să nu afle despre „decizia prosteasca" a lui Georgie, aşa cum o numise ea. Nu putea să permită ca vreun scandal să pună în pericol şansele lui Juliet de a găsi o pereche minunată. Declarase întreaga situaţie drept „un incident nefericit, care era mai bine să fie uitat" şi le obligase pe Georgie şi Juliet să jure că vor păstra secretul.

- încearcă o tartă cu fructe, Georgiana. Georgie se întoarse. Doar mama ei o striga Georgiana. Şi Pieter, bineînţeles, ori de câte ori făcea ceva cu adevărat scandalos. Mă întreb dacă ar fi posibil să-l răpim pe bucătarul-patiser al lui Lady Langton, zise mama ei cu gura plină, înfulecând un eder. E francez, să ştii. Iar astea sunt divine.

Georgie zâmbi, obişnuită să audă din partea ei asemenea dorinţe exagerate.

-Nu cred că e legal. Şi chiar dacă ar fi fost, sună foarte scump. Pun pariu că ar trebui să scoţi o sumă tare frumuşică pentru o răpire. Chiar şi pentru un patiser mai prost.

Mama ei mestecă visătoare.

-Hmm. Probabil ai dreptate. în plus, lui Cook nu i-ar plăcea să aibă invadată bucătăria de un revoluţionar. O înghionti pe Georgie cu evantaiul în coaste. Sper că nu ai de gând să discuţi iar cine ştie ce despre rutele de comerţ cu Lord Galveston. Suntem la o petrecere. Nimeni nu vrea să vorbească despre latitudine şi longitudine. Să fii excentrică e un atribut potrivit pentru o fată de nouăsprezece ani încă nemăritată, dar nu se potriveşte deloc cu o femeie care are douăzeci şi patru de ani.

Georgie se controlă şi nu îşi dădu ochii peste cap.

- Douăzeci şi cinci de astăzi, murmură ea.

Mama decisese că Georgie avea să fie văduvă în curând - mulţumită speranţei de viaţă foarte joasă a criminalilor la antipozi. începuse să-i tot sugereze potenţiali noi soţi cu o regularitate deprimantă

- Oh, uite-o pe Clara Cockburn. Soţia Amiralului Cockburn Mama ei făcu din mână către o femeie durdulie, cu păr negru, apoi ridică evantaiul pentru a-şi ascunde gura. Numai bârfe odioase Şi nu-mi pasă ce spui, Georgie, dar femeia aia are mustaţă. Mă jUr într-o anumită lumină...

-Sst! Georgie îşi înăbuşi râsul. O să te audă cineva! Nu ai vrea 1_ 1..; sa-i

i-i ruinezi şansele lui Juliet, nu?

Şi ca şi cum îşi vorbiseră în gând, amândouă se întoarseră pentru a o privi pe sora ei mai mică, dansând în centrul încăperii. Juliet părea uşor încruntată. Mama trase aer în piept.

-Oh, Doamne! Se pare că nu-l găseşte deloc amuzant pe ducele de Upton.

Georgie se întrebă, nu pentru prima dată, cum era posibil ca ea să fie înrudită cu o creatură atât de frumoasă. Juliet atrăgea toate privirile oriunde mergea. Chiar în această dimineaţă, când mergeau spre Hatchard, un birjar distras o privi pe Juliet şi îşi pierdu capul i de ajunsese să tragă atât de tare de frâie, încât calul se lovi de standul unui vânzător ambulant. O avalanşă de mere se rostogolise din piramida atent construită a sărmanului negustor. Un tânăr vădit atras de prezenţa ei se grăbi să-i sară în ajutor şi să o protejeze din calea merelor zburătoare - ignorând-o complet pe Georgie în graba lui - şi când Juliet îi aruncase absentă un zâmbet de mulţumire, el se retrase cu spatele, făcând atâtea plecăciuni, încât se izbi de scara unui curăţător de geamuri. Amândoi căzură la pământ. Juliet, ca întotdeauna, părea să nu conştientizeze distrugerile care rămâneau în urma ei. Era însă imposibil să nu o placi, pentru că nu era deloc vanitoasă sau încrezută. Toată lumea era fascinată de farmecul ei, de la vicarul de optzeci de ani până la copiii de nici doi ani, care abia gângureau; un singur zâmbet dulce de pe buzele rozalii ale lui Juliet reuşea să topească şi cele mai închistate inimi. Georgie înţelegea în totalitate farmecul lui Juliet. Ea însăşi avea un simţ al umorului, uneori, sec şi batjocoritor la adresa mândriei bărbăteşti şi, în plus, era adeseori şi inconfortabil de directă. Cine ar fi vrut aşa ceva, când puteau să se bucure de nebunia delicioasă a lui Juliet?

Neîndemânarea incredibilă a lui Juliet era însă o sursă de plăcere vinovată. Cu siguranţă, aceasta era dovada că Mama Natură le dădea şi fetelor mai puţin frumoase o şansă. Nu ar fi fost uman ca cineva să aibă atâta frumuseţe şi coordonare. Nu ar fi fost drept. Chiar în timp ce privea, Juliet se întoarse în direcţia greşită şi îşi călcă partenerul pe picior. Ducele nu păru să observe. Privirea lui era vrăjită de chipul ei şi păru cu adevărat distrus când se văzu nevoit să o conducă spre familia ei la finalul dansului. Juliet îi oferi un zâmbet, încuviinţă la politeţurile lui şi, cu o îndemânare deosebită, îl expedie. Se întoarse către Georgie, pufnind uşor, în timp ce mama lor se scuză pentru a merge la toaletă ca să-şi pudreze nasul.

_S-a întâmplat ceva, Ju? se aventură Georgie Juliet ridică elegant din umerii ei albi ca laptele. -Stii cât e de obositor să fii mereu comparata cu cine știe de zeitate clasică? Mă jur că, dacă mă mai compară cineva cu Diana sau Afrodita, o să... păi, nu știu ce o să fac. Dar o să fie de rău. își umezi buzele, și Georgie se abținu să nu zâmbească. De ce sunt bărbații atât de caraghioși? suspină Juliet. Lord Dunravm mi-a zis că ar ucide dragoni pentru mine. Nu mai există dragoni, nu? Cel puțin, nu în Anglia.

iNu mai există dragoni în Anglia, admise Georgie încercând să pară serioasă. Asta dacă nu o pui la socoteală pe Lady Cockburn. Cum de a îndrăznit să se ofere să scape lumea de creaturi imaginare?

- Păi, tu ce ai vrea să facă un bărbat pentru tine? întrebă Juliet, brusc serioasă. Dacă nu să distrugă dragoni?

Georgie se gândi cu adevărat la întrebare. Renunțase, cam în urmă cu cinci propuneri de căsătorie nesincere, la orice speranță ca un bărbat să facă lucruri pentru ea.

-Aș vrea să mă facă să zâmbesc, zise ea după câteva clipe. Și să simt fluturi în stomac. Așa cum se simțise în prezența prizonierului. Și să știe că nu sunt dragoni în Anglia, adăugă ea. Inteligența la un bărbat e întotdeauna o surpriză bine-venită. Făcu semn din cap către duce. Doar nu-l iei în considerare pe Upton, nu?

- Uh, nu. Știu că mama ar fi foarte fericită dacă aș deveni „Excelența Sa", dar nu pot să-mi imaginez că mă pot căsători cu altcineva în afară de dragul meu Simeon.

Georgie își înăbuși un suspin. De ani buni, Juliet visa să se căsătorească cu Simeon Pettigrew, fiul vicarului din Little Gidding, satul din Lincolnshire cel mai apropiat de casa lor. Mama sperase că, după primul sezon, Juliet avea să-l uite, dar nimic - nici măcar atentia tuturor bărbaților singuri din lumea bună - nu reușise să o convingă. Și mai rău, Georgie îi promisese lui Juliet că, dacă la finalul întregului Sezon încă mai voia să se căsătorească cu nătăfletul de Simeon ea avea să-i ofere sprijinul ei pentru acea uniune. Juliet pufni.

-Nu te uita așa la mine, Georgie. Nu e vina mea. Nu am vrut niciodată să mă îndrăgostesc de un simplu domn. își încrucișa brațele peste pieptul perfect proporționat și suspină dramatic. Injma nu are discernământ. în plus, Upton e oribil. Un lord cu care să t& plictisești, cum ar spune Simeon. Zâmbi la propria ei glumă. [6]

Georgie icni. Poezia lui Simeon era teribil de proastă. Byron, Shelly, şi Keats puteau dormi liniştiţi în mormintele lor. Simeon avea obiceiul de a pune în rime totul, fără nici un fel de respect faţă de simţ sau cadenţă, dar asta nu o descuraja pe Juliet care îl considera minunat de romantic.

-Mi-aş dori mult ca mama să cedeze. Mi-e tare dor de el, Georgie, zise ea uşor bosumflată. Pentru tine, totul e în regulă. Nu trebuie să te mai preocupi de peţitorii ei. Chiar şi atunci când te-ai căsătorit cu un criminal, abia dacă a ridicat din sprâncene.

-Asta pentru că a renunţat la orice speranţă în a-mi găsi un soţ. Si nu aş spune că nu a interesat-o, bolborosi Georgie. Mi-a zis că sunt o neobrăzată încăpăţânată şi că semăn mult prea mult cu tata.

-A spus-o cu afecţiune. Ştii foarte bine cât de mult l-a iubit pe tata. Şi, în secret, este foarte mândră de faptul că i-ai moştenit talentul pentru afaceri, chiar dacă nu-i place să arate asta.

„Atât de nepotrivit pentru o doamnă, Georgiana. Nici un bărbat nu vrea o femeie care are de-a face cu comerţul."

Georgie suspină. Poate ar trebui să-şi ia un amant? Avea douăzeci şi cinci de ani, pentru numele lui Dumnezeu! Majoritatea fetelor se căsătoreau pe la şaisprezece sau şaptesprezece ani. Ea pierduse deja şapte ani în care putea să fi descoperit ce însemnau plăcerile fizice dintre un bărbat şi o femeie. Un asemenea aranjament ar fi fost lipsit de prietenia şi suportul pe care părinţii ei şi-l găsiseră în căsnicia lor, dar cel puţin ar fi fost ceva.

Ridică privirea către mulţimea adunată, încercând să adune măcar o doză de entuziasm pentru vreunul dintre marţafoii care ţopăiau prin jur. Dacă voia să evite un scandal, avea nevoie de un nelegiuit. Un nelegiuit discret. Erau câţiva potenţiali candidaţi. Dar Turnbull era prea zgomotos. Coster era prea transpirat. Elton era prea scund. Woodford era prea bătrân. Wingate era arătos, dar teribil de prost. Nici unul dintre ei nu-i făcea inima să sară şi stomacul să se frământe în acel mod delicios, aşa cum o făcuse privirea prizonierului. îl visase. Singură, noaptea, înfofolită în patul ei gol, îşi imagina ochii lui, mâinile lui puternice atingându-i pielea. Sărutul lor scurt o bântuia, necăjind-o cu gândul că erau atâtea de explorat şi de trăit în viaţă. Şi era exact norocul ei să descopere că era atrasă de nelegiuiţi în loc de domni. Să se piardă în ochii lui ademenitori şi în părul castaniu, ciufulit şi moale. Oare ce făcea piratul ei, banditul ei? Nu-i descoperise crimele până la urmă. Oriunde era, ea spera că e în viaţă şi că e bine. Se simţea mai bine dacă se gândea la el râzând pe undeva, în razele soarelui, strâmbând din nas la politeturile sociale şi bucurându-se de aventuri în lumea mare. O parte din ea şi-ar fi dorit să meargă cu el. Voia libertate, voia să simtă provocarea necunoscutului, emoţia gândului că erau atâtea continente încă nedescoperite, aşteptând să fie explorate. Voia să fie Robinson Crusoe sau Gulliver, sau Corsarul lui Byron navigând către „apele învolburate ale mării întunecat de albastre" pentru a găsi cine ştie ce „Insulă a Piratului". Deţinea corăbii care navigau în toată lumea, către locuri exotice precum Alexandria şi Ceylon, Calcutta şi Peking, dar niciodată nu se aventurase cu nici una dintre ele. Nu fusese nici măcar în Franţa, din cauza situaţiei instabile, aproape de război, dintre cele două ţări.

„Doamnele nu fac asta, Georgiana."

Dar, oh, cât de mult îşi dorea. Cel mai aproape de visul de a călători pe oceane fusese atunci când navigase cu barca ei cu o singură velă, L'Aventure, pe lacul artificial pe care tata îl crease în Lincolnshire.

Ce pirat norocos. Era păcat că nu avea să-l mai vadă vreodată.

El se întorsese.

Benedict petrecuse trei săptămâni în căutare de indicii, încercând să descopere ceva nou în zvonurile din cele mai întunecate şi nespălate cârciumi din Londra. însă, în

afară de câteva şoapte vagi despre un complot pentru a-l salva pe Bonaparte de pe Insula Sfânta Elena, nu găsise nimic valoros. Nu se preocupase deloc cu petrecerile din lumea bună de când se întorsese din Belgia; prefera să-şi petreacă timpul liber în sălile de jocuri cu cărţi din Tricorn, ascultând bârfe, dar Alex îl implorase să-l însoţească în această seară, şi el nu avusese tăria pentru a-l refuza. Ben îl privi din cap până în picioare pe Alexander Harland, al doilea fiu al ducelui de Southwick, bărbatul care, alături de Sebastien Wolff, era cel mai bun prieten al lui, încă din primele lor zile la Eton. Toţi trei erau fii mai mici, „rezervele" moştenitorilor trimişi departe în lume pentru a primi o educaţie decentă, fără aşteptarea de a moşteni cândva un titlu sau de a avea un loc în Camera Lorzilor.

Capitoiu[7

împărtăşeau un simţ al umorului genial şi o sete nepotolită de aventură, şi prietenia lor îi ajutase la şcoală şi apoi la studiile care urmaseră la Cambridge. Cu cinci ani în urmă, când terminaseră universitatea, se aruncaseră cu entuziasm în viaţa de oraş, nu se trezeau până la prânz şi obişnuiau să bea şi să flirteze noaptea. Căpătaseră reputaţia de jucători de jocuri, desfrânaţi, ce să mai, de nelegiuiţi. însă până şi destrăbălarea nesfârşită prin Londra începuse să pălească în gusturile lor, şi atunci când Nelson l-a bătut pe Napoleon la Trafalgar, toţi trei se înrolaseră în regimentul Rifles în căutare de aventură, convinşi naiv că războiul avea să se termine în câteva luni. Dar şederea lor „scurtă" în Rifles se transformase în trei ani lungi, apăsători, care induseseră multe momente de încăierări cu cuţite, condiţii de iad, momente de bucurie şi disperare, greutăţi şi pierderi.

Benedict scutură din cap. Războiul îi transformase în bărbaţi, le arătase cât de frivolă şi lipsită de sens le fusese existenţa înainte. Făcuseră un pact, într-o seară, ghemuiţi în jurul unui foc de tabără într-un câmp îmbibat cu apă din Belgia, la răsărit de Waterloo. Un jurământ că atunci când aveau să se întoarcă - dacă aveau să supravieţuiască bătăliei - să-şi construiască un viitor şi avere împreună. Alex şi Seb aveau bani deja, bineînţeles. Alex era foarte bogat prin drepturile sale, mulţumită unei mătuşi generoase rămasă fecioară, care îi lăsase o sumă frumuşică, iar Seb era fiul mai mic al unui duce şi avea propriile fonduri. La polul opus, tatăl lui Benedict îşi lăsase moştenitorii într-o stare deplorabilă. Fratele mai mare a lui Benedict, John, moştenise doar titlul de conte de Morcott şi o grămadă monstruoasă de datorii, pe care Benedict se străduia să-l ajute să le acopere. John vânduse tot ce putuse şi reuşise să păstreze reşedinţa Morcott Hali şi câteva sute de acri şi era preocupat să facă proprietatea profitabilă din nou. Era în prezent în oraş, în căutarea unei soţii bogate, dar Ben nu-l întâlnise de câteva săptămâni. îi ₀f꜀. rise lui John banii pe care-i primise când părăsise regimentul Rifl꜀ₛ, dar John îl refuzase cu hotărâre. Nu din mândrie - apreciase gestul,' dar insistase ca Benedict să investească în ceva care să-i asigu^ propriul viitor. Aşa că Benedict îşi pusese banii la bătaie alături de Alex şi Seb şi deschiseseră Clubul Tricorn, numit astfel după pălăria cu trei colţuri, atât de îndrăgită de nelegiuiţi şi bandiţi.

Consideraseră numele foarte potrivit - mai ales că erau trei în această afacere, atât de nepotrivită pentru statutul lor. Clubul, până la urmă, avea să fie deschis nu doar pentru elite precum White sau Brooks, ci oricui plătea taxa de înscriere, tuturor celor care îşi achitau datoriile la jocuri şi care respectau regulile casei. Clubul Tricorn era cel mai progresist dintre toate: primea atât lorzi, cât şi doamne, actriţe şi negustori, bancheri şi avocaţi. Conant avusese dreptate în evaluarea lui iniţială - Tricorn era un soi de punte între toate clasele sociale şi locul perfect pentru a scoate la iveală secrete şi pentru a auzi zvonuri. Băutura, femeile frumoase şi atmosfera intimă, toate îi încurajau pe bărbaţi să-şi dezlege limbile. Norocul îşi schimba stăpânul odată cu întoarcerea cărţilor, rotirea zarurilor, iar cei care datorau bani puteau, adeseori, să fie convinşi să divulge informaţii valoroase, în schimbul achitării datoriilor faţă de club. Proprietarii de la Tricorn aveau destul de multă putere. Puterea de a distruge dovezi incriminatorii sau de a cere datoriile avute şi de a ruina complet viaţa unui bărbat. însă Ben, Alex şi Seb îşi reluaseră rolurile anterioare, apărând în faţa lumii ca nelegiuiţii fără ţintă, în căutare de plăceri, dar de această dată în mod voit, cu un scop clar. Fiind foşti soldaţi nu se fereau de întâlnirile cu oamenii mai obscuri ai societăţii, dar, în acelaşi timp, erau şi prietenoşi cu cei mai înfumuraţi încuiaţi din lumea bună.

Benedict zâmbi crispat, privind de-a lungul încăperii. Doamne greu de mulţumit îl tot invitau la seratele lor, strângându-şi perlele cu dispreţ. Majoritatea dintre ele sperau în secret că el avea să arate un interes onorabil faţă de fetele lor. Sau măcar un

interes dezonorabil față de ele. Pierduse deja numărul femeilor măritate care se aruncaseră în brațele lui de-a lungul anilor. își trecu mâna peste barba lui proaspăt rasă, bucurându-se de senzația de netezime Chipul lui arătos și numele de familie îi permisese să aibă acces la elita societății. Indiferent de cât de scandalos șiîndat0rat era, făcea parte din una dintre cele mai vechi aristocrații din toata Anglia. Era o partidă bună. Cel puțin ar fi putut fi, dacă nu era căsătorit. Inima lui Benedict era deja la pândă. Ea era adevăratul motiv pentru care călcase pragul sălii de bal din casa lui Lady Langton. Soția lui. Georgiana Caversteed. Sau, mai bine zis, Georgiana Wylde. Retrăise în mintea lui la nesfârșit momentele scurte pe care le petrecuseră împreună în lumina torței, încercând să deslușească înțelesul lor. Probabil că ea se afla în pericol mare de apelase la un asemenea plan, dar asta nu era o scuză. Nu avea timp să se lase atras în intrigile unei prințese răsfățate. La Newgate fusese în mod intenționat neobrăzat, pentru a-i testa reacțiile. Totul despre ea - de la pielea ei moale până la vocea ascuțită - îi spunea că este o femeie de calitate. își dorise să o șocheze pentru a-i deturna planurile. Și cu toate acestea, ea îi răspunsese la gesturile neobrăzate cu o încredere dezarmantă, pe care el o găsi teribil de atrăgătoare. Georgiana Caversteed era într-adevăr o femeie extraordinară, fără îndoială. Inteligența și încăpățânarea ei îl intrigau aproape la fel de mult ca gustul ei, care îl excitase peste măsură. Dar asta nu însemna că voia să fie căsătorit cu ea. Singura consolare era gândul că și ea ar fi fost la fel de dornică precum era el să anuleze uniunea lor, de îndată ce i-ar fi descoperit adevărata identitate. Abia aștepta să-i citească șocul pe acele buze superbe.

- Ce te tot hlizești acolo?

AleX îi aruncă o privire. Benedict ridică din umeri.

- Femeile. Sau mai bine zis o anume femeie.

Alex ridică din sprâncene.

-Am crezut că suntem aici pentru a afla alte zvonuri, nu ca tu să-ți găsești o amantă nouă.

Benedict îi zâmbi enigmatic.

- Nu e căsătorită, nu? îl întrebă Alex prevăzător. Amantele căsătorite aduc mai multe necazuri decât merită, crede-mă pe cuvânt. Văduvele sunt cu mult mai potrivite. în primul rând, nu au soți iritanți cu care să te confrunți. Privi cu severitate către ținuta de seară a lui Benedict. Ar fi trebuit să vii în uniformă. Nimeni nu poate rezista unui bărbat în uniformă de militar. Legile fizicii spun asta. Acel vișiniu, epoleții strălucitori și medaliile de pe piept sunt direct proporționale cu cât de atrăgător te găsește o fată.

Benedict scutură din cap batjocoritor.
-Atât de cinic. . *%ate 'Bateman • -*

Prietenul lui ridică din umeri. _

Am scăpat relativ fără urmă« din Boney, daca sta: sa te gă„. destI Avem toate membrele. Nu avem nici o cicatrice atrăgă,,sare pe fată. Făcu semn cu capul de-a lungul încăperii la un soldat mai j, vârstă înconjurat de un cârd de doamne. Uita-te la Uxbndge, acolo. SU pierdut un picior la Waterloo, şi el e un nenorocit de erou. ' -Eu am o urmă de glonţ în umăr de la Salamanca, n reaminti«
blândeţe Benedict. „ · _ A ..

-Şi eu o tăietură urâtă de cuţit pe coapsa şi o pata m ochiul stâne termină Alex. Ce vreau eu să spun e că nu poţi sa joci cartea eroului galant cu răni ca ale noastre. Nimeni nu ştie că eu am probleme de vedere dacă nu spun eu despre asta. Şi pana ajunge o doamnă să-mi vadă cicatricea, am trecut cu mult de etapa de simpatie. Rânji pervers şi înclină din cap. Mă întreb dacă ar trebui să inventez un şchiopătat.
Benedict pufni.

-De parcă ai avea nevoie de ajutor cu doamnele. Alex semăna cu mama lui, care fusese de o frumuseţe extraordinară, iar aspectul lui le făcea pe toate femeile să suspine şi să tânjească după el, indiferent unde mergea.

- Dacă ţii morţiş să ştii, o caut pe una dintre fetele Caversteed. Se bucură văzând uimirea de pe chipul prietenului său; ar fi trebuit să aştepte până când Alex ar fi sorbit o gură de şampanie. Alex se întoarse către ringul de dans şi, cât ai clipi, recunoscu fata care dansa cu ducele de Upton.

- Ce, frumoasa Juliet? E o frumuseţe într-adevăr, admit asta, dar nu ai nici o şansă. A respins deja un întreg batalion de peţitori, îţi supraestimezi farmecul dacă tu crezi că ea va flirta cu o haimana ca tine, al doilea fiu în linie, proprietar al unei săli de jocuri. Mama ei este în căutarea unui titlu. De marchiz, cel puţin.

Benedict o cercetă pe sora mai tânără în timp ce ea se rotea pe ring. Fără îndoială, fata era frumoasă, dar trăsăturile ei nu se puteau compara cu cele pe care le găsise atât de ademenitoare la sora ei. Avea nasul mult prea mic, ochii de păpuşă, iar gura rozalie nu avea senzualitatea gurii a Georgianei. Nu că se gândise l„2 blestemată a acelei femei. Oricum, nu mai mult de o dată sau^

două ori pe zi. Voia să divorţeze de ea, nu să se culce cu ea. De fapt, asta nu era adevărat. Voia să facă ambele lucruri. Să divorţeze de ea. Şi să se culce cu ea. Dar numai unul dintre aceste lucruri avea să se întâmple. Să se culce cu înţepata domnişoară Caversteed nu era în cărţi, chiar dacă, tehnic vorbind, în acest moment, era soţia lui. Ca să-l citeze pe Shakespeare, de acolo ar fi început nebunia. Avea de gând să rezolve toată această încurcătură şi să găsească pe cineva cu mult mai puţin complicat cu care să-şi satisfacă dorinţele carnale, şi asta pentru că toate instinctele lui de luptă îi spuneau că Georgiana Caversteed aducea numai probleme. Cercetă încăperea nerăbdător.

-Nu ea. O caut pe cealaltă. Alex ridică din sprâncene. O să-ţi povestesc totul mai târziu.

Benedict încă nu le povestise celor doi prieteni despre căsătoria lui. Domnişoara Caversteed se ţinuse de cuvânt şi trimisese cele cinci sute de lire lui Seb, dar Benedict le spusese că acel câştig venise de pe urma unui joc de cărţi norocos şi trimisese repejor câştigul către fratele său pentru a-l ajuta cu plata unor cheltuieli presante la proprietatea Morcott. Profiturile lui de la Tricorn se duceau întotdeauna către John, pentru a-l ajuta să recupereze ceea ce destră- bălatul lor tată pierduse. Se întorsese în camerele lui de deasupra Tricornului, hotărât să le spună prietenilor lui totul, când Alex îl invitase să iasă în oraş şi, cum era o şansă foarte bună să dea peste soţia lui nedorită la evenimentul din această seară, Ben fusese de acord să iasă. Dacă totul avea să meargă bine, aveau să râdă despre asta la un joc de cărţi şi o gură de coniac franţuzesc înainte ca săptămâna să se termine. Singurul motiv pentru care merita să rămâi căsătorit cu o femeie ca Georgiana Caversteed era averea ei imensă, de care, Dumnezeu ştia, el avea nevoie.

Ar fi putut să plătească muntele de datorii pe care tatăl său îl lăsase în urmă, să salveze Morcott Hali şi să asigure viitorul tuturor muncitorilor care depindeau de proprietate pentru a supravieţui. Ea ar fi putut să fie răspunsul rugăciunilor lui. Şi, într-una dintre cele mai ironice feste ale sorţii, Benedict acceptase în acelaşi timp să se căsătorească cu una dintre cele mai bogate femei pe care le cunoscuse şi semnase de bunăvoie un document prin care renunţa la posibilitatea de a obţine măcar un penny de la ea, totul în nici zece minute. Avea lucruri mult mai bune de făcut decât să urmărească o moştenitoare încăpăţânată prin oraş pentru a-i cere divorţul. V ■ să termine cât mai repede posibil cu această căsnicie. Şi apolog era aşezată lângă o femeie mai în vârstă, care, cel mai probabil, mama ei, de partea cealaltă a sălii de dans, şi brusc simţi cu'm ~ creşte pulsul, ca unui spadasin care se pune în gardă. Rochia ei ^ un albastru- închis, brodată cu fir de aur pe margini, se unduia p_e formele ei subţiri cu o fineţe care dovedea că fusese lucrată de o croitoreasă extrem de scumpă. în lumina candelabrului părul ei avea nuanţe neaşteptate de arămiu, pe care nu le observase în Newgate iar firele bogate fuseseră aşezate într-un coc deosebit de complicat. Degetele lui ardeau de dorinţa de a i-l desprinde. Ochii ei, de un gri apăsător, cercetau sala de bal, iar chipul ei emana o expresie de plictiseală şi resemnare. Benedict o urmări sorbind o ultimă gură de limonadă şi strâmbându-se din cauza gustului. Ar fi pariat orice că şi ea detesta să fie aici la fel de mult ca el, deşi din cu totul alte motive. Zâmbi nerăbdător. Seara ei avea să devină cu mult mai îngrozitoare. Juliet se apropie mai mult de Georgie şi ridică evantaiul ei pentru a-şi ascunde gura, la fel cum făcuse şi mama lor.

- Oh, Dumnezeule! Nu-mi vine să cred! Sunt aici!

Georgie încercă să pară cât de cât interesată de oricine ar fi fost cel care-i atrăsese interesul surorii sale.

-Cine e?

- Sunt cei mai scandaloşi bărbaţi din toată Londra!
- Oh. S-a întors Lordul Byron de pe continent?

-Nu, prostuţo. Mă refer la Treimea Păcătoasă. Cel puţin, doi dintre ei. Benedict, fratele contelui de Morcott, şi Alex, fiul ducelui de Southwick. Ei sunt cei care au pornit acea infamă sală de jocuri Serios, tu nu citeşti nimic din rubricile de scandal?

-încerc să nu, bolborosi Georgie, întorcându-sp r ^ <*tre masa cu
j r i !
racontoare pentru a scapa de paharul gol.

De obicei, nu era deloc atentă când sora ei cifpa

^•-cti cu Voce tare Iubirea lui Juliet pentru revistele de modă şi bârfă şi pentru nele gotice scrise prost îi aduseseră ca efect capacitatea de [roma]" matiza orice eveniment. O simplă plimbare până la biserică ^ ^ fi uşor reinventată ca o încercare de răpire, iar bărbatul care^^[63] suspect, zăbovind la colţ, era fără îndoială un spion francez D^ cineva ar fi ascultat-o pe Juliet, teoriile despre schimbarea r [a<"ă
°Piilor
la naştere, răpirile şi întemniţarea rudelor în vârstă şi nebune ar fi fost ceva obişnuit.

-Trebuie să fi auzit de ei, şopti Juliet. în *Lady's Quarterly Gazette* scria că Wylde tocmai a fost eliberat din Flotă!

- Oh, zise Georgie vag.

-Are o reputaţie şocantă. Jocuri de noroc. Curse de cai. Concursuri de tragere.

Georgie era invidioasă pe acest bărbat, oricine era. Părea că îşi trăieşte viaţa distrăndu-se cu adevărat. în mod clar, nu era deloc interesat de nemulţumirea înaltei societăţi. Cât de eliberator trebuia să fie acel sentiment.

-Amândoi sunt teribil de arătoşi, zise Juliet cu admiraţie. Nu se compară cu Simeon, bineînţeles, dar, pot să înţeleg totuşi de ce toată lumea le iartă comportamentul.

Georgie privi în cele din urmă în direcţia indicată de sora ei şi simţi că i se taie răsuflarea. Nu. Nu se putea una ca asta. Bărbatul era înalt, cu păr negru, frumos şi teribil de familiar. Inima ei aproape că se opri în loc şi apoi o luă la goană, ca şi cum ar fi alergat într-o cursă de cai. Fără cal. Miji ochii şi cercetă profilul bărbatului. Nu mai avea barbă acum, dar, fără îndoială, era aceeaşi piele bronzată, acelaşi nas drept şi aceeaşi pometi ascuţiţi ca ai prizonierului ei. Obrajii lui proaspăt raşi arătau o urmă nu chiar de gropiţe, ci mai mult ca nişte linii mai adânci, şi un maxilar neted deasupra unei cravate impecabile. I se făcu gura pungă. Era vorba doar de o asemănare incredibilă. Bărbatul cu care ea se căsătorise plecase în cealaltă parte a lumii. însă acea redingotă albastră accentua aceiaşi umeri laţi pe care ea îi admirase la Newgate. Pantalonii închişi la culoare acopereau aceleaşi coapse lungi şi şolduri puternice. Părul lui - încă destul de lung - era mai deschis la culoare acum, că era curat: un şaten-deschis, uşor ondulat, care se îndoia în jurul urechilor lui şi îi oferea un aer neglijent, nepăsător. Trebuia să fie o greşeală, ceva. Şi apoi, ca şi cum brusc ar fi devenit conştient de faptul că ea îl cerceta, privi spre ea, iar ea simţi că inima îi sare în gât. Ochii aceia pătrunzători şi căprui o priveau intens, direct, provocator. Aşa ceva nu se putea întâmpla. Georgie îşi feri privirea şi răsuflă tremurând.

- Cine e acel bărbat?

Juliet pufni frustrată.

-Nu m-ai ascultat deloc, nu? Acela este Benedict Wylde, frat mai mic şi sărac al lui Morcott. Cel la fel de frumos de lângă c] * prietenul lui cel mai bun, Alex Harland. Mi s-a făcut cunoşti_ntăc* el săptămâna trecută, la petrecerea lui Caroline Brudenell.

Georgie simţea apăsarea sfârşitului în piept. Camera se învâr_tea Benedict Wylde. Ben Wylde. Prizonierul ei. Soţul ei. Cele două ir^ gini ale bărbatului se perindau prin mintea ei: prizonierul neîngri. jit şi aristocratul imaculat. Riscă să mai arunce o privire, aproa_pe contra voinţei ei. Benedict Wylde. Cel mai nepotrivit bărbat di_n toată Londra. El încă o privea. Ridică din sprâncene, ca şi cum i-_ar fi pus în tăcere o întrebare, şi zâmbi şmechereşte. Ea se înroşi l_a fată, apoi se răci, ca şi cum fusese înţepată de o urzică şi apoi sărise în apa îngheţată a unui lac. Brusc, se simţi cuprinsă de un sentiment de furie şi indignare. *Lady's Quarterly Gazette* ar fi trebuit să-şi verifice datele mai bine. El nu se distrase în Flotă, ci putrezise în nenorocita de Newgate! Simţi un gol imens în stomac. Oare tocmai fusese prostită de un vânător de avere? Imposibil. Wylde nu ar fi avut cum să plănuiască întâlnirea lor. Şi, în plus, el semnase contractul ei, nu? Era fără cusur. Averea ei era în siguranţă. Georgie răsuflă încet şi încercă să gândească, dar pulsul ei refuza să se calmeze. Ce căuta aici? Şi, pentru numele lui Dumnezeu, ce făcuse ea?

-Doamne, Dumnezeule! Vin încoace!

Georgie abia dacă auzi scâncetele scandalizate ale lui Juliet. Ce ar fi trebuit să facă? Să fugă? Să ţipe? Să leşine? Nu leşinase niciodată - acela era punctul forte a lui Juliet - dar acum părea un moment excelent să înceapă. Privi disperată în stânga, dar masa de răcoritoare, atât de aglomerată, îi bloca trecerea. în dreapta nu se putea mişca fără a o împinge pe Juliet într-o urnă plină de tot soiul de ramuri şi frunziş. Aşa că, privi ca-ntr-un roman de groază apropierea celor doi bărbaţi. Wylde conducea, oprindu-se pentru a saluta mai multe cunoştinţe, dar apropiindu-se ca o panteră de prada lui. Poate că, printr-o coincidenţă fericită, avea un geamăn Georgie îşi muşcă buza pe interior. Acum gândea la fel _Ca Juliet inventând poveşti după bunul plac. Apoi, el era acolo, f_ăcânc_i o plecăciune, cu aceeaşi eleganţă atletica pe care o _observase în închisoare, şi era prea târzm ca ea sa fugă. O cup_rinsere câ dură. Avea să fie un dezastru El se opri în f_aţa e- «

de ignorat, dar prietenul lui vorbi pnmul. *Pos.b,l

A

Capitolul 8

- Domnişoară Georgiana Caversteed, domnişoară Juliet Caversteed

Amândouă făcură o reverenţă. Cel puţin, Juliet. Genunchii lui Georgie pur şi simplu se înmuiară. Juliet zâmbi, evidenţiindu-şi gropiţele.

- Domnule Harland. Ce plăcere să vă revădl

Bărbatul cu păr negru se întoarse către prietenul lui.

- Şi eu mă bucur să vă revăd. Permiteţi-mi să vi-l prezint pe bunul meu prieten, Benedict Wylde.

Nelegiuitul încuviinţă către Juliet, şi apoi privi către Geor^ze. cu o strălucire diavolească în privire, ca şi cum împărtăşeau o glumă privată.

- Domnişoară Caversteed, ce plăcere să vă cunosc.

Georgie se aşteptă ca el să zică „din nou", dar din fericire nu o făcu. În loc de asta, miji ochii ca şi cum se chinuia să-şi aducă aminte ceva şi înclină din cap, trecând cu privirea peste chipul ei.

-Trebuie să recunosc că îmi păreţi extrem de familiară. Ne-am mai cunoscut?

Oh, bestia. Deci, decisese să o tortureze, ha? Georgie înghiţi în sec şi încercă să răspundă pe un ton calm.

-Nu cred să ni se fi intersectat drumurile, domnule Wylde.

-Aveţi dreptate, bineînţeles, murmură el. Sunt sigur că mi-aş n adus aminte de o asemenea întâlnire.

Poate că vocea lui îşi pierduse accentul dur şi gutural, dar era acelaşi glas pătrunzător care îi făcuse pulsul să o ia la goană. Georgie privi către Juliet, care se uita la ei cu gura aproape căscată. De obicei, ea era cea care atrăgea atenţia bărbaţilor, dar Wylde abia dacă o privise. îndoi braţul şi i-l oferi. O invitaţie care nu putea fi evitată.

- V-ar plăcea să dăm o tură prin încăpere, domnişoară Caversteed? Tensiunea adunată în interiorul ei se mai risipi un pic; el avea de gând să nu arate că ei se cunoşteau. Slavă Domnului! Sau poate că v-ar plăcea să dansaţi?

- 'Kate 'Bateman ----------

-Să dansăm? repetă ea stupid. _E o activitate obişnuită la un bal.

Ochii lui străluceau. Ea ar fi preferat mai degrabă să dans$_{eze}$ un tigru bengalez. Dezbrăcată. Dar oamenii deja îi priveau curi$_{0si}$ nu-l putea refuza fără a trezi tot soiul de comentarii. -Da, prea bine atunci.

El făcu o nouă plecăciune, batjocorindu-i modul dizgraţios î$_{r}$ care ea îi acceptase invitaţia prin manierele lui elegante. -Doamna mea.

Oare era doar în imaginaţia ei sau tocmai spusese într-un m$_{0c}$ foarte posesiv aceste cuvinte? Fără tragere de inimă, ea aşează mân; pe braţul lui şi îi permise să o conducă pe ringul de dans. El îi mâna dreaptă într-a lui şi aşează mâna stângă pe talia ei. Călduri palmei lui îi ardea spatele, în ciuda straturilor rochiei, iar fierbin ţeala pieptului lui îi sufoca faţa, deşi era la câţiva centimetri dis tanţă. Georgie trase aer în piept şi, fără să vrea, îi simţi mirosul, ui parfum masculin, subtil, curat şi pământesc, altceva faţă de duhoa rea pe care o inhala în iadul în care se întâlniseră prima dată. Ea îş simţea sângele fierbând. Muzicanţii începuseră un vals. Minunat Soarta îi juca o festă şi nu avea de gând să-i oferă o melodie ma veselă. Ea se coneentră pe acul din aur de la cravata lui. sin- lui

-Se presupune că tu, domnule, eşti pe drum către Australia! C cauţi aici? Ea ridică fruntea şi îi văzu privirea amuzată. Nu ştiu ce s-, întâmplat la Newgate după ce am plecat eu, dar, cumva, ai reuşit să- mituieşti pe temniceri să te lase să evadezi. Probabil te-ai folosit dt banii mei! Eşti un criminal căutat? Eşti un fugar? El scutură din cap.

-Ben Wylde, contrabandistul, este pe drum către Australia, s gur şi nu are să plângă cineva după el. O gropiţă apăru în obrazul lui stâng. Benedict Wylde, pe de altă parte, fratele

contelui de Morcott este foarte prezent şi corect. Şi încântat să te vadă din nou. El aruncă o privire prin încăpere şi coborî capul către urechea ei Cred că dăm de bănuit deja, domnişoară Caversteed.

Georgie îl privi cu cinism.

_ Mă îndoiesc că oamenilor de aici li se va părea ciudat - bărbat în căutare de fonduri dansează cu cea mai bo Ca un nemăritată din încăpere. femeie

Răspunsul ei păru să-l amuze.

-Ah. Reputația mi-a luat-o înainte. El o ghidă pentru o întoarcere, iar ea îl strânse de umăr în timp ce camera se învârti cu ei. La fe] și a ta. Lumea din înalta societate încă te consideră o partidă bună. Bogata domnișoară Caversteed, prințesă în turnul ei de fildeș, de neatins pentru simpli muritori ca mine.

0 strânse mai tare de mijloc, ca și cum ar fi vrut să nege cele spuse. El o atingea.

Ea greși un pas, dar se prefăcu că. zâmbește, conștientă de toate cuplurile din jurul lor care încercau să le asculte conversația.

- Nu ai spus nimănui că ești căsătorită, nu? șopti el.

Ea încremeni. Asta era o amenințare? Intenționa să o șantajeze? Să-i ceară bani în schimbul tăcerii?

-Trebuie să vorbim, domnule Wylde. în privat, undeva.

El zâmbi, arătându-și dinții săi albi.

-Undeva, în privat? La un bal? Nu prea se poate. Dacă suntem surprinși singuri? Nu-mi pot imagina scandalul. Avea un ton profund ironic. Am fi nevoiți să ne căsătorim. Din nou.

Georgie trase aer în piept, simțindu-se împovărată.

- Nu, mulțumesc, domnule Wylde. A fost mai mult decât suficient să mă căsătoresc cu tine o singură dată.

Se rotiră din nou, iar ea încercă să ignore cât de natural păreau să se potrivească, în ciuda staturii lui. El cumva reușea să-și lipească coapsa într-un mod foarte intim de picioarele ei. Tot corpul ei vibra. Valsul era într-adevăr un dans indecent.

-Nici măcar nu-ți știu tot numele, șuieră ea iritată. Oare suntem legal căsătoriți?

El semnase cu numele de Ben Wylde în Newgate, dar se părea că numele lui era Benedict. I se potrivea - puternic și autocratic. Și cumva era potrivit că avea și terminația „edict". Fără îndoială, era obișnuit să dicteze ordine oamenilor. Păi, nu avea să aibă succes cu ea.

-Numele pe care l-am oferit la Newgate nu este numele meu complet, dar da, este suficient pentru a ne lega. Am verificat. Căsătoria noastră este legală.

Georgie abia dacă mai putea să respire. Se forță să-și ia ochii de la buzele lui păcătos de apetisante - cu mult mai vizibile acum, că își bărbierise barba - și expiră încet.

- Știi prea bine că eu nu mă așteptam ca tu să rămâi în țară.
- Iar eu nu aveam de gând să fiu deportat.

-Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu ai zis cev$_a$?
El o strânse mai tare de degete.

- Păi, nu-mi aduc aminte să fi avut vreun cuvânt de spus, doai^ când am fost târât din celula mea în cătușe și forțat să stau l$_a$ ^ Ea se simți cuprinsă de un val de vinovăție. Avea dreptate. E$_{aarfi}$ putut la fel de bine să-i fi pus un pistol la cap, căci nu-i dăduse d$_e$ ales. Nu putem vorbi aici, murmură el. Vino să mă vezi mâine.

Georgie privi în jur. Mama ei se alăturase lui Juliet pe margi$_{nca}$ sălii de dans. Amândouă o priveau cu curiozitate. Georgie își mu$_{?că}$ limba, abtinându-se de la torentul de acuzații care-i veneau în minte, și le zâmbi larg și liniștitor înainte de a se întoarce către Wyld$_e$.

- Ce vrei să spui cu „vino să mă vezi"?

-Păi, nu pot să te invit, nu? Nu dacă vrei să eviți un scandal, ceea ce'presupun că oricum vrei, mai ales că nu ai spus nimănui despre căsătoria noastră. O privi direct. Sunt sigur că o femeie care a putut aranja o vizită clandestină la Newgate este suficient de întreprinzătoare pentru a găsi intrarea din spate a Clubului Tricorn din strada St. James, așa, pe la vreo zece, mâine-dimineață, fără să fie văzută.

Georgie înțelese provocarea pe care i-o făcuse. Și nu avu altă soluție decât să ridice mănușa.

- Prea bine. Voi fi acolo.

Valsul se termină, iar ei se opriră aproape fără răsuflare din rotit. Wylde o mai strânse o dată înainte de a o elibera. El încerca să-şi calmeze inima în timp ce el îi ridică mâna şi i-o duse la buze. Chiar şi prin mănuşă, degetele o furnicau. îşi trase mâna şi o duse la spate. Ochii lui scânteietori păreau să râdă de gestul ei.

Alex, în mod natural, îl încolţi pe Benedict de îndată ce se aflară singuri şi îi ceru o explicaţie pentru interesul brusc fată de fetele Caversteed. Ben refuză să explice până când nu se întoarcă h

Clubul Tricorn, mai mult pentru că nu voia să zică aceeaşi poveste de două ori, şi pentru Seb. Aşteptă până când cel de-al treilea membru al echipei lor li se alătură în salonul privat cu mătăsuri vişinii, de damasc, turnă câte o băutură şi se trânti pe unul dintre cele trei scaune m

Alex aproape că
.aride piele, din faţa focului.
căsătorit, le zise Ben scurt. Cu Georgiana Cav« :>roape că scuipă coniacul.
'ersteed.

-Pe mâine, doamnă Wylde.

-Cu moştenitoarea comertului? bolborosi el. Aia sclifosită? Acea Georgiana Caversteed? -Chiar ea.

-Doamne, Dumnezeule! Când s-a întâmplat asta? -Acum câteva săptămâni, la Nev/gate.

-Pentru numele lui Dumnezeu, Ben! Numai tu ai putea să pui mâna pe o moştenitoare - şi una superbă, de altfel - în timp ce esti la închisoare!

1

CapitoCuf9

-Nu e un aranjament permanent, mormăi Benedict.

Alex scutură din cap, uimit şi cuprins de admiraţie.

-Ar trebui să te arunci într-un joc de cărţi numaidecât. Ai norocul diavolului.

Seb ridică paharul într-un gest ironic.

- Păi, felicitări. Pare neobişnuit de minunat şi straniu. De obicei, frumoasa fără bani este cea care îl joacă pe degete pe eroul bogat şi nefericit şi îl face să o ia de nevastă. EI ridică sprâncenele amuzat. Dar acum, iată-l pe sărmanul nostru Benedict care este forţat să se sacrifice pe altarele căsniciei cu o femeie atrăgătoare care valorează mai mult decât noi toţi trei la un loc. II privi batjocoritor pe Benedict. Sărmane copil. Soarta poate fi atât de crudă.

-Oh, mai du-te naibii, zise Benedict supărat. E ceva temporar, De îndată ce ajunge aici mâine, o să aflu ce pune la cale şi o să opresc această farsă.

Alex ridică din sprâncene. O strălucire păcătoasă îi apăru în privire.

-Vine aici?

- Prezenţa ta nu va fi necesară, îi zise Benedict ferm.

Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Alex şi Seb să se amestece în asta. Sorbi restul coniacului şi savură tăria lui

- Ce ai de gând să faci cu ea? Alex roti coniacul în pahar

-Să fiu al naibii dacă ştiu. Nu putem rămâne ră«*-^ ; . /■ . . „. , . _ _ ᶜ ᶜasatonţi, asta e clar. Din fericire, ma îndoiesc ca o sa vrea asta mai ,, ı ᵃⁱᵉˢ ᶜᵃ acum ştie cine sunt cu adevarat. temeia voia pe cineva carp ˣᵉᵉʳapecaiesa, - fie deportat sau spanzurat. Ar trebui sa fie mai mult rta - ᵘecatîncân ţata"să îndrepte greşeală.

- Nu e atât de simplu să scapi de o soţie, să ştii, zise Seb ca acele plante spinoase care se lipesc de haine. Odată ^ aruncă ghearele în tine, nu te mai scapă nici dracul. Poţi să ţ ᶜᴳ pe oricine.

Ben se strâmbă la el.

-Iar tu ai experienţă destulă cu neveste lipicioase, nu?

- Mai deloc. Le evit mai ceva ca pe ciumă. De ce să te legi la cap cu nevasta altui bărbat când sunt atâtea văduve entuziasmate şi atâtea femei singure?

-Sunt sigur că sunt multe modalităţi de a scăpa de o soţie, zise Alex. Anularea. Divorţul.

-Să plăteşti un bandit să te scape de ea, glumi Seb. Să-i legi greutăţi de picioare şi să o arunci în Tamisa. Să o trimiţi departe...

Alex îl ignoră.

- Dar mă îndoiesc că o să vrea să-şi târască numele prin mocirla unui divorţ. Cei din familia Caversteed poate că nu sunt aristocraţi, dar statutul lor în societate este.

-Ai putea mereu să pleci din ţară, zise Seb vesel, bucurându-se de rolul său de avocat al diavolului. Să pleci într-un tur lung al Europei. Câteva nopţi cu acele doamne încântător de plăcute din Paris or să te facă să uiţi că ai nevastă.

- Nu mă duc nicăieri, zise Ben pufnind. Tocmai ne-am întors din Europa, îţi aminteşti? Am văzut suficient din Franţa şi Spania, cât să-mi ajungă o viaţă. Se întoarse către Alex, hotărât să schimbe conversaţia de la iritanta domnişoară Caversteed. Cum îţi merge investigaţia?

Alex tocmai fusese rugat de Conant să investigheze moartea suspectă a unui diplomat italian.

54

- Greu, suspină Alex. Se pare că a fost ucis de propriul lui servitor, care apoi a fugit din ţară, dar motivul nu este clar încă. Privi către Seb. Poate că servitorul a izbucnit, nemaiputând să suporte faptul că contele şi-a distrus a opta cravată încercând să creeze cascada perfectă?

Ben pufni. Mândria lui Seb, legată de importanţa pe care o acorda îmbrăcăminţii, era o glumă între ei.

-Stii cum sunt acei italieni, foarte volatili. Mereu atât de pasionali, atât de încăpățânați.

Alex îi aruncă un zâmbet provocator lui Seb, iar Benedict încercă fără succes să-şi înăbuşe un rânjet, observând modul simplu în care Seb ridică din sprâncene, refuzând să dea curs provocării. Seb era pe jumătate italian, iar lui Alex îi făcea o plăcere deosebită să-l tachineze cu natura „străină" a comportamentului, mai

<]Cate Hateman

, ntru că Seb era complet diferit de temperamentul v^ 2 sc. în ciuda aspectului mediteraneean avea u$_{nu}$,^

™ stăpânite şi controlate comportamente pe care întâlnise w«)dată. Nu era persoană mai potrivită pe care să $_{0}$. aproape în momente de criză. EI î> arunca lu. Alex o pnv$_{„re}$ ^ ^-CHă găseşti o soluţie, ceva, curând, sunt sigur.

Alex termină paharul şi se ridica.

- Cred că o să mă duc să arunc o privire la groapa. Se referea la camera principală a clubului, unde aveau loc maja ritatea jocurilor. Deasupra acesteia, era un mic balcon, acoperitd$_{e}$ un ecran din lemn, ca un soi de scenă pentru cântăreţii trubaduri, bine pozitionat la capătul sălii de joc. Aici se ajungea doar printr-o scară îngustă, permiţându-le celor trei proprietari să urmărească etajul şi jocurile de la parter nestingheriţi şi să stea cu un ochi p$_{e}$ clienţii clubului. Ca foşti puşcaşi, toţi trei preferau să aibă avantajul unei poziţii prin care să domine. Ben se ridică şi el.

- Eu mă duc să dorm un pic.

Seb chicoti sorbind coniacul.

- Se pare că vei avea nevoie de toate minţile pentru a-i face faţă noii tale neveste mâine. Crezi că a mai fost într-un club de jocuri până acum? Poate ar trebui să o duci şi jos şi să-i arăţi cum se joacă la ruletă. Eu aş fi foarte bucuros să...

-Nu o să se apropie deloc de public, zise Ben cu fermitate. Şi tu nu o să o înveţi nimic.

Seb chicoti.

-Strici tot farmecul. în acest caz, îţi doresc noapte bună şi mult noroc!

Clubul Tricorn din strada St. James era un nou local d domnilor, dar în câteva luni de când se deschisese f ^ Pieter, căpătase reputaţia unui loc cu jocuri intense de^{on*orm} travaganţe atât culinare, cât şi „în materie de distracţii bă K^ *« ceea ce Georgie catalogase drept un eufemism pentru un] ^^ ' se găseau „femei atrăgătoare şi uşoare". La zece dimi $^{oC\ C3re}$ această enclavă de elegantă depravare era remarcabil^{1}^*' Pieter întoarse trăsura în grajdul din spatele clădirii * ^ $^{t^Cut}$ă- din piatră. ^{lm}Punătoare

-Georgiana Caversteed, aceasta este o...

-Idee teribilă, continuă Georgiana, strâmbându-se. Da. Stiu. Știu.
Bineînțeles că îi povestise lui Pieter despre reîntâlnirea *'cu* Wylde.
Olandezul, pur și simplu, ridică din sprâncenele lui stufoase și îi reaminti că el o avertizase în privința planului ei prostesc. Deschise gura pentru a-i spune mai multe, dar Georgie nu era în dispoziția de a asculta o predică.

CapitoiuilO

Ea ridică mantaua, cobori pe trotuar și încercă sa-și alunge e_{mo}. tiile Noaptea trecută nu dormise mai deloc, gândmdu-se la toate posibilele scenarii. Ce voia Wylde? O alocație lunară? O sumă flată? Oare cât avea să o coste această încurcătura?

-Te rog să mă aștepți aici. Nu voi sta mult.

Ușa din spatele clubului se deschise larg, înfățișând un munte de om îmbrăcat în negru cu auriu. Era atât de mătăhălos, încât Georgie nu ar fi fost deloc surprinsă să afle că era cine știe ce fost boxer sau luptător. Cu siguranță, nasul strâmb și urechea deformată erau semnele clare ale unei vieți interesante. Pieter păși protec- tiv în față, dar Wylde își făcu apariția din spatele monstrului și îi aruncă un zâmbet primitor.

-Sezi blând, Mickey, doamna e aici ca să mă vadă pe mine.

Muntele încuviință respectuos și se feri, permițându-i să treacă.

-Bună dimineața, domnișoară Caversteed, zise Wylde, și, pentru o clipă, Georgie își imagină că se găsea în fața ușii unui castel sinistru - precum în *Misterele din Udolpho,* romanul doamnei Radcliffe - o călătoare prostuță, care era pe cale să descopere ce oribilități o așteptau în interior.

Se îmbărbătă mental. Nu trebuia să mai citească pe furiș poveștile gotice ale lui Juliet. Devenea mult prea visătoare.

-O să fiu aici, zise Pieter morocănos. Dacă nu ieși în jumătate de oră, vin să te iau.

Georgie încuviință. Urcă scările, trecu pragul *și* intră în leului. îl urmă pe Wylde, cu umerii lui lați, de-a lungul unui hol din marmură, apoi pe o scară curbată, până ce ajunseră într-o surprinzător de luminoasă și aerisită. Deși se întrebase î ^"J⁶™ una cum ar putea arăta camerele unui domn, nu avea tim $^{ca}\sim$ cerceteze mobilierul. Se prăbuși în scaunul pe care i-l $j_{n(Jic}$ $^{acum\ sa}$ așeză înțepată mâinile în poală. ^{asc} ÎȘ[1]

- O să trec direct la subiect, domnule Wylde. Ce fel de joc joci? El surâse. Nu prea stai tu la discuții, nu? El înaintă către un fotoliu franțuzesc elegant și se așeză cu un picior peste celălalt genunchi; era imaginea masculinității în largul ei. Nici un joc, domnișoară Caversteed. Tu m-ai găsit la Newgate. întâlnirea noastră a fost pur și simplu accidentală.

Ea ridică din sprâncene, invitându-l să explice ce căuta acolo. El înclină din cap și îi aruncă o privire acuzatoare.

-Eu, unul, nu aveam de gând să mă căsătoresc cu nimeni când am intrat acolo. Sentimentul de vinovăție o făcu să roșească. Te felicit pentru ingeniozitate, zise el sec. Alesul tău nu avea nici o șansă, nici dacă voia să-ți scape.

Ea se foi inconfortabil în scaun. El merita o explicație. -A fost o decizie foarte neobișnuită, știu... El ridică din sprâncene, iar ea își fixă mâinile cu privirea. Până acum câteva săptămâni nu aveam nici cea mai mică dorință să mă căsătoresc cu cineva. Vreodată. Eu, până la urmă, nu am nevoie de bani. Și nu simt nici nevoia disperată de a șterpeli un titlu.

- Cred că ești prima femeie dintre cele pe care le cunosc care spune asta și care chiar vorbește serios, îi răspunse el cu amabilitate. Foarte puține ar refuza oportunitatea de a fi strigate, într-o bună zi, „Milady" sau „înălțimea Voastră". -Nu eu.

Privirea lui se duse instinctiv către abdomenul ei. -Atunci de unde nevoia bruscă de un soț? Ești în așteptarea vreunui eveniment fericit undeva peste nouă luni? în căutarea unui nume pentru copilul altui bărbat? Georgie suspină șocată.

-Ce? Nu! Bineînțeles că eu nu aș... adică eu... se opri ea înmărmurită, îngrozită de sugestia lui, și apoi trase aer puternic în piept, calmându-se. Ar fi trebuit să anticipeze un asemenea gând. Nu. Nu e asta deloc. Problema era vărul meu Josiah. -Ah.
Tonul lui era neutru, iar ea încercă să găsească cuvintele potrivite pentru a descrie comportamentul hărțuitor al lui Josiah.

-Josiah încerca de ani buni să mă convingă să mă căsătoresc cu el, dar cum mă apropiam de vârsta maturității a devenit din ce în ce mai insistent - într-atât de mult, încât mă temeam că va concepe avea sa

Foarte romantic. Ai fost vrăjită de un marinar »unui. Lum$_a$ primit vărul tău vestea? Nu cred că prea bine, din ce-mi pot imagina.

-Pieter i-a arătat licența de căsătorie, dar încă suspectează că e o înșelătorie. Cel mai probabil, și acum încearcă să găsească o
modalitate de a o nega.

Wylde lovi cu arătătorul de brațul scaunului.

- Deci, în afară de servitorul tău mătăhălos, cei doi martori de la Newgate și dragul de Josiah, cine mai știe că ne-am căsătorit?

- Doar mama și sora mea, iar ele cred că m-am căsătorit cu un condamnat. Ele nu știu că acela ești tu.

- Și nici nu te grăbești să le spui, zise el prevăzător. Pentru că eu sunt mai rău decât un condamnat. Cine ar vrea să fie legat de cineva ca mine? zise el surâzând batjocoritor.

- Poți să mă condamni? Ai una dintre cele mai pătate reputații. El înclină din cap ca și cum ar fi primit acele cuvinte ca pe un
compliment, ce bărbat pervers.

-Mulțumesc. Fac și eu ce pot mai bine. Și $_{cu}$ toate acestea sunt încă primit în cele mai selecte saloane din înalta societate Este foarte nedrept. Un bărbat se poate comporta atroce și $_{0}$ate be neficia de indulgență, dar același comportament din part^ ^{6} ^ femei i-ar aduce acesteia excluderea din rândul lumii buj ** face front comun împotriva ei. ' Care ar Georgie încuviință.

- Motiv pentru care trebuie să tăiem orice legătură d" Dacă circumstanțele căsătoriei noastre s-ar afla l$_{a\ Un}$ m^**$^{6\ noi}$'

<*Kate Hatman* ---------- -

■„«tie compromițătoare pentru a mă forța $_{să\ mj}$
^{3V} mă căsători. Eram disperată. Ș. atunci am consți$_{enti}$ pentru a cu
un bărbat condamnat aș putea să-$_{mi}$
că, daca m-aș casa o., cu ^ ^ ^

^*TZZZX** * vâduvă'Se «-i

reaîizându-**și propria naivitate. Din nefericire, nu mai erau oa®^** $_{condamnați}$
lamoarte în Newgate. Când mi te-au propus pe t'^{n}e,Q alternativă, m-am gândit că viața alături de un soț viu, dar absent, ea să fie suficient. Josiah crede că m-am îndrăgostit de un m$_{ati.\ r\ de}$ pe $_{una}$ dintre corăbiile mele, care în prezent e plecat pe ma$_{,c}$. -Foarte romantic. Ai fost vrăjită de un marinar vornic. Cum-
«oment dat,

— Conte fe meu iubit -

asta ar ruina şansele surorii mele de a găsi o pereche bună. Ea şi mama ar fi dispreţuite şi ar cădea în dizgraţie.

-Şi tu la fel, adăugă el cu blândeţe.

-Oh, păi, da. Bineînţeles.

Dacă Wylde avea de gând să o şantajeze, ea tocmai îi oferise ocazia perfectă. Ea aşteptă cu un sentiment apăsător ca el să-i ceară o sumă frumuşică pentru a păstra secretul despre toată afacerea.

-Hmm, zise el. îţi înţeleg dilema. Şi atunci, ce facem acum?

Georgie îşi ascunse mirarea. Oare chiar nu avea de gând să-i ceară bani? Nu-i erau străine deloc negocierile dure, dar el era aproape imposibil de citit. Era timpul să pună toate cărţile pe masă. Sinceritatea în chestiuni de afaceri, oricât de dureroasă, era vitală, îşi drese glasul şi începu vioi.

- Eu speram ca noi să ne ocupăm de toată această afacere ca doi adulţi maturi. Cu siguranţă, tu nu vrei să fii căsătorit cu mine. Şi eu nu vreau să fiu căsătorită cu tine. Anularea căsătoriei este în interesul amândurora.

- Pe ce temei? Amândoi suntem în deplinătatea facultăţilor mintale.

Georgie abia se abţinu să nu pufnească. Ea începuse să se îndoiască de propria ei sănătate aproape zilnic în ultimele săptămâni.

- Josiah m-a ameninţat că mă va declara nebună când i-am spus că m-am căsătorit cu un marinar, recunoscu ea cu amărăciune. Dar asta nu o să funcţioneze. Am multe cunoştinţe care pot să ateste că sunt foarte zdravănă. Aruncă o ocheadă către profilul lui Wylde, atât de bine conturat. Chiar avea un maxilar extraordinar acum, că nu mai era acoperit de păr. Uitându-se la buzele lui, simţea furnicături pe buzele ei. Ea, Georgiana Caversteed, era măritată cu acest Adonis! Era o pereche atât de improbabilă, ca şi cum un zeu grec coborâse de pe Muntele Olimp să se distreze cu o muritoare de rând. Ea privi cu poftă către gura aceea atât de ademenitoare. Foarte rar mergeau lucrurile bine pentru muritori în acele poveşti. Cu toţii ajungeau să fie transformaţi în pietre sau în copaci, ori erau făcuţi bucăţele de câini de vânătoare. Cu toate acestea, poate că merita. El era ameţitor de frumos. Georgie scutură din cap şi se forţă să se concentreze pe dezastrul prezent. Eu speram să putem anula căsătoria în baza faptului că nu am consumat-o, dar din cercetările mele reiese că acesta nu este un motiv suficient de serios

• ---------- ---------- *OCate *Bateman* ---------- ^

pentru a o anula. Ea se înroşi *la* faţă. De fapt, pentru a obţi$_{ne}$ larea, soţul ar trebui - adică tu - să fie declarat impotent. ^

Urmă o tăcere lungă şi apăsătoare. Ea nu îndrăzni să-l priv$_{es5}$ pe Wylde; se concentră pe verdele pal al covorului de Aubuss$_{0n}$ Oare era posibil să ia cineva foc din cauza ruşinii? În $_{cc}$J$_{e}$ urmă, ea îşi ignoră sfiala şi continuă.

-Ca asta să se întâmple, mirele ar trebui să împartă patul$_{CU}$ soţia lui timp de trei ani, ea să demonstreze la finele celor trei ani că este încă virgină, iar el să arate că nu poate fi excitat de alte doi^ femei, care ar fi, ah, curtezane profesioniste, înainte ca anula$_{rea}$ să fie acordată.

Aproape că nu mai putea să respire. Când Wylde nu-i răspunse ea ridică fruntea pentru a-i citi reacţia. Privirea lui înfocată o făcu să roşească complet. Până şi degetele i se încleştară în pantofi.

-Atunci se pare că avem o problemă, domnişoară Caversteed. El o privi pătrunzător, iar Georgie se simţi lipsită *de vlagă.* Chiar dacă am împărţi un pat timp de trei şi am reuşi cumva să nu ne atingem în tot acest timp - privirea lui părea să transmită clar că acest lucru era foarte improbabil, dacă nu imposibil - tot aş găsi o cale prin care să-mi consum căsnicia. Ridică provocator din sprâncene. Dacă ai îndoieli, sunt mai mult decât dispus să îmi dovedesc abilităţile, Doar spune-mi. Georgia se controlă, abţinându-se să trântească un „Atunci, haide, fă-o", şi îşi muşcă limba. Wylde lăsă tăcerea să curgă din nou, inconfortabil, apoi zise. Aşa că nu. Anularea pe premisa impotenţei mele iese din discuţie.

Ea trase aer în piept; se simţea ca şi cum supravieţuise unui atac din partea unui animal sălbatic.

- Păi, singurul alt motiv pentru anulare ar fi frauda. Dar tu ai *zis* deja că numele cu care ai semnat pe registru este suficient pentru a ne uni legal, aşa că nu ştiu cum am putea susţine asta. *Si* amândoi avem vârsta legală de consimţământ.

Ticăitul ceasului din porţelan de pe şemineu părea neobişnuit de zgomotos şi acuzator. Georgie îşi rodea buza de j$_{os\ p}$lj$_{nă}$ j™" ^{6} vătie şi ruşine. Ruinase viaţa acestui bărbat - deşi nu intent* năpustindu-se asupra închisorii Newgate şi forţându-l sâ$^{'10}$^ nevastă. Şi dintr-odată, o lovi un gând nou şi apăsător. ° ^{13}

- Oh, nu! Era cineva cu care voiai să te căsătoreşti, $_{nu?}$

Capitofufll

El se strâmbă uşor.

-Nu, deşi sunt sigur că multe dintre domnişoarele din lumea bună or să intre în depresie când vor afla că nu mai sunt celibatar, zise el pe un ton ironic.

-Te-ai gândit vreodată la căsătorie?

- Sincer? Nu. Am crezut că o să mor în Franţa sau în Spania, înainte să apuc să iau o decizie.

Ea îşi simţi inima grea, recunoscând sinceritatea din spusele lui. Oare cu ce orori se confruntase? Noaptea trecută, ea devorase toate ziarele de scandal ale lui Juliet în căutare de informaţii, bârfe sau zvonuri despre el. Luptase în Războiul Peninsular şi la Waterloo. Petrecuse trei ani în regimentul Rifles, sub comanda Generalului Graham. Era atât de supărător să realizeze că experienţa lui de viaţă era enormă comparativ cu a ei. Ar fi fost un oponent formidabil. Sau un aliat.

- De ce erai la Newgate?

- Nu eram, oficial. Din câte ştiu cei din lumea bună, sufeream în Flotă din cauza unei datorii la jocuri de noroc.

-Atunci de...?

-De când am părăsit armata, am tot lucrat pentru domnul Nathaniel Conant, magistratul-şef din Bow Street. Probabil, el citi uimirea de pe chipul ei, căci zâmbi. Bow Street se ocupă, de obicei, cu criminalii din clasa de jos sau din cea de mijloc, aşa că atunci când apare un caz care implică pe cineva din lumea bună, nici unul dintre ofiţerii cunoscuţi nu poate să ajungă prea departe. Atunci intervin eu. Am acces la o varietate de locuri în societate. Pot să ajut în orice tip de caz în care e nevoie de contact cu aristocraţia.

Georgie simţea că i se învârte capul. De ce ar fi ales un bărbat ca el să lupte cu criminalii, în loc să se plimbe ţanţoş, ca un paun, prin cine stie ce proprietate de la ţară sau să trăiască fără eforturi din

banii şi numele familiei şi de pe urma relaţiilor de prietenie sau amor, ca mai toată lumea din înalta societate?

-încerc să descopăr ce legătură este între cine ştie ce nobilb gat, o adunătură de contrabandişti din Kent, şi un complot pen^ a-l salva pe Bonaparte din exil.

Ea se sprijini mai bine în scaun. Se aşteptase la multe poveşti din partea lui, dar la asta nu. Ce descria el era o muncă foarte periculo^ -De ce?

El îi aruncă o privire ironică.

-Nu dintr-un sentiment arzător de patriotism, te asigur. Patriotismul a făcut să fiu împuşcat în Spania şi aproape făcut bucăţele în Belgia. Am nevoie de bani.

Un sentiment de dezamăgire îi cuprinse fiinţa. Ah. El pur şi simplu urmărea să obţină bani de la ea şi căutase momentul oportun pentru a-i cere.

-Ai ştiut cine sunt când ne căsătoream? -Ştiam despre tine. Georgiana Caversteed, moştenitoarea unui imperiu comercial.

Ea strânse cu putere săculeţul de mână.

-Ai crezut că poţi deveni foarte bogat, căsătorindu-te cu mine?

El se strâmbă din nou.

-Nu după ce am citit şi semnat contractul tău. Care trebuie să-ti spun că era scris foarte bine, felicitări pentru asta! Minunat de înjositor. Deşi cele cinci sute de lire au fost foarte bine-venite Ridică din umeri, ca şi cum pierderea averii ei nu l-ar fi interesat deloc.

Georgie nu ştia ce să creadă. Nimeni nu-i ignorase averea atât *de* uşor. Din contră, de obicei, bogăţia ei plană în decor., l „ •. . versaţii, ca un soi de bariera tăcută, nerecunoscută * oricărei con • teniilor şi a încrederii adevărate. Scutură din cap To' f i pric" ceva, şi Wylde nu era diferit. Ea doar trebuia să afle J* ^

-Deci, nu putem obţine o anulare. Ce zici d ^ Urmărea trebăel. 6 Un divorţ? în-

-Ar trebui să pretinzi că te-am înşelat.

El trecu cu privirea peste ea, din creştet până în picioare, *Contele meu* iiifiit ----------

la degetele de la picioare şi înapoi, ca şi cum încerc[0^'] ^la [sâni] mâinile vreunui alt bărbat o atinseseră.

[Ca] Vadă dacă

-Si nu este cazul?

Ha se înfierbânta şi se foi în scaun.

_Nu, zise ea cu răsuflarea întretăiată. Nu mi-am încălcat jurămintele. Rezistă cu greu tentaţiei de a-l întreba acelaşi lucru. Nu era treaba ei. în plus, divorţul nu este o opţiune. Ar fi nevoie de un act al Parlamentului, ceca ce ar crea exact scandalul pe care cu încerc să-l evit.

Dacă se gândea mai bine şi era sinceră, Juliet s-ar fi bucurat de un scandal; dacă mama ar fi fost forţată să renunţe la visurile ei pentru un titlu, atunci sora ei ar fi putut să se mărite cu Simeon prostuţul. Dar mama ar fi fost teribil de rănită. Ea ţinea cu adevărat la părerea societăţii şi iubea agitaţia şi vioiciunea Londrei. Nu ar fi vrut să fie alungată în sălbăticiile din Lincolnshire. Trecuse prin suficientă durere odată cu moartea tatălui lui Georgie, iar Georgie refuza să-i mai dea şi alte motive de nefericire.

Wylde începu iar să bată cu degetele în spătarul scaunului.

- Deci, nu putem evita căsătoria.

Georgie se strâmbă.

-Nu. îmi pare rău. Nu a fost niciodată intenţia mea să...

El flutură din degetele lungi, reducând-o la tăcere.

-Ce a fost a fost. O să trebuiască să facem ce putem, cât de bine putem, cu ceea ce avem, zise el, pe acelaşi ton în care un doctor de război ar fi spus: „Păi, trebuie să amputăm piciorul". Cu un soi de resemnare fatalistă.

Georgie se simţi cuprinsă, paradoxal, de un sentiment de ciudă. Chiar atât de rău era să fie căsătorit cu ea?

- Nu va trebui să mă vezi, zise ea cu încântare. O să mă întorc la Lincolnshire de îndată ce sezonul este gata, şi tu poţi să continui cu, ah, treburile tale de gentelman aici în oraş. Putem avea vieţi complet separate.

Poftim, asta suna perfect lumesc, dar în acelaşi timp şi sofisticat, Exact genul de aranjament care să-i placă unuia precum Wylde. Cu toate acestea, era ceva extrem de deprimant la o asemenea înţelegere. Unde era sentimentul de cuplu, râsetele şi afecţiunea împărţite de părinţii ei în căsnicia lor? Unde era uniunea fericită la care până şi ea visase?

Georgie îşi înăbuşi un suspin. După şase sezoane eşuate, era foarte clar că nici un domn nu-şi dorea aproape o femeie cu limba ascuţită şi cu un interes neobişnuit pentru comerţ. Trebuia să accepte realitatea. Cu toate acestea, nu putea sa scape de acel se[nti] ment enervant de nemulţumire. Totul era atât de lipsit de f^ Totul era logic. Plictisitor. Ea era dornică să înceapă aventuri, ^ trăiască viata, în loc să o privească trecându-i prin faţa ochilor, [Q] şi cum se întâmpla altcuiva. O căsătorie secretă, născută din ne[Cesi]. tete avea să-l tină pe Josiah la distanţă, dar tot avea să fie asalt«, de alţi vânători de avere. Tot avea să fie forţată să-şi petreacă unaj. torii douăzeci de ani refuzându-i, având deja reputaţia unei fe[m] mult prea pretenţioase pentru a-şi alege un soţ. În cele din urmâ, avea să fie exilată'în partea cealaltă a salonului, alături de alte fete bătrâne şi de văduve, simple obiecte demne de milă şi dispreţ. Nu, asta nu se putea întâmpla. Era timpul să-şi controleze soarta.

-Aşteaptă, zise ea. Ce ar fi dacă nu am ţine căsătoria un secret?

Wylde ridică din sprâncenele negre.

- Ce vrei să spui?

Georgie făcu calculele rapid.

- Păi, nu putem anunţa că ne-am căsătorit deja, asta clar. Ar fi cu mult prea scandalos. Dar ce ar fi dacă întimp ne-am duce într-acolo? Ce ar fi dacă m-ai curta cum se cuvine şi mi-ai cere mâna la final de sezon? Atunci ne-am putea căsători din nou - în public - şi relaţia noastră ar fi cunoscută de toată lumea. El nu scoase nici un cuvânt, aşa că ea continuă, uimită de propria ei îndrăzneală. Putem să avem în continuare vieţile noastre separate după ce lumea află despre noi, doar că aşa eu voi avea statutul de soţie în loc de fată bătrână. Femeile singure din înalta societate sunt păzite mai ceva decât orice bijuterie din Muzeul britanic. Ca femeie căsătorită, aş avea mult mai multă libertate. Ridică nonşalant mâna. Nu cred că va fi nevoie de vreun gest serios din partea ta. O

conversaţie sau două la o petrecere. Câteva ocheade aruncate de-a lungul unei săli de dans Plimbări prin parc. Ceaiuri de după-amiaza. Lucruri obişnuite *¢²%ate (Bateman*

CapitoCuC 12

Gândul că un bărbat atât de frumos precum Benedict Wylde ar fi putut să-i acorde atenţia lui - chiar dacă era doar de ochii lumii - o făcea să simtă fluturi în stomac. El era o fiinţă atât de misterioasă, iar ea deja trăise alături de el mai multe momente noi şi incitante decât avusese în toată viaţa ei. De ce să nu profite de această şansă pentru a se bucura de atenţia unui bărbat atât de fascinant? Chiar dacă era doar până la sfârşitul sezonului.

Pe chipul lui Wylde nu putea să citească prea multe, dar întrezări o strălucire diavolească în privirea lui în timp ce contempla ideea. Surâse provocator, urmărind să o necăjească.

-Şi se presupune că mă îndrăgostesc iremediabil de tine?

Ea îl privi direct în ochi, indicându-i clar cât de puţin probabil era acest lucru.

- Bineînţeles că nu. Nimeni nu crede asta. Tu însă te poţi îndrăgosti iremediabil de averea mea.

El deschise gura în semn de protest, dar nu apucă să vorbească, fiindcă ea i-o luă înainte.

-Cei din înalta societate or să presupună că eşti un vânător de avere şi or să-mi plângă de milă, or să spună că eu, romantica incurabilă, nu-mi dau seama că am fost păcălită, orbită de chipul tău frumos. Dar cui îi pasă? Amândoi o să ştim adevărul.

El chicoti auzind-o cât de cinică era.

-Frumos, eh?

Ea îi aruncă o privire plictisită.

- Oh, nu te mai preface că nu ştii că sunt cârduri întregi de femei care ţi se aruncă la picioare la orice eveniment social.

-Nu prea ne ajută pe nici unul dintre noi, nu-i aşa? Şi cred că îţi subestimezi farmecele. El trecu iar cu privirea peste ea, făcând-o să roşească la fiecare ocheadă nouă. Mie, unuia, îmi place ca o femeie să fie competentă şi stăpână pe sine, găsesc asta foarte atractiv.

Georgie încercă din răsputeri să ignore efectele acelei priv. incendiare.

-Nimeni nu o să fie uimit dacă ne separăm la scurt timp ^ nunta. O să spună că era de aşteptat, că aşa se întâmplă cu t0ate K veştile în care un aristocrat fără nici un sfanţ se căsătoreşte cu o m^ tenitoare putred de bogată. Incompatibilitate gravă, ireconciliabjj?

Scaunul pe care stătea Wylde pocni când el îşi schimbă p02jtij picioarelor sale lungi.

-Şi cum rămâne cu vărul tău? Nu o să i se pară ciudat că flirte2j cu mine, atât de curând după nunta ta? Cum poţi să fii logodita cu mine dacă eşti căsătorită deja cu cine ştie ce pierde-vară?

La naiba, uitase complet despre asta.

-Sărmanul meu soţ poate să moară oricând pe mare.

Wylde îşi trecu o mână peste bărbie, în timp ce Georgie aştepta cu sufletul la gură decizia lui, rugându-se ca el să fie de acord cu propunerea ei.

- Dacă te-aş curta, asta mi-ar oferi un motiv foarte bun pentru a umbla nestingherit în lumea nobililor.

-Vezi, sunt şi avantaje!

El privi îndelung pe fereastră.

- Şi presupun că, dacă ne-am căsători public, tu ai avea şi beneficiul îndoielnic al numelui meu. El se strâmbă. Nu mi-a fost de bun augur - un blazon nu are puterea de a opri gloanţele pe câmpul de luptă. Am o gaură în umăr care e dovada clară. Dar s-ar putea să-ti placă protecţia pe care ţi-o oferă.

Georgie încercă să ignore sentimentul de bucurie pe care îl sim- tea auzindu-l vorbind. Pentru un neWim«-

l - l v-6'iU iE care tocmai srnspse

toate cărţile pe masa, avea, desi nu în mod fn * I ,

umorului. Se comportase ca un domn până acum ^ bani, dar ea nu aştepta ca un bărbat ca el să o ■ ^ " CeruSC tea inimii. Deja recunoscuse că lipsa de bani era^^ ^ ^unăta pentru care acceptase o slujbă atât de periculoasă"incipa^ motiv Street. Poate că era momentul să îndulcească învoi" jCrviciul BoW ială, femeile cu care el îşi petrecea timpul, în mod^h' Fără indo" frumoase şi sofisticate; el nu le-ar fi ales pentru abij° 1?nuit' erau încheia înţelegeri. Georgie poate că nu era la fel dc at^a ior de a sora ei, dar ştia foarte bine ce arme avea - în princip^ gătoare ca

- O să te răsplătesc, domnule Wylde. ' averea ei.

Bl o privi din nou.
-în cefei? -— *Conteie meu* **iufiit —**
-Te-aş plăti pentru tot deranjul.
El încremeni, iar ea se rugă în gând să nu fi comis o greşeală. Bărbaţii, descoperise ea, erau straniu de impredictibili când era vorba despre mândrie şi bani.
-Ai spus că sperai să primeşti o recompensă pentru toată munca depusă pentru Bow Street, nu? Cât este?
El miji ochii.
-Cinci sute de lire.
-Preabine. Atunci, eu te plătesc dublu.
O nouă tăcere apăsătoare. Georgie privi către uşă cu dorinţă. Ce făcea?
-Permite-mi să înţeleg exact, zise Wylde încet. Vrei să mă plăteşti ca să flirtez cu tine? Aşa e, nu?
Avea un ton cumva ameninţător.
Oare îl insultase? Enervase? Intrigase?
- Ca să mă curtezi, îl corectă ea şi apoi icni, înţelegând cât de ridicol suna. Dar ajunsese totuşi aici. Ce mai conta încă puţină umilinţă? Şi doar când suntem în public.
Se priviră îndelung, ceea ce o făcu pe Georgie să se simtă agitată. Fusese sigură că avea să profite de şansa de a-şi reduce datoriile. Ea nu întâlnise până acum situaţia pe care suma de bani potrivită să nu o poată rezolva.
-Pur şi simplu, sugerez un aranjament benefic pentru toată lumea, se grăbi ea să adauge. Ar fi foarte folositor să te am aproape şi să te folosesc ca tampon între mine şi vărul meu. Şi, în plus, asta i-ar alunga şi pe alţi vânători de avere.
-înţeleg.
Ea îi aruncă aceeaşi privire pe care o folosea de obicei pentru negustorii care încercau să o suprataxeze doar pentru că era femeie. Idioţii ăia presupuneau că avea deficienţe mintale doar pentru că avea sâni, în loc de ceva care să-i atârne între picioare.
-Sper că nu eşti unul dintre acei bărbaţi cărora le este greu să aibă de-a face cu femei. E pur şi simplu un târg, cu nimic diferit de situaţia în care eu angajez un constructor de nave ca să-mi clădească o punte sau un cizmar ca să-mi facă pantofi. Eşti recunoscut
pentru abilităţile tale sociale superioare, domnule Wyld$_{e<£}$ **mă ofer să-ţi angajez** *serviciile* **până** *la* **final de sezon.** ^{U} **^r**

Benedict ridică din umeri pentru a-şi menţine control$_{u}$] ţind cum iritarea se amestecă cu amuzamentul. ***Să îl plăteas^*** *tru a o curta? Ce fel de femeie sugera aşa ceva? Nu ştia* dacă sâ-jc' milă de ea, să râdă de ea sau să se teamă foarte tare de ea. Mând / lui se opunea ofertei ei, dar crudul adevăr era că nu avea luxul d refuza. Supravieţuirea domeniului Morcott era cu mult mai impo/ tantă decât orice umilinţă personală. Se concentră asupra fem$_{eii}$ care îi dădea întreaga viaţă peste cap. Era pentru prima dată când o vedea în miez de zi. Soarele dimineţii străpungea prin fereastra scoţându-i în evidenţă reflexele arămii din păr şi pielea fină. Nu era una dintre acele femei care avea nevoie de magia lumânărilor pentru a arăta bine. Părea micuţă, neînfricată şi delicios de plăcuta. Benedict se reaşeză discret în scaun. Abia dacă reuşise să se concentreze pe ceea ce ea îi spusese; îi tot distrăgeau atenţia buzele ei perfecte şi rozalii, genele groase şi acei *ochi* răvăşitori. De fiecare dată când se uita la el direct, îşi simţea pulsul crescând şi sângele alergând. încrederea ei în sine şi mintea ageră îl atrăgeau în moduri pe care nu şi le putea explica. Nu mai întâlnise niciodată o femeie atât de sigură pe ea. Era destul de intimidant intelectul ei. Dacă ar fi fost bărbat şi în armată, ea are fi fost un strateg de calibrul lui Wellington. Un oponent formidabil, domnişoara Caversteed. Sau mai degrabă doamna Wylde.

Slavă Domnului că ea nu avea nici cea mai mică idee cât de atrăgătoare o găsea el - părea foarte disp$_{Usă}$ să folosească orice armă dotare pentru a obpne ce voia. Cu toate acestea, se foia sub privirile lui insistente. Foarte bine. În ciuda inocentei <
mnrî rlar rnnsripntă dp pl ra hărhnt- :_____ 1 . >
[ei, era m
mod clar conştientă de el ca bărbat. Se îmbuiora 1 / *
trecută, când el sugerase că ei ar putea fi surori * ^^
scandaloasă. Putea să folosească asta în avantaiuff ^^ P0StWA

ascunse zâmbetul nerăbdător. Să flirteze cu Pa J Benedict îşi
avea să fia i - ^ <*Kate iBateman -*

nu o corvoadă. Era un nemernic pentru că se gândea ° P rb' pentru ceva ce oricum ar fi făcut de plăcere, dar nu* ^ * ** ^a"" în a-i lăsa pe ceilalţi să creadă că era concentrat pe se d"u ráU nu pe descoperirea secretelor din înalta societate. Cele^* 61"' ^ lire de la ea aveau să fie o completare bună pentru cefe* ° mie de de la Bow Street. Mai că-i venea să râdă de sugestia ei sute
ca-l plăti

entru a o curta. Nu avea nevoie de un asemenea imbold. Dorinţa lui pentru ea avea să treacă, aşa cum se întâmplase cu orice altă femeie pe care o întâlnise, dar nu vedea nici un motiv pentru care nu se puteau bucura amândoi de situaţie cât timp dura. Ei îi plăcea, în mod clar, să se creadă o femeie de afaceri, concentrată doar pe treburi, dar oricine cu jumătate de creier putea să vadă că era şi o femeie pasională. îşi pierduse încrederea în umanitate - în special în vânătorii de avere - din cauza cine ştie căror idioţi care nu s-ar fi putut lipsi de averea ei. Acum credea că este sora mai puţin atră-gătoare din neamul Caversteed. Benedict abia aştepta să-i arate cât de pasională putea fi. Fără să vrea, ea îi oferise scuza perfectă pentru o îndelungată campanie de seducţie; avea să o ia cu asalt şi să atace până când avea să se prăbuşească. Era o provocare, dar şi o bucurie. Nu exista nici pericolul ca ea să se îndrăgostească de el. Era mult prea sensibilă pentru a se îndrăgosti de un nelegiuit sărac, şi atunci când relaţia lor fizică avea să se consume, ei aveau să plece pe drumurile lor, separat, neatinşi şi amiabili, exact aşa cum sugerase ea. Bineînţeles că amândoi aveau să fie blocaţi într-o căsnicie fără iubire, precum a părinţilor lui - ceva ce el încercase din răsputeri să evite. Dar anii din armată îl învăţaseră să accepte acele lucruri pe care nu le putea schimba şi să facă tot ce putea mai bine cu ceea ce îi oferea soarta. Destinul, se pare, i-o oferise pe Georgiana Wylde. Şi nu era vorba că nu credea în dragoste. Din contră, era sigur că exista pentru unii oameni, undeva. Dar, din experienţa lui personală, era ceva foarte rar şi neobişnuit. Uneori foarte imprevizibil şi, de multe ori, neplăcut. Nu, nu avea rost să renunţe la plăcere şi poftă, mai ales că-l serviseră atât de bine în ultimul deceniu. îşi drese glasul şi simţi fiori când ochii li se întâlniră. îi zâmbi neobrăzat, fără regrete.

-Nupretind că am ce-mi trebuie pentru a fi soţul perfect, doamnă Wylde, dar cu siguranţă sunt un pic mai bun decât orice criminal din Newgate. Ea răsuflă uşurată, iar el nu putu să nu observe forma perfectă a sânilor ei superbi. „Oh, asta o să fie distractiv". Cum o să mă plăteşti?

Ea se foi în scaun.

-Hmm... Printr-o alocaţie, presupun. Să spunem... câte trei sute de lire pe lună pentru următoarele trei luni. Şi restul în ziua în care ne căsătorim. Sună bine?

El îşi înăbuşi un zâmbet de victorie.

- Mai mult decât bine. Prea bine. Avem o învoială.*%ate (Bateman*

Georgie clipi uimită atunci când Wylde se ridică. Se ridică s'

la rândul ei, detestând faptul că era atât de mică comparativ care traversă încăperea din doi paşi mari. Dumnezeule, uitas^ ^ de înalt era. Cât de lat. El îi zâmbi. Cat

- Cred că ar trebui să ne strângem mâna, nu? Acea strălucire di$_{a}$ voleasc㠠îi reapăru în privire. Sau poate că ar trebui să consfinţi acest târg aşa cum am făcut-o şi în ziua nunţii? Cu un sărut?

Ea privi fascinată către gura lui mult prea ademenitoare. 0$_{arc}$ cum era să-l sărute fără barbă? Oare buzele lui erau la fel de m$_{0}$j pe cât şi le amintea?

-Eu... ah...

El se aplecă, blocând toată lumina, iar ea îşi ţinu respiraţia în timp ce indecizia se amesteca cu dorinţa. Ar fi trebuit să se retragă, însă nu se mişcă. Pieptul lui îl atinse pe al ei. Simţea pe buzele ei căldura respiraţiei lui. Brusc, agitaţia din hol ruină momentul. Georgie îl înjură în gând pe Pieter, iar Wylde se feri din calea ei, Câteva secunde mai târziu, se auzi un ciocănit la uşă, iar muntele intră, urmat de loialul ei olandez.

-Aţi terminat, domnişoară?

Georgie îşi drese glasul, sigură că obrajii îi ardeau.

Doamne, Dumnezeule, unde îi era mintea?

-Da, mulţumesc, Pieter. Tocmai mă pregăteam să ies. îi aruncă o ocheadă lui Wylde, care arăta ca un şcolar inocent, nicidecum ca bărbatul care tocmai se aplecase să o sărute. Nu putea să-şi dea seama dacă era dezamăgit, căci faţa lui nu arăta nimic. Poate doar se jucase cu ea. Fără îndoială, avea acelaşi efect neliniştitor asupra tuturor femeilor. Ne vedem curând, domnule Wylde da?

El făcu o plecăciune formală, înţepată, şi îi $_{arun}$^$_{a\ un\ zâmbet}$ de corsar.

-Poţi să fii sigură de asta, domnişoară Caversteed

CapitoCutl3

- Georgie, ieşi cu mine la plimbare în parc?

Georgie ridică privirea din carte şi se încruntă, văzând cerul plumburiu dincolo de fereastră.

- Cred că o să plouă.

Juliet învârti boneta de fundiţe şi zâmbi larg şi strălucitor.

-Prostii. Nu până după-amiază. Oh, haide! Nu o pot ruga pe mama. A plecat în vizită la doamna Cox.

Era suspect de rozalie la faţă. Juliet nu se oferea de bunăvoie pentru exerciţii fizice.

- Ce se întâmplă, Ju?

Juliet se aşează elegant în scaunul ei, aproape fierbând de entuziasm.

-E Simeon! E aici, în Londra. Tocmai am primit o scrisoare că vrea să ne întâlnim.

Aruncă o privire de căţeluş către Georgie.

-Şi nu poate veni aici, ca toţi ceilalţi peţitori ai tăi?

- Ştii prea bine că nu poate. Mama, cel mai probabil, o să-l alunge şi nu vreau să o mint. Ştii cât de nemulţumită e. Oh, te rog, spune-mi că vii. Promit că nu o să dureze mult. Mi-a fost atât de dor de el.

- Oh, prea bine, dar o să porţi un şal.

În timp ce Juliet porni grăbită să se îmbrace, Georgie se văzu nevoită să alunge invidia pe care o simţea. Cel puţin sora ei primise veşti din partea admiratorului ei. Ea nu mai primise nici o veste de la Wylde de trei zile. Poate că se răzgândise în privinţa straniei lor înţelegeri. Poate că aşa era cel mai bine. Ea fusese atât de mândră de modul logic şi detaşat în care îşi prezentase cazul, pentru că atunci când era vorba despre Benedict Wylde sentimentele ei erau foarte ilogice - un amestec confuz de precauţie, neîncredere şi atracţie. Scutură din cap şi se apucă să-şi caute boneta şi umbrela, care avea să-i prindă bine dacă previziunile despre ploaie ave se adeverească. Nu era mult de mers de la Grosvenor Squarep^ pe strada Upper Brook, până la Hyde Park, şi, în ciuda nori^ şi amenințători, afară era surprinzător de cald pentru o zi dc tie. Nu apucaseră să se plimbe mai mult de câteva minute pe lungi, urmate de Charlotte, servitoarea bolnăvicioasă a lui J^ * când se dezlănţui tot iadul. Juliet tocmai se aplecase să miroas^ nişte boboci de narcise şi apoi suspină zgomotos.

-Oh! îl văd pe Simeon! Acolo, de cealaltă parte a iazului! Făcu din mână cu gentuţa ei subţire, deranjând fără să vrea o albină care bâzâia nestingherită printre flori. Ah, ah! O albină! Ieşi, ieşi!

Georgie încercă să o prindă pe Juliet de braţe. -Stailocului. Nu este interesată de tine. De îndată ce realizează că nu eşti o floare, o să te lase în pace.

Dar Juliet nu voia să asculte de glasul raţiunii. Se zbenguia ca o găină dementă. Sărmana albină se prinsese în şalul ei. Juliet îsi pocni gâtul cu mâna.

-M-a muşcat! suspină ea.

-Te-a înţepat! a corectă Georgie. Albinele nu au dinţi.

- Nu-mi pasă! se tângui Juliet. Oh, Dumnezeule! Nu pot să respir! Georgie îşi dădu ochii peste cap. Nu era pentru prima dată când

sora ei era „aleasă cu răutate pentru a fi ucisă" de către o albină, aşa cum ea însăşi obişnuia să spună. Livada din Little Gidding era plină de ele. Charlotte era agitată, pe chipul ei blând şi voinic se citea îngrijorarea.

- O să fiţi bine, domnişoară. Haideţi să vă ducem acasă Juliet se întoarse şi miji ochii cu jind peste lac, acolo unde îl

văzuse pe Simeon.

- Oh, e perfect aşa! Unde e Simeon? El poate Veni să m- ^ Asa, mama ar vedea cat de bun şi galant este şi c , •. ,

îl vezi, Georgie? ■1 mai îmbuna.

Georgie miji şi ea ochii de-a lungul lacului. Văzu t al lui Simeon apropiindu-se. trupul subţire

- E pe drum.

Juliet se întoarse uşor.

-As vrea să se grăbească. Chiar îmi vine să leşin. Se albise mult la faţă. îngrijorată, Georgie întinse mâna ^ Pentru

a o susţine.

-Pot să vă fiu de ajutor, doamnelor?

Georgie se întoarse auzind acel glas masculin, aşteptându-se să-l vadă pe Simeon, dar, când colo, era chipul foarte atrăgător al
domnului Wylde.

-Domnule Wylde!

-Domnişoară Caversteed!

El îi aruncă o privire amuzantă, compătimitoare, apoi se întoarse către tulburata Juliet şi îi oferi braţul.

-Domnişoară Juliet, îmi permiteţi să vă însoţesc acasă?

Juliet se prinse de braţul lui ca un naufragiat de barcă, frica ei de a leşina în public fiind, aparent, cu mult mai mare decât dorinţa de a aştepta ajutorul lui Simeon.

- Oh, domnule Wylde. Slavă Domnului! Da, vă rog! Ajutorul dumneavoastră este foarte bine-venit.

Georgie privi peste lac. Simeon văzuse tot incidentul, dar fusese mult prea departe pentru a veni în ajutorul iubitei lui. Se oprise la marginea unui rând de copaci, indecis dacă să mai intervină acum, dat fiind că altcineva îi furase rolul de cavaler. Ea îi făcu un semn subtil să plece, şi apoi se întoarse către Juliet.

-Mergeaţi undeva, domnule Wylde? întrebă ea în timp ce o escortau pe Juliet către poarta parcului.

-Ca să fiu sincer, da, domnişoară Caversteed, îi răspunse el cu o politeţe exagerată. Tocmai mergeam să vă propun o întâlnire.

Juliet suspină uşor, dar Georgie o ignoră.

-Ce potrivire fericită. Suntem onorate, bineînţeles.

Erau la jumătatea drumului către casă când Juliet simţi că nu mai poate să meargă şi îşi atinse fruntea.

-Oh! Oh, Doamne! Chiar cred că o să leşin.

Georgie blestemă în gând, în timp ce sora ei se prăbuşi elegant peste domnul Wylde. Suspinând resemnat, el o prinse înainte ca ea să se lovească de pământ. Se aplecă, duse o mână pe sub genunchii lui Juliet şi una pe după umerii ei şi o ridică în braţe. Charlotte suspină scandalizată. El păşea înainte pe strada Upper Brook ca un pirat foarte bine îmbrăcat, care abia dacă observase greutatea trupului firav al lui Juliet din braţele lui - ceea ce, probabil, era şi adevărat, dacă se gândea la fizicul lui minunat. Georgie simţi din nou înţepătura complet iraţională a geloziei şi încercă să nu-şi imaginize cum ar fi fost să fie strânsă în braţe de acele mâini

puternice sau să stea ghemuită, lipită de acel piept minunat d şi voinic. Ţâşni înaintea loc, alergă pe scările principale, descj^ uşa şi [illegible] hol.

Wylde, cu Juliet încă în braţe, se întoarse de colo colo «şi ,

aruncă o privire mtrebatoare.

-Unde vrei să o pun?

Georgie privi în sus.

-Salonul de la etaj, dar nu trebuie să o...

El nu aşteptă ca ea să termine. Pur şi simplu urcă scările câte două o dată, şi o aşeză pe Juliet cu grijă pe canapeaua lungă din salon. Nu părea deloc deranjat de efortul pe care-l depusese. Ju]j$_{c}$^ cu un aer dramatic, reuşi să se aşeze cu picioarele ei lungi şi ridică o mână, teatral, acoperindu-şi fruntea. Georgie era pe cale să-i dea vreo două, uşor, peste obraji surorii ei, când mama năpusti în cameră şi începu să se agite ca un porumbel însufleţit. Era atât de pornită pe Juliet, încât nici nu-l observă pe domnul Wylde care se retrăsese elegant în colţul încăperii.

-Juliet! Draga mea! Ce s-a întâmplat?

O prinse de încheietură pe Juliet şi îi verifică pulsul.

-A înţepat-o o albină în parc, zise Georgie.

- Repede! Adu-mi sărurile parfumate. Nu! O pană. Trebuie să găsim o pană!

- De ce îţi trebuie o pană?

-Cum de ce, copilă. Ea trebuie trezită!

Georgie se strâmbă.

-Te rog, nu! Penele arse miros îngrozitor. Uite î,i „ ■

Juliet deschise un ochi şi îi aruncă o privir$_{}$T^-^V^{TM8}

-Chiar am leşinat? Oh, cât de umilitor! Unde ^{Geor}S^{ie}-

Mama le ignoră pe amândouă. $^{6\ 6Ste}$ ^ime...

-De unde putem lua o pană? Dintr-o d Georgiana! Stai! Am găsit. Pălăria mea! Am o^^ $^{Nu\ Sta\ acoio}$

Trase boneta de pe cap. Juliet, la fel de entuzfcf ^ $^{Palaria\ mea!}$ $_{ca}$-ntotdeauna, reuşi să se ridice suficient cât $_{Pe}$ $^{laSmata\ de\ m}$odă

-Nu! Nu o strica! E o pălărie aşa de frumoasăT^ $^{a\ Protesta}$-

îi distrăsese atenţia, pe moment, mamei.

- Chiar crezi asta? Parcă nu erai aşa convinsă j-

m-am uitat în oglindă. M-am gândit: „Oare $_{Ce}$ jJ^ft când prin cap lui madame Cerise de mi-a sugerat $_{mov?}$<. J ^{s}ă-i treacă ~ ^{nă} din $_{că}$p

și privi critic către materialul jignitor. E a ta, dacă vrei. O să ți se potrivească mai bine decât mie.
Juliet strâmbă din nas.

-Nu, mulțumesc. Când port violet, par bolnavă. Poate i-ar plăcea lui Georgie?

Georgie își dădu ochii peste cap. Dacă Juliet era în stare să discute despre modă, era clar că își revenea.

-Poate că ar trebui să servim cu toții o ceașcă de ceai? Georgie îl privi rușinată și pe furiș pe Wylde, încercând să descifreze ce credea el despre familia ei ridicolă. Părea destul de amuzat. Mama se încruntă.

-Ceai? Ea are nevoie de laudanum pentru nervii ei sensibili! Wylde înaintă.

-îmi permiteți să sugerez o compresă rece, pentru a reduce umflătura, și o loțiune de calamină.

Mama sări ca arsă, ducându-și mâna la piept. -Oh, Doamne, Dumnezeule!

-Mamă, acesta este domnul Benedict Wylde. El a fost suficient de drăguț încât să o ajute pe Juliet să se întoarcă din parc. Benedict făcu o reverență, -în slujba dumneavoastră, doamnă. Mama se topi ca un gheţar sub lumina soarelui de prânz.

- Domnul Wylde! Bineînțeles. Cum v-am putea mulțumi pentru că ați sărit în ajutorul dragii de Juliet?
- Mă bucur doar că am putut să ajut. Mama se pierdu sub acel zâmbet irezistibil.
- Ce gest incredibil de romantic.

Privi cu subînțeles de la ea către Juliet, iar Georgie gemu în gând.

- Ce noroc că eraţi în apropiere, -într-adevăr, zise sec Georgie. -Foarte mare noroc.

Dacă se gândea bine, ea nu-l putea acuza pe Wylde că plănuise acest dezastru, dar cu siguranță se bucurase să se joace de-a eroul pentru o tânără atât de frumoasă ca Juliet. Devoratorii de bârfe aveau despre ce trăncăni. Era mult prea mult să spere că nimeni nu-l văzuse cărând-o pe sora ei în casă, ca un mire medieval care își trece nevasta peste prag.

- O să o rog pe doamna Potter să ne aducă nişte *ceai,* zise ma$_{r/1}$ veselă. Şi calamina, şi compresa. îl privi pe Wylde, ridicând di * sprânceană. Cu siguranţă *ne vă* [*Batemati* dacă îi ţineţi companie] ■ Juliet câteva momente, nu, domnule Wyl de?
Ieşi repede din cameră, fără a aştepta un răspuns.

CapitoCuCH

De îndată ce mama lor ieşi, Juliet se ridică cu greutate de pe perne

- Ce s-a întâmplat cu Simeon? A văzut ce s-a întâmplat?

-A văzut, îi zise Georgie. Părea destul de surprins că ai căzut în braţele unui alt bărbat. Juliet înmărmuri.

- Oh, Doamne! Chiar nu am vrut! Nu crezi că e gelos, nu? Nu are nici un motiv. Privi către Wylde. Fără supărare, domnule Wylde, apreciez că m-aţi ajutat, dar inima mea e deja luată!

El zâmbi.

-Nici o supărare, domnişoară Juliet.

- Ne-a urmat acasă? Uită-te afară!

Georgie traversă către fereastră şi, negreşit, îl văzu pe Simeon Pettigrew ascunzându-se după gradul care delimita micuţa grădină din centrul Grosvenor Square. -Da, e acolo.

Simeon era doar cu un an mai mare decât Juliet, avea nouăsprezece ani, şi era dovadă clară pentru Georgie că dragostea era într-adevăr oarbă. Şi, foarte posibil, surdă şi chiar şi proastă. Nu era nici un alt motiv prin care să-şi explice de ce Juliet era atrasă de el. Simeon avea o faţă lunguiaţă, subţire, cu ochi mari ca de căţeluş. Purta ochelari rotunzi pe nasul lung, nu pentru că avea nevoie de ei - lentilele erau din sticlă simplă - ci pur şi simplu pentru că avea impresia, greşită de altfel, că îl făceau să arate mai învăţat. Şi pentru că nu-i creştea deloc barbă, nu-şi bărbierea cele câteva fire rătăcite de pe bărbie şi avea şi o încercare tristă de mustaţă, care semăna mai mult cu puful străveziu de pe o piersică, prins ciudat deasupra buzei lui superioare. îşi purta părul ondulat şi negru în mod intenţionat lung, până la bărbie, aşa că îi intra mereu în gură; îl mai şi rodea când era pierdut în gânduri. Fără să vrea, Georgie privi către Wylde: cu zece ani mai mare şi cu o experienţă **de viată în spate. Un bărbat faţă de un băieţel.** Spre **deos**$_{\text{ebire,}}$ chipul **palid al lui Simeon, faţa lui era bronzată datorită ti**$_{\text{mpul}}$**^ pe care-l petrecuse în străinătate. Ridurile fine de la colţurile o^ lor lui căprui dădeau un plus de farmec întregului său aspect. Q^ şi la** această **oră a dimineţii, barba lui neagră şi nerasă o fâc**$_{\text{ea}}$**p**$_{\text{e}}$ **Georgie să tânjească să-i atingă faţa pentru a-i simţi textura aspră. Duse mâna pe piept şi simţi veriqheta de sub rochia ei. O p**$_{\text{Urta}}$**]**$_{\text{a}}$ **gât, pe un lănţişor, un memento fizic că ea pusese stăpânire p**$_{\text{e pro.}}$ **priul ei destin. Se cuibărise pe pielea ei, lângă inima ei, ca un secret Ce ar fi zis Wylde dacă ar fi ştiut? Ar fi crezut-o sentimentală? Ar fi presupus că tânjea după el? Gândul îi înmuie genunchii şi simţi o emoţie în stomac. Stropii de ploaie căzuţi din cerul întunecat, lovind fereastra, o treziră din reverie.**

-Ar trebui să plec.

Georgie privi către Wylde şi se încruntă.

-Plouă. Ţi-ai lăsat trăsura la parc?

- Nu am o trăsură. îi aruncă un zâmbet ironic. E prea scump. Dar nu e departe de St. James. La nici douăzeci de minute de mers pe jos. Cu trăsura faci cincisprezece. E aproape la fel.

-Nu cred că te-ai aşteptat să plouă, nu? insistă ea.

El purta o haină foarte bine croită, de un **albastru**-închis, o cravată îngrijit legată, o cămaşă albă şi pantaloni. Nici una dintre acele piese nu ar n arătat bine ude.

El ridică din umeri, o realizare impresionantă, mai ales că ace. haină părea să pocnească de strânsă ce era.

- Am mai stat în ploaie. în mai multe tări darn ™ * ~ ■> mulţumită lui Bonaparte. Nu o să mă dizolv

-Păi, probabil, eşti făcut dintr-un material m n decât sărmanul Simeon. ^{TM}[Ult mai] sănătos

Wylde i se alătură. Privi peste umărul ei, i_{ar} conştientă de căldura trupului lui. Simţi valuri de^fi ^ $^{\text{iro arte}}$ trup. Simeon încă se holba la ceea ce ei credea & ®^{r}knţeală în fereastra lui Juliet. Se înşela. Camera lui Juliet era fa $^{\text{' 6Ste}}$

-Idiot îndrăgostit. O să răcească, murmură Wyld$_{\text{e}}^{\text{SPat^e casei}}$.

Tonul lui părea să sugereze: „Nu o să mă prinzi p$_{\text{e}}$ ■ ceva atât de stupid pentru o femeie". ^{mine} făcând

Simeon arăta complet distrus acum, zgribulit fij$_{\text{ntl}}$, măruntă. în timp ce îl priveau, el se uită în sus şi ridică J$^{\text{70}}$P*°aia

^{dln} Umeri

âO <Kate 'Bateman -- ---------- ^

oftând, ca şi cum nu se aştepta la alt tratament din parte cerurilor lipsite de milă. Şi, dintr-odată, drept răspuns, ploaia se transformă într-un potop de proporţii biblice. Zgomotul trăsurilor era estompat de sunetul ploii torenţiale lovind trotuarul, alunecând în şiroaie către canalizare. Juliet se ridică, uitând de toate relele.

-Oh, sărmanul meu Simeon! S-a udat teribil, aşa-i?

- Mă tem că da, zise Wylde, uitându-se la Georgie, împărtăşind o privire amuzată. E insistent, asta e sigur, bolborosi el. Oh, aproape că am uitat. Ai ceva planuri pentru mâine-seară? Mă întâlnesc cu cineva la Vauxhall. Dacă suntem văzuţi împreună acolo, pot să-mi manifest atenţia suspectă faţă de tine şi să pornim de-ndată tot soiul de zvonuri.

înainte ca Georgie să apuce să răspundă, mama se întoarse însoţită de doamna Potter, servitoarea, care căra o tavă foarte mare.

-Rămâneţi la ceai, domnule Wylde, nu-i aşa?

- Mă tem că nu pot, doamnă Caversteed. Dar speram să vă văd pe toate mâine-seară la Grădinile Vauxhall. Am auzit că madame Sacqui va pune în scenă celebrele ei trucuri de mers pe funie şi că o să fie şi artificii la zece.

Mama îi aruncă o privire mulţumită lui Juliet.

-Asta sună încântător! Juliet dorea de mult timp să vadă artificiile, nu, draga mea? Dacă vremea este bună, vom fi acolo.

El făcu o mică reverenţă.

- Să spunem, undeva pe la nouă seara, lângă rotondă?
- Perfect.

-O să vă conduc, domnule Wylde, zise Georgie, îndrumându-l către uşă.

Holul principal era straniu de pustiu; Pieter era, fără îndoială, la parter, făcând o compresă rece pentru Juliet. Georgie deschise uşa principală şi dădu nas în nas cu un Simeon murat de apă, care stătea la capătul scărilor, aparent încercând să-şi facă curaj să bată la uşă. Părul lui negru, se lipise de cap, iar într-o mână ţinea un buchet pleoştit de flori, probabil furate din Hyde Park.

- Oh, pentru numele lui Dumnezeu, intraţi domnule Pettigrew.

Ea se feri, permiţându-i să intre, aşa ud leoarcă.

-Sunteţi un înger, domnişoară Caversteed, zise el dârdâind. Un înger. încercă să ridice mâna pentru a-i săruta ei mâna, dar se răzgândi şi strănută. Vă prezint scuzele mele, dar nu am putut să stau **departe. Am văzut ce s-a întâmplat în parc. Privi către Be^. şi se** încruntă, **dar apoi se întoarse către Georgie. Juliet e bi$_{ne}$? ¡^ păturile de albină nu sunt un lucru de ignorat. Iar Juliet e o creată atât de delicată. Păi...**

Georgie interveni repede, scurtând ceea ce ar fi fost, probabil un discurs foarte lung despre calităţile lui Juliet.

-Va fi foarte bine, sunt sigură, domnule Pettigrew. Dar, acum, yj rog să plecaţi înainte să vă audă mama. Ştiţi foarte bine că nu est? de acord cu relaţia dintre dumneavoastră şi sora mea.

Simeon se strâmbă.

-Dragostea mea pentru Juliet poate trece prin orice probă! Chiar şi în cele mai rele condiţii...

-Da, da, zise Georgie nerăbdătoare, asta e foarte frumos. Dar acum vă scurgeţi pe covor.

Simeon privi în jos.

- Oh, îmi pare rău. Păşi într-o parte, înapoi pe pavelele sub formă de tablă de şah. Un şuvoi de apă se scurse din pălăria lui, făcând o baltă de toată frumuseţea lângă picioarele sale. îi aruncă o privire imploratoare lui Wylde, ca şi cum ar fi încercat să-l convingă ca de la bărbat la bărbat.
- Dragostea mea şi cu mine am fost separaţi fără milă, sir. Ca Romeo şi Julieta. Inima mea este despicată, ruptă în două!

-Ăsta e Hamlet, nu Romeo şi Julieta, zise Benedict calm.

Georgie **îl** privi surprinsă - cine ar fi crezut că **Wylde** îl stia aşa de bine pe Shakespeare? Apoi se întoarse către **Simeon**

-Cu siguranţă, vă simţiţi mizerabil, domnule Pettigrew Tocmai de aceea, de ce nu vă întoarceţi... oriunde staţi... ca să vă uscati?

Simeon îi aruncă o privire de căţeluş **rănit**

-Ce înseamnă disconfortul fizic, domnişoară Caversteed când inima mea este sfâşiată, nu, când sufletul meu este rn h'l?

. KateBateman -

-Nu o să mai spuneţi asta când o să faceţi pneu^ apăsat. Cine o să se mai căsătorească cu Juliet dacă"[10]тм6' ^ **

El se înveseli uşor. muriţi?

-Vreţi să spuneţi că ne sprijiniţi uniunea?

îi cuprinse mâinile între degetele lui subţiri şi U m .

Ea încercă să le retragă, dar el o strângea sur$_{prin}$ * c" ciuda faptului că avea în mână buchetul îmbibat $_{Cu}$ $^{r}{}_{?}{}^{de}$ ^re, în

Cuviinţă.

situaţie J€ acum arată acest lucru. Dar nu puteţi să mai staţi aşa prin ploaie. Un e nimic romantic la febră, vă asigur.

El deschise gura pentru a protesta.

-Dar eu... Ea ii aruncă o privire rugătoare lui Wylde.

- L-ai putea conduce tu acasă?

-Va fi plăcerea mea. Benedict îl privi stăruitor pe Simeon. Dă-i ¿rumul la mâini.

Simeon privi în jos şi păru foarte surprins că încă se ţine agăţat de degetele lui Georgie. 0 eliberă imediat.

-Oh, îmi pare rău.

Benedict încuviinţă şi deschise uşa, grăbindu-l să iasă în ploaie.

-Ai vrea să-ţi împrumut o umbrelă? întrebă Georgie.

Wylde scutură din cap.

-Voi fi bine. Pe mâine, da?

-Da. Şi mulţumesc pentru ajutorul de astăzi.

El acceptă complimentul ei înclinând din cap şi aruncându-i un zâmbet.

- Pot să spun sincer că nu am mai avut o dimineaţă aşa distractivă de mult, domnişoară Caversteed. 0 zi bună!

CapitofuflS

Juliet o prinse pe Georgie de braţ după ce plătiră intrarea de Un şiling şi porniră către rotonda din Vauxhall. Zumzetul mulţi^ şi sunetul colorat al muzicii îi ascundeau *şoaptele,* însă, cu toate acestea, privi către mama, care era înaintea *lor pe aleea* împânzi^ de copaci.

-Georgie, am nevoie de ajutorul tău. Georgie ridică din sprâncene, suspicioasă. -Am nevoie să o ţii pe mama ocupată, ca să mă văd cu Simeon. Am stabilit să ne vedem lângă cascadă în cincisprezece minute. Georgie gemu. -Juliet!

-Trebuie să-i dovedesc că mi-am revenit complet. El se îngrijorează pentru mine. E aşa de dulce. Şi eu vreau să mă asigur *că* nu a răcit după ploaia de ieri.

- Prea bine. Dar să fie doar pentru câteva minute. Mama se întoarse zâmbind larg.

-Dumnezeule, e foarte plin în această seară. Sper ca admirato- rul tau sa ne gaseasca, Juliet. Juliet oftă zgomotos.

- Nu e admiratorul meu, mama De fant

multe pe Georgie decât pe mine. r ' ParG Să 0 admire mai

Mama se încruntă.

- Păi, nu are nici un rost să-i acorde atenţie Ge

fiind că ea şi-a ieşit din minţi şi ş-a căsătorit corglanci> nu? să zică la nimeni. Cu Un nelegiuit fără îi aruncă o privire dezamăgită lui Georgie

- Un ofiţer pe navă, o corectă Georgie absentă M

Mama nu păru impresionată. ' u Un nelegiuit.

-Acelaşi lucru. Ce vreau să spun este că tu

84 ' -

-Credeam că vrei un titlu pentru Juliet, trânti Georgie, nereuşind **să se mai abţină.**

Domnul Wylde este al doilea fiu. Fratele său este conte.

Mama sa pufni.

-Cei din familia Morcott sunt din aristocraţia veche şi sunt foarte bine văzuţi. Domnul Wylde poate că nu are fondurile robuste pe care le-am putea găsi în altă parte, dar linia lui datează de la cuceririle normande.

Juliet îi aruncă **o** privire îngrozită lui **Georgie. Mama** studiase clar regulile de etichetă **Debrett.**

-Şi nu e nimic rău dacă el îşi arată interesul faţă de Juliet, continuă mama. Atenţia lui o să-i facă pe ceilalţi peţitori, precum Upton, să tânjească şi mai mult după ea.

Juliet icni, iar Georgie îi strânse cu simpatie braţul. -Oh, uite, zise ea veselă. Aia nu e prietena ta, Lady Cowper? Mama se întoarse.

- Da, ea e, într-adevăr! Nu am mai văzut-o de mult pe draga de Caroline. Vezi ce pană de struţ poartă? E monstruoasă! îi făcu din mână cu entuziasm. Ia mergeţi voi către rotundă şi vedeţi dacă nu daţi de domnul Wylde? O să vin şi eu în câteva momente. Juliet îi aruncă lui Georgie o privire triumfătoare. -Da, mama.

Benedict stătea la umbra copacilor, într-un colţ întunecat din Vauxhall, aşteptându-şi informatorul, când simţi o împunsătură în zona buzunarului de la haină. Se întoarse şi îl prinse pe infractor de încheietura subţire, cu o strânsoare puternică, târând potenţialul hoţ în lumină, apoi rânji când văzu chipul murdar, însă familiar, al băiatului.

-Trebuie să devii mai rapid de atât, Jem, chicoti el. Mai bine rămâi la a fura şi vinde informaţii. Furtişagurile nu sunt punctul tău forte.

Jem Barnes scuipă printre dinţii cu strungăreaţă, rânjind şi frecându-şi încheietura.

-Uşurel, prietene. Mi-am ieşit un pic din mână, atâta tot. Se strecură înapoi în întuneric, din obişnuinţă, şi şuieră încet, privind impresionat la haina de seară şi la bastonul cu toc de argint ale lui Benedict. Măi, măi, ia uită-te la tine, tot gătit aşa cle unt, îl necăji el. Ce ai făcut? Ai jefuit o bancă? Ai devenit şeful tâlharilor?

-Am câştigat un concurs de împuşcături, zise Ben Tene?

Băiatul îl privi iscoditor.

-Atunci se pare că îţi permiţi să mă plăteşti mai bine ^

informaţii am, nu?

Benedict îşi ascunse zâmbetul. Jem era foarte fâşneţ. Fus?. unul dintre puţinii membri din gaşca lui Hammond care scâpa^ de raidul din Gravesend. Băiatul era la fel de alunecos ca un

-O să te plătesc, zise el sec. Dacă ai ceva de valoare să-mi'spui

Jem își șterse nasul cu mâneca zdrențuită.

-Păcat de Peters și Fry. Am auzit că au ajuns pe Insula lui Diemen (Tasmania).

-Au avut noroc că nu au fost spânzurați, ca Hammond, sau a nu au murit în celulă, ca Silas.

Jem scuipă din nou, vădit nemulțumit de viciosul fost lider.

- Nimănui nu o să-i fie dor de Ammond, asta e clar. Dar tu cum de ai scăpat de închisoarea de pe barcă?
- L-am mituit pe temnicerul de la Newgate.

Tânărul ridică din umeri, deloc surprins de nemernicia umani Ben scoase o guinee din buzunarul de la haină și începu să se joace nepăsător cu ea. Jem îl urmărea precum un câine înfometat la fereastra măcelarului.

- Deci, ce știi? întrebă Ben cu blândețe.

Băiatul zâmbi.

- Fiind un băiat întreprinzător, am priceput că e bine să asculți pe la uși, zise el, umflându-se în pene. întotdeauna stiu ce se petrece. L-am ascultat pe 'Ammond, asta am făcut

Ben încuviință aprobator.

-Și?

- Fix înainte de treaba de la Gravesend, s-a întâlnit cu un în(Jivjd pe nume Johnstone.

-Continuă.

- Păi, acest Johnstone încerca să adune o echipă Zi

afacere care avea să ne facă pe toți mai bogați decât e Pa [6] " ***•° lui 'Ammond să găsească oameni care ar putea pleca n^ ^ orice moment fără să pună prea multe întrebări.' mare în

-Sunt destui dintr-aceia prin jur. Jumătate dintre [c] fost în armată sunt în căutare de lucru în zilele astea Az' ^ despre ce era vorba în afacere? [ls c]umva

aA

_ Da. Asta e partea amuzantă. Am auzit-o vorbea engleza cu picioarele - dar i-a sn^-^Y ^ hdn' să.l ia pe bătrânul Boney de pe o insulă. Jem sZIZ [10r]am petrecut noi zece ani încercând să scăpămdeS) ^ ^ cineva să-l aducă înapoi? P dc d? De ce a_r vrea

Benedict ridică din umeri.

-EI încă are susţinătorii lui aici şi pretutindeni A zis cum acest Johnstone cum are de gând să-l salveze pe Bonaparte? Doar CU o singura corabie? Intaln,ndu-se cu alţii? Atacând insula? Jem scutură din cap. - Nu. îmi pare rău.

Benedict învârti guineea, iar Jem o prinse din zbor ca un magi cian. Dispăru în pliurile hainei lui lipsite de formă.

-A zis cumva Johnstone cine plătea pentru această tentativă de evadare? Sau a menţionat alte nume? Jem se schimonosi.

-A fost ceva despre un medic. Cu un nume irlandez, cred. Ca O'Malley. Sau O'Brien. -Când voia Johnstone să navigheze? Jem îşi scărpină scalpul cu un deget murdar, fără îndoială fugărind mai mulţi păduchi.

-în curând. Asta e tot ce ştiu. Benedict înjură. Jem ridică din umeri. O să ştii cu siguranţă dacă mă duc şi-l caut pe acest Johnstone, nu-i aşa? îi rânji din nou. Ceea ce o să fac cu bucurie pentru o altă... guinee. -Jaf la drumul mare! Jem ridică din umeri. - Băiatul trebuie să mănânce. Ben roti altă monedă.

-Prea bine. încearcă să îl găseşti pe acest Johnstone. Şi apoi te întorci direct la mine. Jem se prefăcu că îşi ridică pălăria inexistentă şi că salută. -Da, da, prea bine, căpitane, zise el şi se făcu nevăzut **între** umbre. Benedict îşi verifică ceasul de buzunar şi blestemă. întârzia la întâlnirea cu Georgie.

Georgie mergea repede pe o alee întunecată, blestemând-o pe sora ei mai mică. Juliet nu era de găsit lângă fântâna de tip cascadă, iar Georgie avea sentimentul puternic că ea se retrăsese

într-un loc mai intim pentru a fi cu iubitul ei. ***Asa cS*** strecura prin zonele mai puţin populate ale Grădinilor v" ** u unde deja întrerupsese scenele de amor a trei cupluri dif^M fericire, întunericul ascunsese mai tot -, şi în pofida scu2l^ bolborosite şi a faptului că se îndepărtase de urgenţă, tot îi f * obrajii de ruşine.

- Georgiana?

Simţi un nod în stomac recunoscând acea voce masculină şifj gura întunecată care o acompania, în timp ce vărul ei ieşi din spa tele unui tufiş.

- Josiah! Ce cauţi aici?

Nu putea să-i spună că era o plăcere să-l vadă. Căci nu era. Ea privi stânga-dreapta şi înăbuşi o serie de blesteme. Oare el o urmărise? Neliniştea ei creştea pe măsură ce Josiah se apropia, iar ea ii văzu zâmbetul odios.

-Aş putea să te întreb acelaşi lucru, verişoară. Te întâlneşti cu cineva?

Ea răsuflă exasperată.

-Bineînţeles că nu. O caut pe Juliet.

- Haide, nu mă minţi. Eşti aici ca să te întâlneşti cu iubitul tău, nu?

Ea se simţi cuprinsă de un val de frică amestecat cu dezgust faţă de mirosul de alcool pe care el îl emana.

- Nu fi ridicol.

- Ce e aşa ridicol? Soţul tău nu a apucat, cu siguranţă, să-fi ofere prea multă plăcere înainte de a pleca pe mare. Poate că esti aici ca să scapi de vreo mancărime.

Georgie suspină Josiah fusese mereu fo arte n jăc dar ea nu-l văzuse mciodata beat ş, nu ,l aurise vorbind atât de neooii ticos. Ea păşi în spate, dar se lovi de un

timp ce el se - - - l i - • p r a S de flori. Tocurile ei se afundara m pamantul moale m privind-o cu ostilitate. aPropia mai *mult,*

-în toţi aceşti ani, am păstrat distanţa. Am înc pectuos. Tu ne-ai prostit pe toţi, nu? El scutură d i n ' c - ^ f i " să spun tuturor secretul tău sordid. Lumea bună ar da^ ^ trebU' de ce ai fost atât de pretenţioasă în toţi aceşti ani. Şj a onCe să ?tic tru că eşti delicată, nu, Georgie? Ci pentru că îţi p]acg Sta nu Pen" prinse de braţ, strângând-o cu putere. Ar fi trebuit să-^** dur_ 0

sPui ce îţi

âO

place, draga mea. Nu trebuia să te măriţi cu un marinar jegos ca să ai parte de asta.

-Cum îndrăzneşti!

Georgie încercă să se elibereze, dar el o strânse mai tare şi o trase în faţă.

Ea se împiedică şi gemu furioasă când el îi pipăi sânul fără ruşine, trăgând de dantela şalului ei care pocni în aerul rece de seară

-Bărbatul tău nu e aici ca să te vadă acum, nu? Josiah răsuflă greoi, lipindu-şi buzele umede de gâtul ei. Dar eu pot să-ţi dau ce ai nevoie.

Furia şi repulsia tunau prin venele ei. începu să-l împingă în piept cu mâinile.

- Lasă-mă în pace, Josiah! El îi ignoră nemulţumirea. Lasă-mă sau voi fi forţată să te rănesc.

El chicoti în semn de răspuns. Georgie blestemă.

„Atunci aşa să fie."

Josiah nu era primul care încerca să o sărute fără a fi invitat, aşa că Pieter o învăţase exact cum să scape de asemenea gesturi iritante şi nedorite. Se opri din a se mai zbate, permiţându-şi să se lipească de pieptul vărului ei, şi gemu ca şi cum l-ar fi încurajat. Josiah gemu în umărul ei, în timp ce ea trecu cu mâna de-a lungul şoldului lui şi înapoi, prefăcându-se că-l alintă, chiar dacă îi venea să vomite.

- Exact aşa, tu, neastâmpărată mică, zise el. Lasă-mă să-ţi arăt cum... auuuuu!

Georgie îi trase una sănătoasă exact între picioare şi se îndepărtă, în timp ce Josiah căzu la pământ, chircindu-se, apărându-şi zona intimă.

-Te-am avertizat, suspină ea nefericită.

Capitoíuíló

Din **păcate,** Josiah **refuză să rămână** la **pământ. Georgie** abia **dacă apucă să scoată briceagul subţire pe care-l ţinea în cizmă,** când **îl văzu ridicându-se pufnind.**

-Târfă mică ce eşti!

Ea ridică lama care străluci în întuneric.

- Dacă te întrebi de ştiu să o folosesc, zise ea apăsat, permite-mi sa te informez că tata a insistat să ştiu înainte să mă lase să-l însoţesc la docuri. A vrut să ştiu în caz că apărea vreo problemă.

Josiah încremeni, realizând brusc că ea nu glumea. Se privirâ îndelung momente bune, iar Georgie se rugă ca el să nu facă vreun gest stupid. Să-ţi înjunghii vărul - oricât de mult ar merita acest lucru - nu era clar bine văzut. Şuieratul metalic al unui cuţit scos din teacă îi făcu pe amândoi să întoarcă privirile, iar Georgie răsuflă surprinsă şi uşurată văzându-l pe Wylde ieşind dintre umbre, cu lama scânteietoare într-o mână şi cu bastonul de abanos în cealaltă. îl înfruntă pe Josiah.

- Sper că erai pe cale să-i urezi noapte bună doamnei, zise el mieros de amenin ţător. Pentru că nu cred că îşi doreşte prezenţa ta.

Josiah îl privi, dar ridică ambele mâini, predându-se.

-într-adevăr, domnule, asta făceam.

Fără a-şi lua primea de la vărul ei, Georgie îl salută pe bărbatul care înaintă, oprindu-se la câţiva metri de ea

-Bună seara domnule Wylde. Vă mulţumesc pentru ajutor dar am situaţia sub control.

- Văd asta, zise el amiabil. Eu doar vă aduc un pic d°

cazul în care acest domn chiar decide să se ia la întrecere y?"""1 în o reverenţă batjocoritoare lui Josiah. Nu cred că ne-am Benedict Wylde. Fost membru Rifles. Sunt un pic mai intâlnit- ţoale decât sunt cu sabia, dar sunt dispus să folosesc ce laPis~ vă retrageţi de urgenţă. Acum. ac ă nu

Josiah îşi muşcă buza, dar făcu întocmai. -O să mai vorbim noi, verişoară, îi promise el amenintător lui Georgie, apoi se întoarse şi se îndepărtă.

Georgie îl privi îndepărtându-se, şchiopătând, cu mare satisfacţie. După ce se asigură că plecase pe bune, se simţi uşurată şi lăsă în jos mâna cu care ţinuse cuţitul. Se întoarse către Wylde. -Păi, asta a fost...

-Un lucru stupid? completă el. Ce naiba a fost asta? întrebă el cercetând împrejurimile pentru a se asigura că nu mai sunt şi alte pericole. Pentru numele lui Dumnezeu, femeie! Unde ai învăţat un truc ca acela? Şi de ce porţi un pumnal în cizmă?

-Pieter mi-a arătat cum să mă descurc, zise ea, uimită că nu-i tremura vocea.

Acum, că pericolul trecuse, îi tremurau mâinile și simțea că îi este greață.
Sentimentul de ușurare că Wylde îi sărise în ajutor începea să fie înlocuit cu cel de rușine că el o văzuse într-o asemenea postură oribilă. începu să realizeze că fusese aproape de dezastru. Propria ei rudă o atacase. Ce naiba era în capul lui Josiah? Și ce prostuță fusese ea, să subestimeze puterea resentimentelor lui? Strânse cu forță faldurile rochiei și încercă să se calmeze.

- Cred că e de foarte bun simț ce am făcut. Eu merg des în vizită la corăbiile și depozitele mele din Blackwall. Nu știu dacă ești familiar cu docherii, domnule Wylde, dar nu sunt cei mai prietenoși vecini. Trebuie să ai grijă mereu.

Wylde își băgă sabia în teaca bastonului și o privi. -Ce cauți aici? Trebuia să ne vedem la rotondă.

- Ce cauți tu, ripostă ea, pândind printre tufișuri?

-Eu m-am întâlnit cu un informator. Unde e însoțitorul tău, Pieter?

-E ziua lui liberă azi. Se duce la sora lui în Bloomsbury.

-Nu ar trebui să fii singură pe aici.

Georgie înclină cuțitul.
-Nu sunt tocmai lipsită de apărare.

El miji ochii ciudat în lumina slabă, și dintr-odată nu mai avea aspectul unui domn, ci cel al unui criminal fără conștiința, așa cum crezuse ea că era la Newgate. -Baesti.

Benedict inspiră îndelung, pentru a alunga sentimentul de sivitate pe care-l simţise de *când ieşise* dintre copaci şi ^ ri.p ne Georgie în braţele altui bărbat. Cateva secunde ^ când realiză că era atacată de fapt, furia luase locui geloziei. întinsese mâna peste umăr în căutarea puştii, o mişcare ^ făcu instinctiv, înjurând când îşi aduse aminte că nu aveap^ Baker la el. Petrecuse atâţia ani cu arma în mână, încât se sin^ gol fără greutatea ei. Dar cum nu era potrivit să umble înar^* până în dinţi în lumea bună, fusese obligat să se mulţumeascâcu sabia lui fandositâ. Putea foarte bine să-I pună la punct pe vămi infect al lui Georgie, deşi Ben fusese tentat să-I sfâşie bucată cu bucată. Ar fi fost oripilat să afle că orice femeie nu era tratată cu® se cade, dar cumva faptul că era vorba de Georgie, de femeia lui, îl făcu să explodeze de furie. Cum de îndrăznise nenorocitul să o atingă? Aspectul ei răvăşit îl făcu şi mai furios. Atacul vărului ei desfăcuse părul - care acum îi atârna haotic pe umeri - iar şalul era rupt acolo unde fusese smuls de pe corsetul ei. Benedict privi nemulţumit către cuţitul pe care ea îl strângea în pumnul ei mic.

-Acea aşchie poate că ar fi fost suficientă pentru a -l speria oe vărul tău, dar nu o să alunge pe nimeni cu mai multă experienţa cu cuţitele.

El simţi un nod în stomac, imaginându-şi că ea s-ar fi luptat cu unul dintre gunoaiele ordinare pe care el le întâlnea de obiceHn aria lui de munca. Barbaţi precum Hammond sau Sila< r T u a , criminali, hoţi. Ar fi tăiat-o ca pe un " ^ seală. Dumnezeule! Gândul că ea ar put'

acei bastrazi în cine ştie ce alee îi provoca ^ ^ ^^ protejată de toată urâţenia. De acea * &*eaţă. Ea trebuia să fie a lumii. Poate că întrezărise ceva în a^ac^ •? durâ adevărat de ce oribilităţi era în stare omul" ^ văzuse ferocitatea şi barbarismul de care ' *** văzuse el. Nu peraţi să supravieţuiască. Uşurinţa înspâi^ I* batii *dis*- putea fi terminată. Voia să o închidă într-u , , undeva,

Nepăsarea cu care ea ridică din umeri îi c ^ &Ura chiar nu realiza pericolul din care scăpase? Ani^ ^^ea Oare îi arătaseră cât de vicioşi şi brutali puteau fi , îgi ^

92 ' ele *şi* violurile erau ceva comun pe străzile lăturalnice ale acestui oraş. ga trecu cu dosul mâinii peste gură. - Câh, nu pot să cred că Josiah a încercat să mă sărute Sângele îi pulsa în tâmple. -Cum poţi să fii atât de naivă?

Ea se încruntă, iar el se abţinu să-i spună ceea ce gândea de fapt: „Bineînţeles că vărul tău vrea să ţi-o tragă. Orice bărbat care are ochi ar vrea. Şi eu vreau asta".

înaintă şi o prinse de încheietură. Cu o mişcare rapidă, experimentată, îi răsuci braţul în sus şi i-l strânse. Ea scăpă cuţitul, icnind nemulţumită, iar el o eliberă, ignorând privirea pe care ea i-o aruncă.

-Vezi? Din fericire pentru tine, eu am mai multă onoare decât vărul tău.

„Femeie prostuţă ce eşti, să te pui aşa în pericol." El nu-şi putea da seama dacă ea se simţise umilită de cât de uşor o dezarmase, căci nu putea citi nici un soi de emoţie pe chipul ei. Pur şi simplu, pufni indignată.

- Josiah nu mă vrea. El vrea doar banii mei pentru că i-a jucat la jocurile de noroc pe ai lui. îşi muşcă buza. Poate că ar trebui să-i dau o sumă frumuşică şi să mă lase în pace.

Benedict scrâşni din dinţi.

-Nu o să-i dai acelui gândac nici un şfanţ, mă auzi? E un bărbat în toată firea. Poate să-şi croiască drumul în viaţă cum face toată lumea. Pentru numele lui Dumnezeu, ştiu bărbaţi care şi-au pierdut membrele în războiş şi acum sunt aici, croindu-şi vieţile. Scutură din cap nervos. Vărul tău nu are nici cea mai mică idee cât e de norocos. Ar putea să pună mâna să muncească, aşa cum faci şi tu, în loc să bea şi să joace jocuri. Privi în jos către ea. Şi de ce ai impresia că banii îţi pot oferi o cale de scăpare din orice problemă, hmm? Ea coborî bărbia şi îi privi pieptul.

- Pentru că e singura cale pe care o ştiu.

Tonul ei resemnat îl făcu să simtă furnicături inconfortabile în piept.

-Tata a vrut mereu să mă căsătoresc cu un bărbat ca el. Suspină ea. Un bărbat cu voinţă, cu propriii bani. Aşa că, ori de câte ori cineva venea să mă ceară, el le spunea clar că soţul meu avea să primească doar un venit anual de o mie de lire. Restul avea să-mi

aparţină. Zâmbi timid, crispată. Oricât de mult jurau acei b**- că mă iubesc, când venea vorba despre asta, nici un**u**J** nu **S acord cu o aşa învoială. Banii erau cea mai convingătoare trâ.Jj^ a mea.**

Se înşela. **Ea** era cu mult mai mult decât averea ei. Benedi$_{eter}$ pe cale să-i spună asta, dar apoi ea ridică faţa şi **îl** privi. în ¡Urr^ ştearsă, ochii ei păreau imenşi şi faţa îi era palidă. Văzuse aceea$_{S]}$ expresie pe chipul cadeţilor noi după prima bătălie - o stare de ş^ întârziată. **Era** un idiot. **O** certase *şi o* înspăimântase cu $_{puterea}$ lui, când ar fi putut să-i ofere consolare şi înţelegere. Deschise larg braţele.

- Oh, hai încoa'.

Ea se apropie pufnind frustrată, ca şi cum era enervată de propria ei slăbiciune. El o îmbrăţişă, iar ea se sprijini de el pentru câteva clipe, cu palmele aşezate pe pieptul lui. *El* încercă să ignore sentimentul de căldură pe care ea îl trezea în trupul lui.

-Mulţumesc pentru că mi-ai venit în ajutor, mormăi ea.

Se retrase uşor şi privirile li se întâlniră, apoi, cât ai clipi, ceva se schimbase între ei. Ea fixă cu privirea buzele lui, apoi îl privi din nou în ochi, invitându-l în mod clar, iar el *îşi* simţi stomacul strângându-se. Fără să mai stea pe gânduri, ridică mâna şi trecu cu degetul mare peste buzele ei, desfăcându-le aşa cum visase să o facă de când se întâlniseră la Newgate. Ea miji ochii, dar nu se retrase. Moale, atât de moale. Atât de aproape. Ea se lipi de el, iar el aproape că gemu cu voce tare. Voia cu ardoare să o sărute. *îşi* simţi trupul încordându-se dureros cu o plăcere extraordinară. Se simţea îmbătat de mirosul ei. La naiba cu tot. O prinse de gât, îi înclină capul şi se aplecă să o sărute.

-Georgie? Eşti acolo?

Şoaptele feminine îl treziră pe BeneHire A; , , .

înjuri cu fiecare pârticică din trupulTuf^ T chiar ^

întrerupţi. Se retrase şi văzu privirea înspC^T' ^^ înfricoşat de ceea ce aproape făcuse, o eliberă şi sg f $^{Geor^e'}$ timp ce figura surorii ei tocmai apăru de cealaltă i^rt $^{mdepărtă^in}$ Doamne, Dumnezeule! Inima îi bătea nebu$_{ne$te}$? $^{3\ tufi\text{-}?uri]^{or}}$- cum tocmai supravieţuise unui atac al cavaleriei fr* $^{PlGpt''\ ca}$ aruncă un rânjet încrezut, pentru a-i demonstra că nu***!$^{26'\ dar}$ " tat Georgie clipi ca şi cum s-ar fi trezit dintr-o stare d $^{afec"}$

Amorţeală. Se

aplecă și recuperă cuțitul pe care îl scăpase, ridică rochia și îl așeză la locul lui, la gleznă.
-Aici sunt, zise ea gâtuit, trecând pe lângă el fără a-l privi. Unde naiba te-ai dus Juliet? Te-am căutat peste tot.
-L-ai găsit pe domnul Wylde? întrebă Juliet cu inocență. Benedict se abținu să nu pufnească în râs. Oh, da, cu siguranță îl găsise.

Capitoiufl7

Benedict o urmări pe Georgie până când se întoarse în şi?. ranţă alături de mama ei, apoi porni către rotondă, unde do^ scene semicirculare se deschiseseră, iluminate de lanterne agăţat, de sus. Seb şi Alex făcuseră rost de una dintre boxele principal, curbate, şi tocmai serveau cina. Seb ridică paharul de vin cândil
văzu pe Benedict.

- Pe loc repaus. Hai să bem un pahar. Te-ai întâlnit cu micul tău contact?

- Jem? Da. E la fel de alunecos ca-ntotdeauna. Nătăfleţul chiar a încercat să-mi şterpelească din buzunare.

Ben sorbi îndelung din paharul de vin pe care Seb i-l turnaşi observă amuzat că mâna încă îi tremura. Acea femeie iritantă.

Seb îi făcu un semn către delicatesele întinse pe masă. -Alex plăteşte pentru cină. Tocmai a primit trei sute de lire pentru că a recuperat nişte monede vechi pentru Generalul Charles James Fox. Benedict ridică bucuros paharul în cinstea prietenului lor. - Felicitări!

Alex acceptă complimentul încuviinţând leneş din cap. Se sprijini în scaun, urmărind cu nepăsare mulţimea care trecea prin fata boxei principale. Doamnele cu mai multă subtilitate se **mulţumeau** să le arunce o privire sfioasă de după evantaiele lor Cele mai îndrăzneţe le aruncau priviri provocatoare, sUgestIVe care fi fost imposibil de intrepretat greşit. Un grup de femei îmbrăcate în haine scumpe trecu pe lângă ei, la fel de colorate precum un d de **papagali** exotici, cu toate umbrelele, evantaiele şi şaluril , ca™ a **accent,** păreau **să** fie americance şi, cel puţin trei diintre ele 7" P **caseră** ocheade pofticioase. Alex le zâmbi şmechereşte şi' *arun' tăcere un pahar, făcându-le să roşească şi să şopteasc/'nldlcă in cealaltă într-o frenezie de chicote ruşinate.

către -Slavă Domnului că nu mai suntem în război cu toată lumea, zise el cu ardoare. Am fost privaţi de compania franţuzoaicelor şi americancelor ani buni.

- Nu aş spune că tu ai fost tocmai privat, trânti Seb. Cum rămâne cu văduva spanioloaică, frumoasă, din apropiere de Salamanca? Sau cu actriţa franţuzoaică cu care te-ai tot întâlnit la Theatre Royal.

Alex ridică din sprâncene.

- Cine? Claudette? E la fel de franţuzoaică precum eşti tu, ceea ce înseamnă că nu e deloc. Numele ei adevărat este Sally Tuffin şi nu a călătorit vreodată mai departe de Covent Garden.

Seb, căruia îi plăcea să ştie totul despre toată lumea - motto-ul lui personal era „cunoaşterea este putere" - înclină din cap către grupul de domnişoare care pleca.

-Acelea sunt surorile Caton din Maryland. Sunt putred de bogate; tatăl lor este baron de tutun. Sunt în căutare de bărbaţi cu titlu. Wellington le răsfaţă.

Alex le urmări apreciativ cu privirea.

-Cât de transatlantic. Poate că ar trebui să învăţăm ceva de la Benedict, Seb, şi să ne luăm neveste bogate, nu?

-Nici unul dintre voi nu are titlu, le aminti Benedict.

-Atunci, poate una dintre ele s-ar putea îndrăgosti de fratele tău? interveni Seb. Asta i-ar rezolva toate problemele. Eu susţin introducerea de sânge nou în înalta societate. Oricine este familiar cu metodele de înmulţire în familie o să-ţi spună că prea multă reproducere în cadrul acesteia duce la o populaţie nesănătoasă. Numai uită-te la habsburgi. Sărmanul nostru rege, George. Nebuni ca naiba, toţi. Asta se întâmplă când te tot căsătoreşti cu verişorii tăi.

Ben scutură din cap auzindu-l.

-John nu are nici o şansă. Presupun că domnişoarele Caton vor ceva mai mult decât un simplu conte împovărat de datorii.

Seb zâmbi.

-Ar trebui să-i mulţumim lui Dumnezeu că nici unul dintre noi nu are nevoie să se lege la cap cu cine ştie ce cotoroanţă pentru a scăpa de datorii, Alex.

Benedict chicoti, dar Seb continuă.

-Sunt serios. Să alegi o soţie din lumea bună e mai rău decât să alegi un cal de curse la Tattersall. Cel puţin la Tat ai ocazia să le

verifici bine dinţii. *Seh fă[illegible] cu capu]* **toarea femeie care trecu pe lângă ei. Oare** *să* **încerc ^^ domnişoara Asquith să zâmbească pentru a-i vedea tocat ° ^ ca perlele? Alex ridică teatral din umeri. -Te rog, nu!**

Benedict cercetă mulţimea în căutarea *lui Georgie* **şi, în cej e urmă, o văzu coborând pe una dintre** *potecile* **acoperite** de **Era timpul să pornească bârfele despre** *ei doi. Sorbi* **băutura - cu uşurinţă peste peretele din faţa** *boxei şi porni către* **ea.**

Ea îl văzu apropiindu-se, apoi *se prefăcu că* **nu-l observa, iarej zâmbi. Nu fusese aşa timidă când îl pocnise** *pe Josiah* **în „bijuteriile coroanei". EI** *păşi pe cărare şi făcu o reverenţă* **în faţa** mame: **ei, care se bucură de atenţia** *oferită, apoi* **continuă cu reverenţele în faţa ei şi a surorii ei.**

-Doamnelor, ce plăcere să vă revăd. *Sper că vă* bucuraţi de o seară plăcută, nu?

- Oh, da, zise entuziasmată doamna Caversteed. *E un pic* cam rece, totuşi, cu această briză, dar *artificiile* au *fost* minunate. Şi, aţi văzut-o pe doamna Saqui coborând pe *funie? Extraordinar.* Benedict o surprinse pe Georgie privindu-l. -A fost o seară plină de momente palpitante. Ea se înroşi la faţă, înţelegând subtextuI afirmaţiei lui, şi apoi îi aruncă, pe la spatele mamei sale, o privire care părea *să-i sp*uni, *„să nu* îndrăznească cumva să spui ceva". *El îi* răspunse cu un zâmbet sec şi angelic.

-îmi percniteţi să vă însoţesc o perioadă, domnişoară Caversteed? Îi o en braţul mdoit şi, după o mică ezitare, ea îl acceptă, lăsându-!e pe Juliet şi pe mama ei m urmă. Le *condur», 1 7 sul* vădit al lui Seb şi Alex şi de-a lungulun" T^ * doldora de produse alimentare şi tot soiul de bre] ^ *ânZât0"' asigurându-se că zâmbea cu gura până la urech°CU" ^ ^eacun" când treceau pe lângă cine ştie ce babă bârfitoare ^6Care timp, având grijă să se uite la Georgie ca şi CUm ar fiV" aCcia?1 Nu era deloc aşa de dificil precum îşi imaginase- să vrăjit, entuziasmându-se pentru lucruri simple precum ° privească

awiiaiiuu « j«...«" —----------p'ccum castan I ----------

sau un

evantai prea ţipător era în sine destul de distractiv prăt,"tte

- --------- *r* , *l* — *aCfiv p*

să găsească bucurie în toate. *Se* opriră să urmărească Un ' părea

'Pectacol

cu **Punch** şi Judy, râzând cu poftă în timp ce ascuţită păpuşa Judy îl lovea în cap pe sărmanul ei soţ cu un sucitor, încercând în acelaşi timp să alunge un crocodil chitit să fure un şir lung de cârnaţi.

-Sărmanul domn Punch, murmură Benedict. Eu chiar sper că tu nu îţi vei trata soţul aşa de rău, domnişoară Caversteed.

Georgie chicoti.

-Doar dacă merită, domnule Wylde.

El îi zâmbi.

-Chiar cred că i-am oferit lui Clara Cockbum ceva despre care să vorbească la următoarea ei petrecere. Am petrecut suficient de mult timp escortându-te printr-una dintre cele mai populare atracţii ale Londrei, în compania foarte potrivită a mamei şi surorii tale. Nu am încercat măcar o dată să te ademenesc în boschete, departe de calea virtuţii. Oamenii or să se întrebe ce e în neregulă cu mine. Se întoarseră la unison şi văzură evantaiul lui Lady Cockburn ridicându-se pentru a-i ascunde gura în timp ce se aplecă să şuşotească spre însoţitoarea ei. Le aruncă o ocheadă plină de interes lui Georgie şi Ben.

Benedict ridică mâna lui Georgie şi i-o sărută în semn de rămas bun, doar pentru a pune paie pe foc. Ea era fermecător de îmbujorat la faţă.

- Pot să garantez că, într-un sfert de oră, toată lumea de aici o să şuşotească cum că tu vei fi următoarea mea amantă... sau ceva cu mult mai permanent, zise el.

-Atunci, presupun că putem considera întreaga seară un succes, murmură Georgie. Mai ales că asta ne-am propus din start. Munca ta aici s-a terminat, domnule Wylde. Cel puţin, pentru această seară. Eşti liber.

-întotdeauna servitorul tău, doamnă, zise Benedict ironic, făcu o plecăciune şi se îndepărtă.

Capitofufl8

Două zile mai târziu, Georgie încă încerca să se decidă cesâf^ în privinţa atacului lui Josiah şi a aproape sărutului cu Wyld, ' Mama cedase, în cele din urmă, tânguielilor lui Juliet şi îi $_{per}$^ sese lui Simeon să o curteze acasă, dar cum o durere de cap o Iovi* subit, Georgie fusese desemnată în rolul de însoţitoare pentru soia ei. Era captivă în salonul de la etaj, prefăcându-se că citeşte o carte şi fiind forţată să asculte cum Simeon îşi compune cea mai recenta capodoperă: „Balada înţepăturii de albină". Georgie se gândea rios să-şi dea foc la fustă doar pentru a avea o scuză ca să iasă din încăpere când doamna Potter anunţă un nou vizitator. Ea ridici privirea, patetic recunoscătoare pentru orice distracţie, şi îşi simţi inima galopând când îl văzu pe Wylde păşind în cameră. Părul lui era răvăşit de vânt şi arăta al naibii de bine în perechea lui de pantaloni din piele de bivol, cu o cămaşă albă ca zăpada şi haina de un verde-închis.

-Bună ziua, doamnelor.

-Oh, bună, domnule Wylde, zise Juliet absentă, întorcându-se de îndată la iubitul ei.

Simeon ridică privirea de la birou şi încuviinţă cu răceală.

-Wylde.

Benedict îi răspunse la fel de solemn.

- Pettigrew.

Traversă camera şi se aşeză lângă Géorgie, $_{pe}$ cana

- Bună ziua, domnişoară Caversteed. Sper r* „ k^63¹ , .

aventurile de la Vauxhall, nu? ^ $_{reVenit\ du}$J*

Georgie îşi drese glasul şi încercă să ignore valul de cald îi cuprinsese tot trupul, amintindu-şi de aproape sărutul 1 ****

-Da, mulţumesc, domnule Wylde. Privi către bucheţel i din mâna lui stângă, o legătură de violete de un $_{mov}$ $î_{nt}$L $_{de\ flori}$ sate cu ghiocei, acel tip de bucheţel vândut la colţ $_{de}$ str*^^

100 ^fc

se-

zdrenţuite. Arătau comic şi fragil în mâinile lui mari şi masculine. Ea îşi aminti de senzaţia acelor mâini pe trupul ei şi se înfierbântă. 1 le oferi cu o privire ironică.

- Ce poţi să îi aduci unei fete care are tot?

Bărbaţii care încercau să o curteze, de obicei, îi trimiteau buchete mari, gigantice, cu flori de seră, care reuşeau întotdeauna să o întristeze. Toată lumea presupunea că nu i-ar fi plăcut ceva atât de ieftin, dar ea prefera cu mult mai mult florile culese de mână. Considera că aveau personalitate.

-Mulţumesc. Sunt foarte drăguţe, zise ea cu toată sinceritatea. Wylde privi către Simeon şi Juliet.

- Deci, ei sunt îndrăgostiţii loviţi de Cupidon, nu? -Domnul Pettigrew a reuşit să o convingă pe mama cu „insistenţa lui stăruitoare". A decis să-i dea o şansă, deşi o să-i fie foarte greu să o convingă că el este alegerea potrivită faţă de oricine altcineva cu titlu şi avere.

-Nu pare să fi fost afectat de faptul că a umblat ud leoarcă prin ploaie. -Nu.

Juliet era aşezată pe canapeaua din apropierea lui Simeon, cu un braţ sprijinit de spătar, complet absorbită de el. Soarele de dimineaţă îi evidenţia părul şi pielea fină, perfectă. Arăta splendid de luminoasă şi delicată, ca una dintre acele ciobăniţe Meissen din porţelan de pe şemineu. Fără îndoială, Wylde, un amplu cunoscător al formelor femeieşti, se bucura de privelişte.

- Cred că Simeon te vede cumva ca pe o ameninţare pentru afecţiunea lui Juliet, şopti Georgie. El ridică din sprâncene. -Nu e nici un pericol în această privinţă. Ea îl privi neîncrezătoare. -Vrei să-mi spui că tu crezi că sora mea nu este atrăgătoare? El ridică din umeri.

-Oh, este foarte frumoasă, recunosc. E un diamant. Dar nu e genul meu. E prea tânără pentru mine. Şi mult prea docilă. Mie îmi plac femeile cu zvâc. Zâmbetul lui ar fi putut să topească şi pietre. Cineva care să fie stăpână pe sine, pe ce vrea şi care nu se teme să se impună.

Georgie se simţi cuprinsă de fiori auzindu-l, dar apoi îŞ- că îl plătea ca să fie atent. Şarmul lui nu însemna nimic E - natural pentru el.

- Simeon îmi scrie un sonet, domnule Wylde. Juli$ _ toată inima. Nu-i aşa că e romantic?

- Sunt sigur că este pentru dumneavoastră, domnişoară Cavew- îi răspunse el politicos.

Georgie se abţinu să nu pufnească. Pentru ea, ideea de ron^ tism la un bărbat nu însemna ca acesta să-i scrie sonete R0 mantismul era un bărbat puternic, aşezat lângă ea pe canapea permiţându-i să-şi ducă propriile bătălii şi intervenind doardaq' ea avea nevoie de ajutor. Oare ce ar fi făcut Simeon dacă el s-ar fi confruntat cu Josiah la VauxhaU? L-ar fi lovit în cap cu o carte de poezii? îşi înăbuşi râsul imaginându-şi acea scenă amuzantă. Se spunea că stiloul este înzecit mai puternic decât sabia, dar ea ar fi preferat sabia lui Wylde în defavoarea *stiloului lui* Simeon în orice zi.

-Am imortalizat evenimentele în rimă, anunţă cu bucurie Simeon. Pot să vă citesc, dacă doriţi, domnule *Wylde.* -Oh, Dumnezeule, nu, gemu Benedict încet. -Asta ar fi minunat, domnule Pettigrew, zise Georgie, aruncându-i o ocheadă păcătoasă lui Wylde. Juliet crede că domnul Pettigrew este foarte talentat, zise ea şoptit. El o privi plictisit.

-Da dar pariez a Juliet mai crede şi că curcubeiele sunt făcute dm praf mag.c de2âne 5, ca dragonu trăiesc în Scoţia, bolborosi el.

-Cine poate sa spună cu certitudine că ,,,, ,, j . vinţa dragonilor?

-Bunul simţ? Lipsa dovezilor de orice fel? I • un dragon de peste sute de ani?

Ea se strădui să nu zâmbească. Era scandalos de flirteze cu el aşa. Şi mai rău era că îi şi

" Sil*eon îşi

-Sunt multe locuri neexplorate în lume El îi aruncă o privire diavolească şi ridică din - Eu am multe locuri pe care le poţi explora ork^T^' nişoară Caversteed. ^ei, dom-

O tu **criminal neobrăzat, Rotund,** de **pluteşti** în **aer!**
Wylde îi aruncă o privire oripilată, nevenindu-i să creadă, şi Georgie îşi stăvili râsul. Ea fusese şi în trecut nefericitul beneficiar al performanţelor lui Simeon. „Eşti un om micuţ şi pervers, în dungile tale negru cu galben Tot trupul ţi-e acoperit de puf Şi sunetul pe care-l scoţi este bâzzz, bâzzz." Simeon se inspira foarte mult din eroul său, George Gordon, Lord Byron.
Georgie presupunea că părul lui - dacă putea fi considerat un stil - era menit să fie aşezat romantic şi răvăşit de vânt, însă reuşea doar să pară neîngrijit.
Wylde, pe de altă parte, reuşea să folosească acelaşi stil cu succes, fără efort. Şi era incredibil de atrăgător. Ea îşi propti degetele în poală pentru a evita tentaţia de a-l atinge. Simeon scuipa rimele pe bandă rulantă acum, fluturând hârtiile sale peste tot. „Iubesc cum îţi înclini obrazul, Iubesc cum îţi ţii ceaşca de ceai Iubesc cum..."
Wylde se întoarse către ea, vădit afectat. -Nu-l poate opri nimeni? şopti el. Nu e suficientă poezie teribilă în lume şi fără versurile acestui adolescent prostuţ?
- El adoră rolul de lebădă rănită din iubire. Acasă, în Lincolnshire, era vrăjit de legendele Regelui Arthur. Troilus şi Cressida, Lancelot şi Guinevere. Vara trecută a petrecut o săptămâna întreagă în jurul lacului, în căutarea unei săbii magice.
- Păi, acum nu m-ar deranja deloc dacă ar pleca în căutarea sfântului Graal al poeziei în altă parte. Toate aceste vorbe cântate şi lungite. Este obositor de privit.
- Cred că încearcă să cultive un nou tip pe plictiseală.
- Drăcia naibii. De când e la modă să te arunci peste mobilă şi să scuipi versuri oribile? Ce se va alege din ţara asta? El scutură din cap. Acesta este puietul pe care eu am luptat să-l protejez la Waterloo? Ce s-a întâmplat cu bărbăţia engleză cât am fost plecat?
Georgie îşi muşcă buza.

-El are ceea ce se numeşte un suflet sensibil. Wylde **îi** aruncă **o** privire dezamăgită lui **Simeon.** -Zece minute **în** regimentul Rifle ar face bărbat *din el.* ar ieşina dacă ar fi forţat vreodată să ţină o puşcă încărcată. Simeon era la apogeul rimelor. „Dacă aş fi fost albină şi tu ai fi *fost* **floare** Ţi-aş bea dulcea şi..."

OCate (Bateman

Făcu o pauză, ca şi cum ar fi căutat rima potrivită. Benedict se apropie.

-Asta ar trebui să se termine cu „şi te-aş întoarce numaidecât cu spatele", şopti el.

Georgie se îmbujoră. Bărbatul acesta era *scandalos. De* fiecare dată când o privea aşa, ea simţea o senzaţie stranie sub coaste, nu în totalitate plăcută, dar nici neplăcută.

Simeon mâzgăli ceva, apoi se apucă să taie ce *scrisese* şi se încruntă. Câteva linii subţiri îşi făcuseră apariţia pe fruntea lui, deasupra sprâncenelor stufoase.

- Dificultăţi, domnule Pettigrew? întrebă ea, disperată. -Da, încerc să găsesc rima potrivită pentru „norocoasa doamnă". Dar muza m-a părăsit.

-Slavă Domnului, murmură Benedict.

- Ce zici de Puck? sugeră Georgie.

-Personajul lui Shakespeare din *Visul unei Nopţi de Vară?* Wylde o privi aspru pentru că îl încuraja. Fără să vrea, ea se **uită** către buzele lui şi în minte îi apăru cuvântul *„suge-1". Se* **imagina** prinzându-i buza de jos între dinţi şi... „Opreşte-te!"

Wylde o urmărea. Buzele lui zvâcniră ra c-^, , j
gândise ea. Privi sec către Simeon.

-Poate dacă treci prin tot alfabetul? Bivol **P**„î d xt- ■
ţ-i i. * L i -rui. Kata. Nimic care
să înceapă cu E, bineînţeles. ' ^uim, «.«

Georgie nu se lăsă prostită de expresia lui inocentă literă începea cu F, iar ea ştia exact la ce se gândea el din lumea bună nu ar fi trebuit să ştie asemenea lucruri mult prea mult timp în preajma marinarilor slobozi obişnuiau să înjure ori de câte ori credeau că ea nu-i

Ei

Foloseau un cuvânt empatic, de origine germană.

Wylde îşi muşcă buza de jos, abţinându-se sâ nu-I spună cu voce tare. Ochii lui străluceau de încântare şi părea gata sâ izbucnească în râs. -F...

-Gluck! trânti ea mult prea zgomotos. 11 cunoaşteţi pe compozitorul german, nu?

Wylde îi aruncă o ocheadă comic de abătută, uimit că ea nu căzuse în capcana lui verbală, şi păru să-i spună din priviri că îi stricase distracţia.

-Nu aşa se spune, murmură el. -Rimează cu carte, nu cu noroc.

Pettigrew, bineînţeles, ignorase cu desăvârşire subtextul. Rodea capătul tocului.

- Nu, nu cred că pot folosi un compozitor aici. Poate dacă pun o găină? Şi apoi un „cotcodac".

Benedict bătu din palme.

-Ce idee excelentă, domnule Pettigrew. Nu am întâlnit niciodată un poem care să nu se îmbogăţească prin introducerea ideii de găină. Continuă.

îi făcu semn cu mâna, ca şi cum i-ar fi semnat scrisoarea de graţiere, apoi o prinse de braţ pe Georgie şi o conduse către scaunele de lângă fereastră, în colţul opus al camerei.

-îmi permiteţi un moment, domnişoară Caversteed. De îndată ce erau mai în intimitate, Georgie îl privi inocentă. -Nu-mi spune că nu eşti un fan al poeziei, domnule Wylde? -Asta nu e poezie, mârâi el. Asta e crimă, uciderea limbii noastre frumoase şi nobile. Am auzit versuri mai bune şi în St. Giles. Ea ridică din sprâncene. Este una din preferatele lui Prinny, Căpitanul Charles Morris, care începe cu „Ziua de la Algiers...".

- Sunt sigură că nu vreau să o aud, zise ea repede. Mă îndoiesc că este potrivită pentru urechile unei doamne.

-De ce nu? Este amuzantă şi măcar rimează. Sărbătoreşte ziua magnifică a...

-Victoriei navale?

-... organului bărbătesc, continuă Wylde, complet nestingherit. Dar poate că urechile tale foarte delicate nu sunt pregătite pentru aşa ceva.

Georgie se abţinu să nu pufnească.

El ştia prea bine la ce cuvânt se gândise ea mai devreme Sj deosebire de bărbaţii din cercurile ei, el găsea acest lucru ¿¿^ şi nu voia să o reducă la tăcere. Cât de eliberator era să părtăşi o glumă cu cineva la fel de isteţ şi flexibil moral. ^

-Prea bine, atunci ce zici de una de Robert Burns? conţinu*ₑ[Tom şi Tim, puşi pe şotii, au fugit rapid la Timbuctu, unde au în corturi fete, pe care le-au atins când unul...

-Lasă-mă să ghicesc, zise Georgie sec, hotărâtă să nu-i deaₛ* tisfacţie, când altul, nu? Cât de original. Măcar versurile domnului Pettigrew sunt despre mai mult decât... Căută un cuvânt potrivit şi se mulţumi cu... coţăit.

- **Nu, nu sunt. Poate că sunt ascunse în tot soiul de ofuscări şi perifraze, dar la bază sunt despre coţăit. Sau despre sex. Sau oricum vrei să numeşti asta. Eroul oricărei poveşti de dragoste, fie ca recunoaşte sau nu, urmăreşte să o aibă tare şi bună de...**

-Sărutat, continuă ea.

- **Nu, nu de sărutat, domnişoară Caversteed. Pot să-ţi spun, cu toată sinceritatea, că nu există nici un bărbat care, după ce ar ucide un dragon sau ar învinge o vrăjitoare, să se mulţumească cu un sărut pe obraz.**
- **Şi uite aşa mor visele mele despre dragostea adevărată, suspină ea, imitând la perfecţie tonul lui Juliet.**

-Nu dragostea adevărată stăpâneşte planeta, zise el apăsat. Dacă vrei, vreodată, o demonstraţie despre cum se întâmplă în realitate, sunt bucuros să îţi arăt.

El o privi, iar Georgie se înfierbântă ca şi cum trupul ei avea să izbucnească în flăcări. Doamne, Dumnezeule, ce era potrivit de spus acum?

-Cât de mărinimos din partea ta, zise ea.

El surâse uşor.

-Nu-i aşa? Acum, spune-mi sincer, când ai venit cu planul tău nebun la închisoare, de a te căsători cu un criminal, cu **siguranţă** nu ţi-ai dorit să eviţi compania unui bărbat pentru toată viL nu?

- De fapt, plănuiam să-mi iau un amant de îndată

ceam la Lincolnshire. O văduvă poate să facă orice vrPa Z™* ^ este discretă. ca-^ât timp cat Georgie era uimită de propria ei îndrăzneală. O$_{are}$ de o făcea să vorbească cu toată sinceritatea, indiferent 3V6a

nepotrivit era subiectul? de cât de

106 _ ^k

El încuviinţă complet neafectat. Oare nu-l şoca nimic?

-Şi eu ţi-am stricat planurile, refuzând să fiu spânzurat sau tri- jnis în Australia, nu? îţi cer iertare.

Rânjetul lui nu era deloc un semn că-i părea rău în vreun fel. Se aplecă în faţă iar. în calitate de soţ, legal vorbind, s-ar putea spune că este de datoria mea să te
învăţ asemenea lucruri.

Toată fericirea ei dispăru. Bineînţeles, asta era ea pentru el... o datorie. Una distractivă, foarte posibil, dar, fără îndoială, o datorie. Căsătoria lor era doar cu numele. Orice legături emoţionale - care ar fi avut loc, fără dubii, dacă ea ar fi fost de acord cu o asemenea ofertă scandaloasă - ar fi complicat lucrurile la despărţire. Ea şi-ar fi dorit să nu fi fost atât de tentant să spună da.

- în ceea ce priveşte acest aspect ai uniunii noastre, nu am nevoie de ajutorul tău, zise ea.

El îi acceptă refuzul ridicând din umeri.

-Prea bine, dar dacă te răzgândeşti, anunţă-mă.

Georgie decisese că era timpul să schimbe conversaţia pe un subiect mai potrivit.

-Ai aflat ceva de importanţă la Vauxhall?

Singurul lucru pe care îl aflase ea era cât de bine se simţea în braţele lui şi cât de repede o făcea să-şi piardă minţile şi să-i fiarbă sângele. Nu mai voia să se gândească la asta.

-Da. Informatorul meu mi-a dat indicii despre un om care ar putea să fie implicat.

Privi către Simeon şi Juliet, dar nici unul dintre ei nu-i băga în seamă. Putea să explodeze şi o bombă, iar cei doi nu ar fi avut habar.

-Şi...? întrebă Georgie. Cine e?

El se încruntă.

- Nu ştiu dacă să-ţi spun. Sunt probleme de siguranţă naţională.

Ea îl privi hotărâtă.

-Nu crezi că pot păstra un secret, domnule Wylde?

- E un argument bun, doamnă Wylde, îi şopti el.
- Care e indiciul?

El suspină resemnat, ca şi cum ar fi simţit că era foarte determinată să afle.

-Un bărbat pe nume Barry O'Meara.

- N-am auzit niciodată de el.

-*Katetiateman**

-Nici nu ai fi avut de ce. El este chirurgul din M pe care Napoleon l-a ales să rămână pe Insula Elena ^ ^ dic personal. O'Meara s-a întors recent pe tărâmurile[11] ^^ plin de simpatie pentru cauza împăratului, şi a tot făc^lt'^ Bonaparte să fie eliberat. Se încruntă. O'Meara este fo$_{ar}$t$_{e}$ cu aranjamentele de siguranţă de pe insulă. Dacă are im$_{p}$ ^ rugăminţile lui nu primesc răspuns, ar fi în poziţia perfecta ^ a orchestra evadarea.

P6ntri1

-Pare un candidat bun pentru asta. Şi ce ai de gând?

- **Să găsesc dovezi că pune la cale ceva. -Cum?**

-Scotocindu-i casa.

- O să aştepţi până iese la plimbare? Wylde rânji observându-i insistenţa.
- Nu, am de gând să fac asta cu el în casă, alături de treizeci sau patruzeci de alţi oameni.

Georgie ridică neîncrezătoare din sprâncene şi el chicoti.

- O'Meara organizează o petrecere cu jocuri de cărţi marţea viitoare. O să fie jocuri de noroc, suficientă băutură şi multe femei dornice. Am reuşit să fac rost de o invitaţie.

-Balul mascat de la Westons este tot marţea viitoare. Petrecerea de la Westons era evenimentul ei preferat din tot sezonul; cum fiecare invitat purta mască pentru a-şi ascunde identitatea, ea putea să pretindă că era cineva cu totul obişnuit, pentru o seară. Oamenii flirtau şi vorbeau cu ea doar pentru că voiau, nu pentru că era moştenitoarea bogată pe care o invidiau sau pe care
voiau^oagaţe.Iubeaacesentimentdeanonimat. Chiar şi asa,seara Im Wylde parea cu mult ma! palpitantă. Brusc, se simţi **cuprinsă** de dorinţa de a experimenta. Am o propunere pentru tino **De** această dată, el ridică din sprâncene

- Sunt ochi şi urechi.
- Ar trebui să vin la petrecerea lui O'Meara cu t'

Pot să merg la petrecerea Westons, dar să mă strecoT^* G? şi să vin să te ajut, fără ca nimeni să-şi dea seama sM- o'Meara să vadă că lipsesc.

-Şi de ce te-aş lăsa să faci asta? Ea îi aruncă un zâmbet care, spera ea, să-l convi

-Pentru că va fi mult mai uşor pentru tine să te strecori peste tot dacă ai o femeie după tine. Gândeşte-te la asta. Un bărbat care umblă dintr-o parte în alta ar putea fi considerat suspect, dar nimeni nu ar sta să păzească un cuplu care dispare între umbre. Ochii lui străluciră diavoleşte.

- Şi tu ce ştii despre cum e să dispari cu domnii în umbre? Ea se luptă să nu roşească.

-Nimic. Dar dacă invitaţii lui O'Meara sunt atât de păcătoşi pe cât spui tu, nu cred că or să-şi dea seama. Mai ales dacă se iau după reputaţia ta.

Zâmbetul lui îi puse sângele pe jar.

-Adică, vrei să spui că nimeni nu ar fi şocat să ne găsească să- rutându-ne pe masa de biliard? Georgie îşi simţi respiraţia greoaie, şi înainte să apuce să-i spună că nu va fi vorba despre niciun sărutat sau altceva, el continuă.

-De fapt, ai dreptate. O'Meara e doar la câteva străzi de Westons. Şi tu, cel mai probabil, vei fi mascată, aşa că nu există riscul să fii recunoscută. Nu ar trebui să fie prea riscant. Prea bine, poţi să vii.

Mai că îi venea să urle de bucurie. Nu-şi imaginase că putea să-l convingă, dar iată că acum avea ocazia să trăiască cu adevărat o aventură! Inima îi sări în piept, observându-i privirea provocatoare, şi brusc şi-l imagină pe câmpul de luptă, aruncând nepăsător acel rânjet diavolesc, strecurându=se pentru a face ceva foarte periculos. Nu avea nici cea mai mică îndoială că oamenii lui l-ar fi urmat oriunde, chiar şi în iad. Avea un şarm magnetic, irezistibil. El zâmbi.

-0 să plec de acum. Am auzit suficientă poezie proastă pentru o zi.

-Să stabilim că ne vom întâlni undeva anume la Westons? El trecu cu privirea peste chipul ei, ca şi cum ar fi vrut să-şi întipărească imaginea în minte. -Nu, o să te găsesc eu.

Georgie nu era sigură dacă aceea era o promisiune sau o ameninţare, dar oricum inima ei avu nevoie de momente bune pentru a-şi reveni.

CapitoCufl9

în ochii ei se putea citi entuziasmul, chiar şi prin masca neag^ care îi acoperea jumătate de faţă. Georgie *privi* mulţumită pentru o ultimă dată în oglindă, apoi aruncă peste umeri mantaua de ba] mascat, lungă până în pământ, şi coborî scările. Mama şi J[u]j[et] erau deja pe hol, Pieter şi el, îmbrăcat în haine de vizitiu, aşteptând lângă uşă. Juliet părea la fel de încântată de petrecerea de la Westons. Aranjase să se întâlnească cu Pettigrew - care avea să se strecoare fără invitaţie - şi să profite de ocazie pentru a dansa mai mult decât cele două dansuri permise cu ea. Sau, poate, să-i şi fure un sărut, undeva, în privat. După cincisprezece minute de stat la coadă doar pentru a ajunge la scările principale de la vila Westons, Georgie zâmbi uşurată. Era planul perfect; avea să fie foarte simplu să se piardă într-o asemenea mulţime. Dacă soarta ţinea cu ea, mama avea să fie mult prea preocupată să stea cu ochii pe Juliet pentru a observa că fata ei cea mare lipseşte.

110

Inima îi bătea cu putere. Se simţea delicios de obraznică, furi- şându-se pentru a experimenta o altă parte din viaţă. Asta poate că era o simplă misiune pentru Wylde - care, probabil, îşi petrecuse o parte din viaţă descoperind dovezi incriminatorii în locuri palpitante - dar pentru ea era o noapte de aventură cum nu mai trăise niciodată. Se îndepărtă de Juliet şi mama la intrarea aglomerată şi intră în sala de bal. întâlni o mare de trupuri care emana căldură şi un ocean de zumzete care aproape acoperea orchestra, dar ea se simţea entuziasmată. Tot locul mustea de energie, de oameni hotărâţi să se bucure la maximum de această seară. Ea tocmai pornise de-a lungul încăperii, pe margine, strecurându-se prin mulţime, când un nelegiuit apăru în calea ei. Era îmbrăcat, aproape în totalitate, în negru, de la cizmele lui de tip Hessian'la mantl *"de la* materialul negru al măştii prinse peste ochi până la pălăria tricorn aşezată jucăuş pe creştet. Ea suspină când el o prinse de mânâ^o lipi de pieptul lui lat.

ât t

-Bună seară, dragă soţioara, mormăi el.

' • ră sc aşteptă ca el să spună: „Depărtează-ţi picioarele ga mai *y-o-* > ci execută .

' p[e] unde ai ştiut că eu sunt? Ea încă purta mantaua cu gluga [a]să peste păr, fiind complet acoperită. ^El zâmbi enigmatic în timp ce îi ridică bărbia cu degetul, ca şi cum o pregătea de un sărut

-Te-as recunoaşte oriunde, dragă Georgie. Pe aici. Ea simţi fiori în stomac. Era pentru prima dată când o striga Georgie.

Suna straniu de intim pe tonul acela masculin. El o prinse de cot şi îşi croi loc prin mulţimea care părea să se dea la o parte ca prin magie. Ea nu putu să nu observe că mai toate femeile îl sorbeau din priviri, atrase de magnetismul trupului lui, chiar dacă nu-i puteau vedea faţa. Emana putere şi mister, promisiunea pericolului, o combinaţie irezistibilă. Georgie se simţea cuprinsă de dorinţa nebună de a urla: „Este al meu. Este căsătorit cu mine". Scutură din cap. El probabil avea o amantă. Sau, poate, un cârd de amante. După ce navigară cu succes prin marea de invitaţi, strecurându-se afară, Wylde chemă trăsura cea mai apropiată de aleea semicirculară şi îi oferi vizitiului o adresă. Degetele lui le cuprinseră pe ale ei când o ajută să urce. Atingerea lui o ardea chiar şi prin mănuşile de seară.

-Pe mine trebuie să mă laşi să vorbesc în seara asta, înţelegi? zise el în timp ce se aşează pe scaunul din faţa ei. Ea încuviinţă, plină de emoţii.

Drumul până la casa lui O'Meara nu fusese lung deloc. Prin ferestre se vedea lumina şi se auzea gălăgia unei petreceri. Georgie îl urmă pe Wylde pe scări, unde el înmâna mantaua, pălăria şi masca unui servitor. Ea aşteptase acest moment toată seara. Aşteptă până când el privi către ea, desfăcu legătura de la manta şi o lăsă să-i alunece de pe umeri. Simţi un val de satisfacţie pură când el rămase cu gura deschisă.

-Ce naiba porţi? mârâi el.

-Nu îţi place? se prefăcu ea inocentă. Cum ai zis că trebuie să fiu partenera ta feminină, cel mai probabil asta înseamnă că am o etică îndoielnică, aşa că am zis să mă îmbrac potrivit pentru acest rol.

Era cea mai scandaloasă rochie pe care o avea. Nu o ^ ciodată în **public - culoarea şi stilul nu erau deloc potrivite [0] femeie** nemăritată - **dar când văzuse acele suluri de [mătas] J**

bastră descărcându-**se de pe una dintre corăbiile ei,** nuputuse **. reziste tentatiei. Se plictisise să poarte doar pasteluri şterse,** Care **nu-i evidentiau formele. îi ceruse lui madame Cense să-i** facâ Ceva **cu adevărat extraordinar, iar aceasta, o adevărată franţuzoaica,** Se **ridicase admirabil la înălţimea provocării, crease rochia unei** fm **îndrăzneţe, încrezătoare, o rochie provocatoare, care să meargă** Cu **o** aventură **pe măsură. Wylde arăta ca** şi **cum voia să o gonească înapoi direct în trăsură. Sau să o strângă de gât. Sau să o devoreze.** Excelent. **Ochii lui păreau să se fi fixat pe pieptul ei. Sau poate pe colierul din diamante cu smaralde pe care îl alesese pentru a completa ţinuta.** Bijuteriile **aparţinuseră unei mici familii regale din Europa, care se văzuse nevoită să le vândă din cauza Revoluţiei. Georgie se simţea ca o prinţesă ori de câte ori le purta, în** *ciuda* **privirilor lacome pe care i** le **aruncau** celelalte *femei din* **lumea bună.**

- Drăcia naibii, femeie! mârâi el. Vrei să fii jefuită?

Ce cuvinte alese pentru un bărbat îmbrăcat ca un tâlhar. El părea destul de capabil să-i fure bijuteriile *şi* virtutea. Nu ar fi dus dorul nici uneia. Ea îi făcu semn să se calmeze.

-Nimeni nu o să creadă că sunt adevărate, nu pe o curtezană. 0 să creadă că sunt false. Nu te mai preocupa.

Un muşchi zvâcni în obrazul lui, iar ea se felicită pentru că îl dezarmase. Simţea ceva atât de satisfăcător când reuşea să-i zdruncine acel aer de încredere.

-Bine, atunci, pentru numele lui Dumnezeu, să nu-ţi scoţi masca, mormăi el, grăbind-o să urce scările.

Camerele musteau de bărbaţi şi femei pe care *Georgie le* recunoscu ca fiind din clase inferioare faţă de mulţimile cu care era ea obişnuită. Râdeau cu mult mai zgomotos, iar doamnele erau îmbrăcate mult mai îndrăzneţ. Multe dintre ele mirt, - . •• • u c- * i. / * Purtau roşu în obraji şi pe buze. Şi cu toate acestea, toata lumea părea să se distreze mai mult decât la orice petrecere din înalta societate Conv curgeau natural; nu se auzeau şoapte cu bârfe răutăcioas " & mărci nemiloase de după evantaie, fntr-o cameră se auzea[53]" ^ de cărţi, alături de zumzetul general al conversaţiilor şi ai ,.SUnet tului de pahare. Wylde o prinse de încheietură şi o conduse - U ~ In acea direcţie, scoţând-o şi vârând-o prin mulţime. Se opri la o masă de joc exact când se ridică un alt bărbat.

-Vă deranjează dacă mă alătur şi eu pentru un joc, domnilor? Nici unul dintre ei nu obiectă, bucuroşi, probabil, că le venise o nouă sursă de bani în joc. El se aşeză, iar Georgie se poziţionă discret în spatele lui. Pe măsură ce jocul porni, ea îi cercetă pe ceilalţi jucători de la masă şi, oripilată, îl recunoscu repede pe unul dintre ei, cel din stânga lui Wylde, care era unul dintre foştii ei peţitori. Slavă Domnului că purta mască. Sir Stanley Kenilworth o ceruse încă din anul în care îşi făcuse debutul. Păru extrem de surprins când ea refuză privilegiul de a-i achita numeroasele datorii la jocurile de noroc în schimbul numelui său. Se făcuse şi mai gras de atunci. Iar ochii lui umflaţi arătau clar că avea o problemă şi cu băutura, iar gura lui mare şi fălcile roşii o făceau să fie recunoscătoare că nu-i acceptase atenţiile. Acum ar fi băut şi jucat pe banii ei. înăbuşi un chiţăit de indignare când el se sprijini în scaun şi o ciupi de fund.

-Cine e frumuseţea asta, Wylde? bolborosi el. Câine norocos ce eşti. Mereu găseşti cele mai frumoase femei.

Lişiţa infectă şi bătrână nu avea nici cea mai mică ideea cine era ea. Ochii lui lacomi o priviră intens, iar Georgie se feri de mâna lui, lipindu-se şi mai mult de Wylde. Rochia îşi făcea efectul, doar că nu asupra bărbatului potrivit. Nu ştia dacă să se simtă insultată, alarmată sau flatată. Wylde zâmbi şi amestecă abil cărţile.

-Ţine-ţi mâinile acasă, Kenilworth. Eu nu împart.

Tonul lui era plăcut, dar suna ca o ameninţare tăioasă, pe care celălalt bărbat nu o rată.

Sir Stanley ridică mâinile în aer, resemnat.

-Nu am vrut să te jignesc, bătrâne. Doar spuneam că e o fustă frumuşică.

Buzele lui Wylde zvâcniră.

-Da, este. Dar, crede-mă, nu ţi-o permiţi.

Un alt bărbat de la masă râse.

-Eu cu siguranță nu. M-ai stors săptămâna asta, Wylde. Am pierdut un ponei când l-ai învins pe Millington la acea cursă de cai din Brighton. Să pariem că nu vei reuși să ajungi în mai puțin de trei ore.

Wylde ridică din umeri.

-Ce pot să spun? Călăresc așa cum trag cu arma.

%ate flatemap

Georgie ridică din sprâncene. Deci aşa îşi creşte ₑ] modeste din Bow Street; participând Ja jocuri de îndemâ^'^1 batul acesta era mereu în dizgraţie, permanent fără fonduri ^ părea să fie tocmai preocupat de asta. Ea îi invidia linişte"'^ derea care izvora din generaţiile de precursori aristocratici

..... - " ^âri

elegantă era ceva destul de obişnuit printre nobili. întreg monetar funcţiona pe promisiuni şi datorii, *pe* **facturi neplâ^ şi sume restante la jocuri. Era sigură că toată lumea din aceasj cameră era datoare la cineva. Cu excepţia ei. Acceptă un pahar** dₑ **vin şi profită de ocazie pentru a cerceta şi restul camerei în timp ce Wylde juca. îl găsi pe gazda lor, O'Meara, mişcându-se cu grija printre invitaţii săi. Părea destul de agreabil, cu păru1 negru şi** on**dulat ca al lui Brutus şi cu ochii destul de ascunşi. Când ajunse în dreptul mesei lor, îi salută pe bărbaţi şi aproape că nu-i acorda deloc atenţie ei, ochind-o cu privirea scurt şi repede, ca şi cum ar fi fost un simplu ornament.**

Foarte bine. Ca să arate clar că era consoarta de o noapte a lui Wylde îşi aşeză relaxată mâna pe umărul lui. El se încordă uşor sub atingerea ei, dar, după o scurtă pauză, se întoarse la grămada de câştiguri din faţa lui şi întoarse o carte. Cuprinsă de un impuls păcătos, Georgie trecu cu degetele ei pe *gâtul lui şi sejucă cu* şuviţa de păr din spatele urechii lui. El întoarse capul ca şi cum ar fi vrut să-i zică ceva, apoi se opri. Ea privi în cărţile lui, *peste* umăr, şi încercă să alunge sentimentul de frustrare *pe* care-l simţea. *Oare* de ce scăpase de regină? Lua cele mai stranii decizii. Ea avusese din- totdeauna o pasiune pentru cifre, aşa că să numere cărţile era ceva destul de simplu pentru ea, dar se îndoia că Wylde ar fi **apreciat** intervenţia ei în acest caz. Degetele ei se jucau cu părul lui des de la spatele capului, exact deasupra cravatei, iar inima îi bătea cu pu**tere** Wylde îşi drese glasul, se foi în scaun, şi aruncă un zece, pierzând orice şansă de a câştiga mâna Georgie înăbuşi un **chicotit.** Oare ea ndistragea atenţia? Ideea o încânta peste măsură. *Jocul se* termina, iar el se ridica şi îşi culese câştigurile neîns

- Mă scuzaţi, domnilor, dar mi-am ignorat doamn "fi ⁶ mult. Cred că e timpul ca ea să aprecieze un tur *al* casei ᵠ

Drept răspuns, toată lumea râse.

- Da, clar. Am auzit că masa de biliard a doctorului este *f,* solidă, râse Kenilworth. Merită să faceţi o oprire.

gie se înroşi pe sub mască. Toţi credeau că Wylde avea să ducă în altă parte pentru a o... pentru pofte nepotrivite. De ar
Ea se tot gândise, fără să vrea, la propunerea lui de
fi fost
troduce în lumea plăcerilor carnale. Ideea prinsese deja rădăcini ^nu mai putea să scape de această idee incitantă şi păcătoasă. Oare o cprios? Oare ce ar fi făcut dacă ea ar fi fost de acord? El îsi vorbise ¡>»¹ᵁ ■ . .
ₐ ropie obrazul de al ei şi 11 şopti m ureche.
o
a o
aşa.

0 să-şi imagineze că ne apucăm de treabă în mai puţin de cinci minute Haide. El privi către ea şi apoi în mulţime, abia ascun- zându-şi poftele. în timp ce o conducea afară din cameră, Georgie încercă să alunge imaginile păcătoase şi ispititoare pe care el le trezise în mintea ei. Se feriră cu succes din calea altui cuplu care se furişa la etaj şi de un servitor care căra o tavă de pahare. Wylde îi aruncă un zâmbet intim peste umăr, care îi arăta încântarea de a trăi bucuria păcătoasă a riscului. Ochii îi străluceau de entuziasm. Georgie simţea acelaşi lucru. De asta acest bărbat era periculos de atrăgător. Când pleca într-o aventură, era irezistibil.

Capitofuf20

Benedict încercă să-şi calmeze nervii în timp ce o grăbea r^ Georgie pe coridor şi în biblioteca lui O'Mearą,ĵnchizând uₚₐᵢₙ spatele lor. Femeia asta îl înnebunea. Nu mai fusese în stare săgân- dească sau să respire cum trebuie de când o văzuse în acea rochie care-i dădea palpitaţii. Culoarea îi evidenţia netezimea umerilor goi şi îl făcea să îşi dorească să-i sărute gâtul, acolo unde era clavicula.

Decolteul periculos de adânc îl invita să-i pipăie sânii generoşi, să-şi lipească faţa de ei. Şi dacă rochia nu fusese de ajuns, în timp ce el încercase să se concentreze *la joc,* nărăvaşa începuse să-l alinte. Atingerile ei uşoare îl necăjiseră, făcându-l să simtă fiori pe gât, iar mădularul întărindu-se între picioare. Nu mai ştia nici ce mână jucase; se pierduse sub dezmierdarea degetelor ei prin părul lui. îşi imaginase pumnii ei strângându-se, prinzându-se de părul lui, în timp ce el o penetra cu poftă, şi simţi cum mâinile lui tremurau. Mirosul ei era un amestec incitant de parfum şi piele, unic ei, necăjindu-i simţurile atât de delicios, încât voia să o lingă. Peste tot. Se simţea năucit. Trebuia să se concentreze, să caute dovezi. Nu să o arunce pe biroul acoperit de piele a lui O'Meara. Hotărât, înaintă către biroul în cauză şi scoase briceagul de buzunar din haină. Incuietoarea de la primul sertar cedă sub presiune, fără să strice prea mult lemnul, iar el expiră satisfăcut.

- Hai să vedem ce ascunde bunul doctor

Cotrobăi prin sertare, ignorând ma Wi«-,«. i , , . f , t , , ' majoritatea lucrurilor, până cand ajunse în dreptul unor hârtii mari, WatP ... a _>• - tră, subţire. Dimensiunea lor arăta clar că ei l ^ ^ şi planuri. El trase de un colţ, aruncă o privire deSpreh^! merita să investigheze mai mult. Privi către Georgfe c ^cC1Se " drum către unul dintre rafturile pline de cărţi, şi n fff*61?i croise îndată ce ea se apropie, el căzu în genunchi şi ridică ^ Semn De telor ei. Ea rămase fără răsuflare. " CUs^ur$a fus- -Ce faci?

-Eu nu prea pot să ies de aici cu astea vârâte în haină, nu? Trebuie să le ascundem printre fustele tale.

Ea chicoti uşor, dar el deja îi scosese la vedere piciorul îmbrăcat în ciorap. Inhală mirosul ei emanat de trupul ei cald, simţi pielea ei parfumată care îl ameţea şi întrevăzu o porţiune din jartiera ei înainte ca ea să-şi aşeze rochia cu mâinile. -Nu te mai purta ca o mironosiţă, o certă el. Ea pufni iritată sau poate ruşinată. -Iesi! Lasă că mă descurc eu.

El se ridică în picioare şi îi înmână, fără tragere de inimă, sulul de hârtii. Ea se întoarse cu spatele şi îşi ridică fustele, folosindu-se de aţele care atârnau de buzunarul ei interior pentru a lega bine pergamentul. Lăsă materialul să cadă cu zgomot şi apoi se întoarse şi făcu câţiva paşi de probă. Sulul foşnea aproape imperceptibil, lovindu-se de coapsa ei, dar faldurile rochiei îi acopereau foarte bine prezenţa. -Gata, eu...

Vocile de pe hol îi făcură să încremenească. Clanţa de la uşă începu să se mişte. Nu o încuiaseră. înainte ca ea să aibă timp să protesteze, el o cuprinse în braţe şi o izbi cu spatele de cel mai apropiat raft, cuprinzându-i acel ooffff cu gura. Undeva, în mintea ei, Georgie realiză că Wylde o săruta doar pentru a distrage atenţia de la adevăratul lor scop în bibliotecă, însă buzele lui se unduiau peste ale ei, aşa că abia dacă mai putea gândi. Sentimentul de teamă că ar putea fi descoperiţi îi trezi şi mai mult foamea, iar ea se trezi gemând cu ardoare în îmbrăţişarea lui. Undeva, din apropierea uşii, auzi un râs ruşinat...

-Oh, îmi pare rău, bătrâne, nu am vrut să întrerup! Dar limba lui Wylde îi explora gura, păcătos de dulce, iar gânditul deveni prea obositor. Cu masca pe faţă, tot ce putea simţi erau buzele lui peste ale ei, perii din barba lui mângâindu-se de obraz. Două guri devorându-se în întuneric. Trupul lui era ferm, tare, greutatea lui o ţinea lipită, fără efort, de rafturi, şi ea se sprijini fără ruşine de el, dorindu-şi mai mult. îi atinse chipul cu mâinile, apoi alunecară pe gâtul ei şi peste sâni, şi Georgie îşi înăbuşi suspinul. I se întăriseră sfârcurile, iar sânii ei păreau să se umfle în mâinile lui. Se duse mai jos, buzele lui lăsând o dâră de foc pe marginea gâtului

ei şi de-a lungul claviculei, iar Georgie înclină capu] f. implorându-l să continue. Nu-şi putea opri mâinile d'^H trupul, din a trece cu nesaţ poate cam şi mândrul s'h-^S măşii lui, apoi îi cuprinse mijlocul şi îşi trecu mâinile pe ^ Degetele ei se strecuraseră apoi cu dorinţă pe sub haină şi^^ iar acum îi atingea pielea fierbinte şi goală a spatelui. Mu ^^' se încordară sub palma ei. El gemu din toată fiinţa. >C 11 ^ -Rochia asta, femeie, Dumnezeule, eu... Nu părea capabil să termine gândul, îşi vârî faţa între sânii ei, iar Georgie simţi cum i se înmuiaj genunchii de îndată ce limba lui trecu peste ei, gustându-L Ca într-un vârtej, pe mare, ea se lăsă trasă în jos, dincolo de speranţa neputincioasă în faţa curentului. Din hol *se* auzi un zgomot puternic, de sticlă spartă, care îi trezi din reverie. Cineva scăpase ceva pe hol. Un val de aer rece îşi croi loc printre ei, iar Wylde se îndepărtă. Georgia trase aer în piept, recunoscătoare că biblioteca era acolo ca să-i susţină picioarele tremurânde. Buzele îi zvâcneau, sânii o dureau, iar inima îi bătea cu putere în piept. El se retrase încă un pas, aşezându-şi haina şi îndreptând-o. Părul lui era răvăşit de unde îl prinsese ea. El îşi drese glasul.

-Prea bine, atunci. Bravo! Ai făcut o treabă excelentă. Privi către pieptul ei care se ridica şi cădea agitat şi scutură din cap ca şi cum ar fi vrut să-şi limpezească mintea. O diversiune excelentă, doamnă Wylde. De cea mai bună calitate. Acum, haide să plecăm de aid.

Georgie se împinse în raftul bibliotecii, ridicându-se, şi încercă să pară la fel de degajată ca el în timp ce îl urma pe hol. Decantorul spart accidental în camera de jocuri atrăsese atentia tuturor. *Le* fusese destul de uşor să-şi adune lucrurile şi să dispară. Wylde chemă o trăsura, închisă şi o invită să urce. Abia dacă îl putea ve- dea în interior. Era doar o formă pe scaunul o A li
masculină umplea spaţiul era imposibil de ig^at^putea auzi respiraţia, calma şi înceată, în total control • dintre ei de acum câteva minute nu existase 'T ^ pasiunf nerăbdătoare îi răspunse, roşi. Sărutul lui nu ^se ~?1' ^ o parte a jocului. Nu însemna nimic pentru el Poate tCeVa să-i ofere o porţie de distracţie micuţei virgine inocente te astea, o sărutase mai mult decât fusese necesar BUc ^ CU t0a adăpostul întunericului, Georgie înaintă către marginea Uroasă de
scaunului,
ridică fustele şi desfăcu hârtiile. Aerul rece pe care îl simţi pe picioare o făcu conştientă că se expunea singură. Aruncă hârtiile în direcţia lui-

-Poftim.

El o prinse sigur de mână. Doamne, cât de multe putea să vadă în întuneric? Ea se grăbi să-şi aşeze fustele în jos - era aproape sigură că îl auzise chicotind. Trăsura încetini, apropiindu-se de coada de la Westons.

-Intri? întrebă ea.

- Nu, vreau să mă uit peste câştigurile noastre muncite din greu.

Ea îşi alungă frustrarea. Şi ea merita să vadă acele hârtii. Dar cum putea să-i ceară să o ducă în camerele lui. Lipsise suficient de mult.

-Şi eu vreau să ştiu ce e în ele.

- O să vin în vizită la tine, curând.

Uşa se deschise şi vizitiul coborî scările.

Wylde îi luă mâna şi îi sărută încheietura. Inima ei tresări.

-Mulţumesc pentru tot ajutorul din această seară, zise el răguşit.

-A fost plăcerea mea, zise ea.

Chiar fusese plăcerea ei, realiză ea cu amărăciune. Ilicită. Inci- tantă. Distractivă. Exact tipul de aventură la care visase întotdeauna. Să fie căsătorită cu Benedict Wylde se dovedea mai interesant decât îşi imaginase vreodată. O găsi pe mama ei lângă masa de răcoritoare de la Westons.

-Ah, iată-te, Georgiana. Te-am căutat peste tot.

Georgie bolborosi ceva despre nevoia de a-şi verifica rochia. Mama ei ridică din sprâncene uitându-se la rochie, iar Georgie se pregăti pentru o nouă lecţie, dar, spre amuzamentul ei, mama înclină din cap şi zâmbi.

- E o rochie nouă? Trebuie să recunosc că această culoare te prinde foarte bine. Madame Cerise s-a întrecut pe sine. Dar eşti un pic roşie la faţă. Sper că nu te-ai extenuat, nu?

Georgie nu avu încotro decât să înăbuşe un icnet. Să-l sărute pe Wylde fusese cea mai dulce extenuare pe care o gustase vreodată şi cea mai periculoasă. Şi ar fi făcut bine să aibă grijă ca aşa ceva să nu se mai repete.

Capitofuf21

în dimineaţa următoare, Georgie era teribil de nerăbdât$_{0ar}$- Refuzase să le însoţească pe mama şi sora ei în Bond Street,^ că, dacă avea să plece la cumpărături, ar fi putut să-I rateze p_c tyy^ Erau parteneri în nelegiuire acum. Evenimentele de noaptea trecuta îşi puseseră amprenta asupra relaţiei lor. Dar, oare, îşi imagi$_{nase}$ respectul pe care îl văzuse în privirea lui pentru ea? Oare deveneau prieteni? Aproape că sări de pe scaun când auzi ciocănitul de la uş$_a$ principală răsunând pe scări. Însă Josiah îi călca pragul, nu Wylde.

-Verişoară.

Georgie îi aruncă un zâmbet sec de bun venit în faţa servitoarei, dar de îndată ce Tilly plecă, nu îşi mai ascunse *dezgustul* pentru el. îl privi direct.

- Ce cauţi aici, Josiah? Nu-mi pot imagina că ai impresia că eşti bine-venit, mai ales după ce mi-ai făcut la Vauxha11.

El îi zâmbi la fel de fals precum zâmbise ea mai devreme. Lipsa lui de remuşcare o irita teribil.

-Tilly m-a informat că mama şi sora ta sunt la cumpărături. Asta e foarte bine. Pe tine voiam să te văd.

Vocea lui mieroasă se potrivea de minune cu părul lui *slinos.*

Georgie îl privi cu dispreţ. Nu era un bărbat atrăgător, cel puţin nu fizic, iar pungile negre de sub ochi şi pielea îngălbenită îl făceau să arate şi mai rău. Ea se întrebă dacă băuse sau dacă frecventa numeroasele saloane de opium care colcăiau prin tot oraşul. Cu siguranţă, arăta ca şi cum nu mai dormise de zile întregi. Se simţi cuprinsă de dezgust.

- Ce vrei?

El se aşeză pe scaun, zâmbindu-i atât de ameninţător. încât ea simţi fiori.

-Simplu spus, bani.

Ea râse, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

_ Contefe *meu* iuGit --

i Că o Să ţi-i dau eu? Ti-ai pierdut minţile? Nu ţi-$_{aş}$ arun- ^ r n găleată de apă dacă te-aş vedea arzând

„id m^{âc} ^

^{3} bi încrezut.

^{B} nfdar cred că o să-mi **dai, Georgie. Pentru a proteja** reputatia **tale. Pentru că, trebuie** să**-ţi spun, sunt îndatorat până p$_{es}$ *lhi**.Mâ $_{cam}$ **înec în** datorii, **cum se spune. Ridică** nefericit **din $^{!}$ $_{er}$i ca şi cum în toată situaţia nu era vina lui.** Mă caută **portăreii ^ecare zi ~ sunt nişte tipi destul de neplăcuţi - şi** nu**-mi pot plăti $_{dat}$oriile.Dacănule adut repede, sunt sigur că voi fi chemat** la **duel $_{saa}$ chiar aruncat în închisoarea datornicilor. Q $_{privi\ cu}$ ^ $_{Şunune}$ putem permite un scandal, nu putem permite ca numele $_{\{am}$ilieisăfie tăvălit pnn mocirlă, mi-i asa?** Nu atât **timp câtJuW $_{încă}$ încearcă sâ pună mâna** pe **un** titlu.

Georgie scrâşni din dinţi şi îl **blestemă pentru abilitatea neohi, $_{nui}$tâ de a profita exact de lucrurile la care ea ţinea cel mai $_{m}$l privirea lui era ca un asalt şi îi ridica părul pe mână. Nu semăna ¿eloc cu senzaţia plăcută pe care o avea atunci când Wylde se uita la ea. îşi desfăcu picioarele şi se ridică.**

0 să-mi scrii un cec, Georgie. Pentru cinci sute de lire. Dacă nu o faci, o sa spun tuturor că te-ai măritat cu un marinar

Georgie se ridică şi ea, dar în interior fierbea. Wylde îi spusese sâ nu-i dea nici un sfanţ vărului ei, dar ea era sigură că Josiah nu minţise în privinţa datoriilor lui. Poate că mergea la cacealma - în joc era şi preţioasa lui reputaţie, care ar fi fost mânjită dacă ar fi spus lumu despre căsătoria ei - dar nu era un risc pe care şi-l putea asuma, mai ales că le putea răni pe mama şi pe Juliet. Josiah, cu siguranţă, părea destul de disperat pentru a face întocmai cum o ameninţase. Oricum avea sâ fie ruinat dacă nu-şi plătea datoriile, aşa deci ce avea de pierdut? -Prea bine.

El ridică din sprâncene în semn de răspuns şi o urmări traversând către biroul din colţ. îi tremură mâna când începu să scrie, din cauza furiei, dar reuşi să semneze

pentru cinci sute de lire pe numele lui. El smulse hârtia din mâna ei şi o cercetă suspicios, ca şi cum ea ar fi încercat cumva să-l înşele.

-E valid, zise ea cu amărăciune. Dar aceasta este ultima dată

fat^[1] te'

când o să-ţi dau bani, Josiah.

El împături hârtia şi o aşeză în buzunarul de J$_a$ j, .
sarcastic o reverenţă.
-A fost o plăcere să fac afaceri cu tine, veriso^ o
' T^U TJ-.
să ies.

După ce-l văzu plecând, *Georgie* suspină uşurată şi $_{Sc}$ cel mai apropiat scaun. Trupul încă îi tremura de nervi $_{,j\ d}$ atât faţă de vărul ei, cât şi faţă de sine, pentru că nu fusese^ să-l refuze. O încolţise bine de tot, şi ea detesta sentiment^ prostită. Suspinând, se ridică şi sună după servitoarea ei. ^

- Tilly, poţi să-mi aduci, te rog, pălăria şi mănuşile? 0 să i$_{es}$ Servitoarea încuviinţă reverenţios din cap.

- Da, doamnă. Pieter însă nu s-a întors încă de la grajduri, ^ aveţi nevoie de trăsură.

-Nu, mulţumesc. O să fac o plimbare în parc. Am nevoie de
aer curat.

Georgie nu voia ca servitoarea ei să o însoţească. Odată ajunsa în Hyde Park, luă o trăsură şi îl instrui pe vizitiu să pornească spre Clubul Tricorn, din St. James. Dacă *Wylde* nu avea de gând să vină la ea, avea ea să se ducă la *el.*

Benedict ridică privirea din hârtiile *de pe* birou, auzind ciocăni- tul de la uşă.

-Da, Mickey, ce este?

Fostul boxer mătăhălos apăru în pragul uşii.

- E o femeie aici pentru tine.

Ben se încruntă, deşi îşi simţi inima tresărind. Ştia sigur că era Georgie. Ar fi trebuit să-şi dea seama că ea nu avea să aştepte ca el să vină la ea.

- Ce fel de femeie?

-Aceeaşi care a fost şi data trecută aici. Ben se sprijini în scaun.

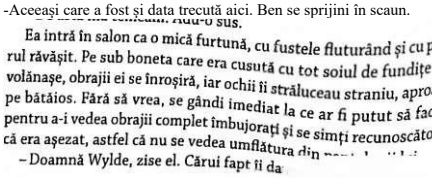

Ea intră în salon ca o mică furtună, cu fustele fluturând şi cu pă-
rul răvăşit. Pe sub boneta care era cusută cu tot soiul de fundiţe şi
volănaşe, obrajii ei se înroşiră, iar ochii îi străluceau straniu, aproa-
pe bătăios. Fără să vrea, se gândi imediat la ce ar fi putut să facă
pentru a-i vedea obrajii complet îmbujoraţi şi se simţi recunoscător
că era aşezat, astfel că nu se vedea umflătura din
– Doamnă Wylde, zise el. Cărui fapt îi da

—Ftuicaionn lui. ^{tor}*z această plăcere?
-Dpasb mă fflmoim AJ.. -

-Ştii prea bine.

Contefe meu iubit

Trase de fundiţa care îi lega boneta şi o scoase, aruncând-o pe scaun- **Probabil** îşi lăsase haina la Mickey. Rochia ei era dintr-un ^aterial delicat, de muselină, care se lipea perfect de trupul ei, ^denţiindu-i formele. Benedict se rugă să aibă putere. [6] - Mi'-ai promis că o să-mi arăţi conţinutul documentelor pe care le am **furat** aseară. Am aşteptat toată dimineaţa.

îi aruncă o privire dojenitoare; el clar nu era îmbrăcat pentru o vizită. Purta doar o cămaşă albă şi pantaloni şi era acoperit cu halatul lui preferat, lung şi roşu. El se ridică în scaun.

-De fapt, tocmai m-am întors de la o întâlnire cu Amiralul Cockburn.

Ea sări direct la subiect. -Ministerul Marinei? De ce? Ce am furat? Porni grăbită către birou şi încercă să arunce o privire peste documentul pe care el îl studia. -Planuri. -Pentru ce?

El încercă să ignore fiorii pe care parfumul ei îi trezeau. -Planuri pentru un submarin, zise el, simţindu-şi gâtul uscat. Ea miji ochii. -Serios? Lasă-mă să văd.

Ea îşi puse mâinile pe birou şi se aplecă pentru a se uita, **oferindu-**i fără să vrea o privire superbă asupra decolteului ei. Un domn şi-ar fi ferit politicos privirea, dar Benedict renunţase zilele acestea să se mai comporte precum un domn. Alungă un suspin şi încercă să uite de acele momente de nebunie din biblioteca lui O'Meara, când îşi trecuse limba peste acei sâni obraznici. Fusese atât de aproape să...

Ea întoarse hârtia ca să o cerceteze şi strâmbă din nas, concentrată. Ben se sprijini în scaun, urmărind-o. După război, dezvoltase un nou soi de respect pentru plăcerile simple. Pe barcă, atunci când se întorceau din Belgia, după Waterloo, îşi promisese că avea să profite de orice moment de fericire posibil. Nu avea să le mai risipească. într-un mod straniu, era felul lui de a-i omagia pe toţi cei care îşi pierduseră viaţa. Le era dator să facă toate lucrurile pe care ei nu le mai puteau face. Să se bucure la maximum de viaţă. Să o trăiască cu adevărat. Căldura soarelui era cu mult mai dulce

123

-um, ca ruswc , . _

pe de moarte. învăţase să aprecieze ploaia măruntă şi ^ .

urgente ale vânzătorilor de pe stradă. Savura aroma cafeJ! ■ ne^a gustul de pâine proaspătă. Şi savura şi femeia di$_n$ Q îndurase luni întregi de abstinentă pe timpul războiului, fără atingerea catifelată a unei femei. Rareori acceptase aten$_{tii}$! dubioase ale femeilor care însoţeau taberele; se temea de i$_{nfe}$ mai mult decât îşi dorea momente de eliberare, aşa că se mulţ^ să se masturbeze şi să-şi imagineze orice voia. De când se întorsese în Anglia, petrecuse câteva seri în compania femeilor, însă, deşi y satisfăcuseră plăcerile fizice, nu-i atinseseră în nici un fel sau mintea. Dar în faţa lui, în camera lui, stătea acum o femeie frumoasă, aţâţătoare.

Era primăvară, anotimpul speranţei şi al înnoirii, iar lumea se trezea din nou la viaţă. El se trezea din nou la viaţă, ca şi cum emoţiile pe care le sugrumase în timpul războiului ieşeau la suprafaţă ademenite de prezenţa ei. Se simţea profund recunoscător. Voia să se arunce în genunchi şi să mulţumească cerurilor pentru că supra- vieţuise. Voia să o ducă pe ea în dormitorul lui, să o arunce pe pat şi să-i arate cât de minunat era să dai frâu liber poftelor, să fii sănătos şi viu. Trupul lui ardea de dorinţă şi se trezi calculând numărul de paşi până la dormitor. Desfăcându-i, în gând, şi scotându-i hainele. Georgiana Caversteed Wylde însă era complet inconştientă de gândurile lui pasionale. Era mult prea absorbită de hârtiile din faţa ei.

Benedict înăbuşi un zâmbet Fără î n i - - . . i

mai bine decât el detaliile t e h " T * " ^ ! ea cunoştea dedesubturile multor nave^n*^ı•ı]0" p$_{reSU}$p$_{unea}$ ei linie de bărci. Suspină în gând şi , ^ Că defin6a ^^ măruntaie. Munca înaintea plăcerilo **a*** $_{durerea\ crescândă\ din}$

acum, că fusese câştigată ^f* fo$_{ar(e}$

-Ministerul Marinei a interceptat"' $^{Sta\ era}$ motto-ul lui. pe Bonaparte de pe Insula Sfânta Ele"$^{131\ mUlte}$ $_{planuri\ de\ a_1\ salva}$ ierate decât altele. Unul ar fi i$_{nc}$l$_{Us}$ ^V.$^{186\ el_\ Un}$ele mai descre- de piraţi True Blooded Yankee, care$_a$ i $^{Pajul\ Cels}$bru al **corăbiei** Cockburn crede că Bonaparte plănui$_{cş}$£$^{Vadat\ ins}$ula din **Brazilia.** Unite ale Americii, unde acum trăieşte f^ească în Statele asemenea evadare s-ar dovedi un succes." $^{Său'}$ Joseph, dacă "

124

A

$_{Geo}$rgie îi aruncă o privire vrăjită, iar el îsi •

$_s$ub apăsarea genelor ei lungi. Observă că ^ $^{P\ U\ COnce}$ntrarea $_{pe}$ vârful nasului. **doi**

pistrui

-Cât de palpitant, zise ea.

Concentrează-te, **Wylde,** îşi reaminti **el T$_n$** ■ rile **din** faţa **ei.** el. **Lovi,**cu,**d$_{egetele}$**

-Asta înseamnă că prietenul nostru are un simbiot! ^ ' ° ^ 6 ^ît în Ceva

r

CapitoCuf22

Georgie studie desenele tehnice din faţa ei şi scutură dj$_{n}$ uimită. Cap

-Sunt incredibile.

Planurile pe care le furaseră de la O'Meara erau pentru o barcă, sau mai bine zis pentru un vas submersibil - de vreo şaizeci de metri. Cabina era împărţită în trei camere, cu o porţiune centrală pentru operare şi control şi două secţiuni care puteau fi umplute cu apă sau aer, ca balast pentru a se scufunda şi ridica. în ciuda cunoştinţelor ei vaste despre corăbii, nu văzuse niciodată aşa ceva. Conceptul revoluţionar o entuziasma.

- Cine a gândit aceste planuri? Şi ce a zis Amiralul Cockburn când i le-ai arătat?

Wylde zâmbi observându-i bucuria.

- Nu a fost foarte încântat, pentru că a mai văzut aceste planuri şi înainte. Au fost furate de la Ministerul Marinei în urmă cu aproape un an.

Georgie clipi.

- Marina caută să construiască un submarin?

-Da, asta făceau când ne războiam cu Franţa. îi făcu semn către scaunul din spatele ei şi Georgie se aşeză, apoi se aplecă în faţă, dornică să audă povestea. Cu aproape cincisprezece ani în urmă, Franţa a plătit un inventator american, pe nume Robert Fulton, să dezvolte un submarin pe care să-l folosească împotriva noastră, începu el. Omul a făcut întocmai, dar nu a apucat să termine lucrarea, pentru că s-a semnat Tratatul de la Amiens din 1802, care a pus capăt războiului. Când ostilităţile au fost reluate, un an mai

" f ---------- ----r— . • —"-«««lc, un an ii""

târziu, francezii îşi pierduseră interesul pentru proiect, dar Marina noastră era foarte interesată. Guvernul era înspăimântat de gândul că Napoleon ne-ar putea invada şi era convins că inovaţiile lui Fulton ar fi putut să-i zădărnicească planurile, aşa că l-au ¿j in

tabăra noastră. 126

Georgie ridică din sprâncene. **, Câtă** viclenie.

-Totul e permis în dragoste şi ¡n război c$_{ult}$

Londra şi a semnat un contract cu prim-minfeîrul pîn7 la

Melville, primul lord al Marinei, cel care a atacat fl$_{0}$ Jf ^ dui

trugă cu succes chiar şi o barcă cu două vele folncm/"^1?Sî dis" [nul torpilă". Wylde zâmbi ironic. Din păcate p^ntm Fulţ!, 'c" , distrus toată flota franceză la Trafalgar ch!^n "

Marina i-a spus să se oprească din lucru crezând r-

fusese eliminată. El a cerut să fie plătit complet înlfiTr^3

a invenţia lui nu a fost niciodată utilizată. Au u™$_{ar}$!aptUlui

uxinat piste nego-

de bombele lui submarine. Până în octombrie 1805 ^ ◇Slnduesc -L: :

— 1 ¸ -touo reusisp c5

rnultorpilă". Wylde zâmbi ironic. Din păcate I^ntm'pultQ^»^1**

r _____i_ m , . ^ uutult on,Nelson

în aceeaşi lună.

^^"^^^»^Lpofidafaptul^

ci eri foarte păguboase care s-au terminat cu dezmembrare! vasu lui şi cu Fulton intorcandu-se în ţara lui, foarte nefericit, în 1806. — Cc pâCât!

-Nu e sfârşitul poveştii msă. După patru ani, când războiul cu Franţa a izbucnit din nou, Marina a decis să reconsidere ideea Cum Fulton lucra pentru americani atunci, ei au contactat o cu' noştinţă de-ale lui care ajutase la construcţia vasului original, un individ pe nume Tom Johnstone.

Georgie sări în sus pe scaun.

-E fabulos! La fel ca într-unui dintre romanele de aventură ale domnului Defoe! Cine e acest Johnstone?

-Un contrabandist şi un aventurier. Dar Marina închise ochii şi îl angajă să lucreze la un vas nou, după desenele originale ale lui Fulton. Făcu semn la hârtiile întinse pe birou. Aceste desene, de aici. I-au dat sumele cerute, ca să înceapă şi l-au lăsat să folosească şantierul naval de la Blackwall Reach, pe Tamisa.

- Eu am depozite la Blackwall! exclamă Georgie. Toate astea s-au petrecut fix sub nasul meu! A construit acest Johnstone vasul?

-Nu chiar. Din nou, războiul s-a terminat înainte ca munca să fie finalizată. Johnstone, ca şi Fulton, a primit ordine să oprească tot şi s-a întors la contrabandă pe coasta Kent. Asta până acum câteva luni, când Bow Street m-a trimis pe mine să mvestighez zvonurile că un contrabandist încerca să găsească marinar perienţă pentru o călătorie misterioasă.

- Crezi că e Johnstone? . . î,„^llvıintă

El îşi sprijini coatele pe spătarele scaunulm ş. urcuvunţa ^

-Da. El şi O'Meara sunt în cârdăşie. **După** dispaıjţia } din Marină', suspiciunile au căzut asupra unui bărba^^^'r **Finlaison,** care, la acel moment, era paznicul arhivelor, darm[^ sit dovezi pentru a susţine această teorie. Se pare **că acest** Firește un foarte bun prieten cu O'Meara. Au corespondat intens

timpul în care doctorul a fost **staţionat pe** Sfânta *Ele* **na. • -Ah!** Deci, **O**'Meara **a făcut rost de planuri şi l-a contactat,. Johnstone să îi construiască noul submarin?**

- în mod clar.

Georgie înclină capul, privind hârtiile şi se încruntă.

- Da, dar aceste planuri sunt foarte complexe, chiar şi pentru cineva cu experienţă în construirea corăbiilor. Ar fi nevoie deluni bune pentru a construi aşa ceva. Ai suficient timp pentru a găsi suspectul.

Wylde scutură din cap.

-Ah, dar vezi, aici e buba, cum ar spune Shakespeare. Johnstone nu trebuie să construiască un vas nou. Trebuie doar să-l terminepe cel pe care l-a început cu câţiva ani în urmă. Georgie clipi. -Ce?

- Marina nu a distrus al doilea *model* al lui *Johnstone.* L-au pus la păstrare într-unui dintre docurile uscate din *depozitele* armatei şi apoi... l-au pierdut.

-Pierdut? Cum să pierzi un submarin? El chicoti.

-Cred că modul în care Amiralul Cockburn s-a exprimat a fost: „este dispărut temporar", dar este acelaşi lucru. Când planurile au fost furate, au trimis pe cineva să-l verifice, dar nu mai era unde *se* presupunea că este. Georgie inspiră încet.

-Tu crezi că Johnstone şi O'Meara l-au furat, nu?

-Da, asta e presupunerea mea.

Ea se aşează înapoi în scaun, iar fustele îi foşniră.

- Incredibil!

Surâsul lui diavolesc îi evidenţia gropiţele din obraji -Nu-iaşa? J'

Pentru câteva momente rămaseră în tăcere, **gândindu-se** la ' ţia cu totul neobişnuită, apoi Georgie " 13 SJtua"

a!

Vi _Îi destul de ironic, nu crezi, că cineva ca mine să fie nevoit să salveze un \Wp^ărat francez cu un sub^marin britanic creat de un american? 5
\ **ei** ridică plictisit din umeri.
|;'i e războiul. Nimic nu are sens. Lucrurile se întorc întot **deauna** să **te** înjunghie pe la spate.

Ea zâmbi cinică.

\ _ Deci, ce e de făcut? Presupun că Bow Street vrea să te asiguri Ei,' că nu va avea loc nici o tentativă de salvare. <' El încuviinţă.

A **-într**-adevăr. Din nefericire, Johnstone, contrabandist fiind, este expert în a se feri de autorităţi. L-am tot căutat, luni bune, fără succes. Aşa am ajuns în Newgate.

Ea îi zâmbi ademenitor, k - Lui trebuie să-i mulţumim, atunci, pentru întâlnirea noastră? :, El surâse.

- Presupun că da. O să-i mulţumesc dacă ne întâlnim vreodată. Bow Street a pus oameni pe urmele lui O'Meara acum, dar cred că va fi foarte precaut să nu ne conducă la Johnstone. Expiră încet, iar Georgie abia dacă se abţinu să nu se aplece şi să-i sărute frun- v tea pentru a-i alunga încruntarea. Arăta adorabil când era frustrat. : Trebuie să găsim submarinul şi să ne asigurăm că nu pleacă nicăieri, zise el. Dar nici Bow Street şi nici Marina nu au suficienţi oameni pentru a căuta în miile de depozite - asta dacă o fi depozitat aici, în Londra. Părul îi veni în faţă în timp ce trecu cu mâna peste el. De unde am începe?

întrebarea era retorică, dar Georgie îi răspunse oricum.

-Trebuie să reduci aria căutării. Te-ai gândit că aceste planuri s-ar putea să fie cheia în a-l găsi?

-Cum?

-Păi, de exemplu, este foarte puţin probabil ca submarinul să fi fost mutat foarte departe de locaţia lui originală. Blackwall e un loc aglomerat - corăbiile descarcă mărfuri la orice oră din zi şi din noapte. Un asemenea vas, atât de neobişnuit, ar fi fost extrem de suspect, ceea ce înseamnă că au avut foarte puţin timp la îndemână pentru a-l face invizibil. în plus, trebuie să fie construit undeva în apropiere de râu, pentru că vor avea nevoie să-l testeze, aşa că asta mai restrânge căutarea.

El îşi aşează cotul pe birou, copiindu-i poziţia.

*OCate *Batenian* _____

-Asta are sens, Căpitane Caversteed - buzele l$_{U}$j $_{Zv}$. **nuntând** acea poreclă menită să o tachineze - dar s?^ **dacă** e undeva în apropiere de Blackwall, tot sunt sut/de^r de explorat. ^

Georgie trase hârtia înapoi în faţa ei şi făcu semn că$_{n}$p $_{dc}$

- Johnstone nu poate construi aşa ceva singur. Uitâ-t^ complicat. E nevoie de o întreagă echipă de oameni pentru,!* ceva simplu ca o barcă cu vâsle. Ai nevoie de tâmplari şi ^ * pentru a ridica îmbinările, experţi în funii, maiştri pentru ve^ vele, meşteri de ancorare şi fierari pentru a asigura toate lanţ^ şi armăturile de alamă. Şi toate acestea până să ajungi la mai puţin obişnuite, cele personalizate. Făcu semn cu degetul tre porţiunea care detalia mai multe hublouri ce păreau a fi f$_{0arti}$ complicate, ţevi şi tot soiul de instrumente mecanice. Pentru astea este nevoie de multe manometre şi supape.

Ridică privirea şi se înroşi, conştientizând că Wylde o urmărise destul de amuzat. Era acelaşi tip de privire pe care ea îşi imaginaca îl aveau vizitatorii la Zoo atunci când întâlneau o creatură nouă, care îi lăsa cu gura căscată.

„Oh, minunat!" Se presupunea că tinerele domnişoare trebuiau să fie înnebunite după ultimele rochii la modă din *Journal de Desmoiselles,* nu să arate un interes exacerbat pentru desen tehnic. Păi, nu avea de gând să-şi ascundă curiozitatea. Wylde trebuia să o accepte aşa cum era. îşi drese glasul.

-îi cunosc pe mulţi dintre negustorii care se ocupă de aprovizionarea şantierelor de construcţie navală şi pot să-ţi spun că sunt foarte puţini care chiar ştiu şi pot **să** confecţioneze **asemenea** piese. Zâmbetul lui o făcu să simtă fluturi în stomac -Cred că eşti pe o pistă bună, doamnă Wylde. Continuă. Ea încercă să ignore sentimentul p_e c_{are} i-l trezea privirea lui admirativă; era ca şi cum se scălda în strălucirea **călduroasă** a aprobam lu, Era un lucru foarte rar să $de_{SC0}p_{ere\ un\ bărbat\ care\ nu\ e}$ra uimit sau dezgustat de cunoştinţele ei
-Bărbatul care face piesele pentru rorak-i , , >•
tre aceşti experţi, zise ea. Numele lui este H " * ^
că îţi poate oferi mai multe idei. P_{0at}e că$_{a\ f}$ ^{Harrison}_ ^{PoatC} acest submarin sau poate că ştie să-ţi $_{spună}$?' ^{Cut} P^{iese} P^{entrU} care s-ar fi ocupat de aşa ceva. $^{acă\ a}$ auzit de cineva

Asta e o idee foarte bună. $_{Wy}$]de trânti palmele peste genunchi şi se ridică, $_{3par}$p$_{nt\ dprj\ gese}$că era timpul ca ea să plece.

Georgie făcu acelaşi lucru, înăbuşindu-şi sentimentul d* ciudă îi făcuse plăcere discuţia lor. El trecu pe lângă birou, ii **ridică** boneta $_{şi}$ i-o înmâna.

- Cum tu il ştii pe acest om şi unde lucrează, asta te face persoana perfectă care să mă însoţească şi să-mi facă cunoştinţă. Mâine ^ zicem, la zece dimineaţa? Ea făcu o pauză, oprindu-se din legatul fundiţei de la bonetă încercă să nu pară prea entuziasmată. -Vrei să te ajut să continui cu cazul? El îşi puse mâinile în şolduri, într-o postură uşor războinică -Da, ce-i cu asta? Soarta sau norocul, ori numeste-l cum vrei poate vreo putere superioară care are chef de glume te-a aruncat pe tine, cineva cu un bagaj excepţional de cunoştinţe despre lucruri legate de mare şi navigare, într-o investigaţie în care e nevoie chiar de aceste abilităţi. Cine sunt eu să refuz un asemenea ajutor hmm? Ea rămase perplexă. Să nu crezi că vei primi jumătate din banii de pe recompensă dacâ-l prindem pe Johnstone, o avertiză el. Acesta este cazul meu încă. Tu doar mă ajuţi.

-Nici nu mă gândeam la aşa ceva, protestă sincer Georgie. -Foarte bine. Tu ai suficienţi bani de una singură. Ea se feri să izbucnească în râs. Nimeni nu-i tratase averea cu atâta frivolitate, ca şi cum nu ar fi însemnat nimic. El o privi din cap până în picioare.

-Nu am crezut niciodată că o să devii utilă, doamnă Wylde. O prezenţă decorativă frumoasă, da. Iritantă? Fără îndoială. Dar folositoare? Niciodată.

Georgie deschise gura pentru a-l certa, dar el aşează arătătorul peste buzele ei, şi ea suspină uimită. Stomacul îi tremura ca şi cum ar fi sărit cu calul peste o groapă din drum sau peste un gard. Căldura pielii lui îi trimitea furnicături în buze.
să
şi

~ Poate, dacă avem succes, o să renunţ la Bow Street şi o să ne facem noi o agenţie rivală: Wylde şi Wylde, investigatori independenţi, Nici o slujbă nu e mică. Nici o recompensă, prea mare. Glumea, bineînţeles.

Ideea că ei puteau să rămână atât de apropiaţi după t$_{ernj}$. sezonului era imposibilă. ***Dar zâmbetul lui*** **avea un efect J^ asupra trupului** ***ei.*** **El ridică degetul şi** ***îi*** **atinse** ***cu delicateţe*** **buzele. Georgie râse pentru a-şi ascunde nedumerirea. rase că el avea să o sărute.**

- **Crezi că poţi să scapi de mama ta mâine?**
- **Da. Eu merg în vizită, personal,** ***la depozitele*** **noastre, î$_n$ care lună, aşa că nu o să fie deloc surprinsă dacă mă** ***duela*** docuri **Va trebui să-l aduc pe Pieter cu mine,** ***bineînţeles, dar o să*** **te luăm pe drum.**

132

Wylde o conduse la uşă, iar Georgie îşi ascunse suspinul. Ea era ***aici, o*** tânără fără însoţitoare, în camerele unui ***nelegiuit - un*** nelegiuit cu care oricum ea era ***legal căsătorită şi*** pe ***care îl*** sărutase în mai multe ***ocazii,*** de mai multe ori - ***dar care*** nu părea să-şi dorească o relaţie mai apropiată. Oare ***doar glumise când îi*** propusese să o introducă în lumea pasiunilor? Sau poate se răzgândise, după ce o sărutase şi văzuse cât de ***dornică era? Poate că el se uita*** la toate femeile cu aceeaşi dorinţă arzătoare pe care ea i-o citea în ochi atunci când îl privea. Gândul o demoraliza, dar cu toate acestea, abia aştepta ziua de mâine.

jir

Capitoiui 23

Georgie îşi puse pe ea cea mai practică rochie pe care o avea pentru vizita de la docuri. Pieter se aşează în partea din faţă a trăsurii lipsite de însemne, pe care ea o cumpărase special pentru vizitele ei lunare la Blackwall, şi îi oferi, pufnind nemulţumit, părerea lui clară despre ce însemna să fraternizeze cu un „individ cu reputaţie proastă" ca Wylde.

Wylde era gata când ei opriseră în faţa Clubului Tricorn. Coborî grăbit scările, sări în trăsură înainte ca Pieter să apuce să se dea jos şi se aşează pe scaunul jerpelit din faţa lui Georgie. -Bună dimineaţa, Georgie, fată!

Ea abia dacă se abţinu să-l strige: „Benny, băiete!" drept răspuns, dar preferă, în cele din urmă, un ton serios. -Bună dimineaţa, domnule Wylde!

El îi aruncă o ocheadă intensă, care o făcu, cumva, să se simtă ca şi cum ar fi purtat ceva cu mult mai atrăgător decât o simplă rochie albastră. Sau ca şi cum nu ar fi purtat nimic. Simţea furnicături prin toţi porii. Nu întâlnise niciodată pe nimeni care să aibă un asemenea efect asupra ei. Era o atracţie animalică, evident, acel tip de atracţie descris în prozele dramatice din romanele gotice ale lui Juliet. Acel tip de atracţie care făcea ca oameni cu mintea la cap să facă lucruri prosteşti, ca în poemele epice ale lui Simeon.

Wylde era îmbrăcat la fel de simplu, cu pantaloni din piele de bizon şi cu o haină albastră - însă, în pofida hainelor, arăta la fel de fermecător. Ar fi trebuit să arate ca un negustor sau un învăţător, cineva plictisitor şi greu de observat, dar el părea şi mai impunător fără hainele scumpe şi bine croite. I se citea încrederea pe chip, o vedea clar, aşa cum o făcuse la Newgate. Avea trupul atletic al unui salahor, fără grăsime, dar totuşi musculos. Cu siguranţă nu avea nevoie de **extra**-căptuşeală, talc sau corsete masculine, aşa cum foloseau mulţi domni pentru a-şi îmbunătăţi aspectul. în loc de cravată îşi legase un batic în jurul gâtului puternic j încercă să nu observe cum materialul îi aluneca pe pi^'Sft scaun în timp ce trecură dincolo de Ştrand Street şi ₐpoj ^ Somerset, locul în care Academia Regală de Arte îşi [jₙcₐ anuală, apoi făcu semn către tubul din carton pe care el îl ^
Msa»
pe scaun.

- Planurile, să înţeleg?

- Da. Harrison al tău va trebui să arunce o privire. Traversară Fleet Street, apoi dincolo de Doctors' Commonssi
de-a lungul Thames Street, cu râul rămânând în dreapta. De îₙdₐ^ ce trecură peste London Bridge, Georgie se aplecă în faţă pentru a vedea una dintre priveliştile ei preferate din toată călătoria: piaţa de peşte enormă, organizată în aer liber, din Billingsgate. Chiar şi cu ferestrele închise, mirosul străpungător al locului - o combinaţie oribilă de gândaci şi babuşcă, plătică şi ţipari - inundă trăsura şi o făcu să strâmbe din nas. Locul era mereu animat şi o fascina complet. Auzi şi văzu un negustor cocoţat pe un butoi, lângă grajdurile care fuseseră amenajate în jurul docului, tot reducând suma pe care o cerea, până când una dintre nevestele de pescari ridică mâna pentru a licita pentru o bucată de peşte. O baborniţă cu păr gri se ghemuise pe un coş, fumând dintr-o pipă de lut, în timp ce o alta sorbea ceva dintr-o sticlă verde. Câteva pisici se perindau pe la picioarele lor. Zidurile puternice şi liniştitoare ale Turnului Londrei îşi făcură apariţia la orizont. Ruta era familiară pentru Georgie; ea şi Pieter o făceau cel puţin o dată pe lună, dar varietatea de întâmplări şi situaţii întâlnite pe drum nu dezamăgea niciodată. Casele începeau să pară mult mai lipite una de cealaltă, cu cât se **apropiau** mai mult de est. Multe dintre ele aveau şi etaje superioare, cu mult mai largi decât cele de la parter. Erau atât de apropiate, încât **parcă** se atingeau, blocând toata lumina pe aleile înguste de dedesubt. Bisericile erau adunate la un loc cu magazin«] acacsuDl, străzile musteau de neveste de marinarşfₙ 1 ! ?. taveraclei ,ar preoţi şi femei uşoare. ?
1 ^ Vstor,. trăsuri şi cai,

Georgie zâmbi când trecură pe lângă un eonii zd conducea un căruț tras de un câine slăbănog. *per* *** *en tuit** *care* **că se ciocni de un servitor elegant, cu siguranță tri ^ aproaf ştie ce treabă, şi de o spălătoreasă cu un co%Jane Bateman ereștet. în timp ce treceau prin cartiere precum** *Li* ***** *nesi* ***gur*** **mehouse şi**

ea se trezi simţindu-se profund recunoscătoare pentru CheaP[51] c^tru iaptui câ se născuse în lumea buna şi nu într-un viaţa ***ei,*** P ^' aşteptase ca întreaga călătorie cu V/y Ide să fie a[seiTiene^ai a]les dacă se gândea cât de mult o afecta prezenţa lui, [6tranie'] trecură timpul într-o tăcere liniştitoare. Mama şi Julîet [aaf] Tau întotdeauna nevoia de a umple orice minut, din orice că- ^^•e, cu pălăvrăgeală, dar el părea mulţumit sâ se uite pe geam savureze priveliştea. Din când în când, îi mai făcea semn, arâtându-i ceva - precum o femeie cu o bonetă ridicol de mare care se lupta cu forţa vântului - şi îşi zâmbeau. Tensiunea care părea să mocnească între ei nu dispăruse, dar era, cumva, ascunsă sub apăsarea unui sentiment de mulţumire. Ea simţea că deveneau prieteni şi, cu toate acestea, ştia atât de puţine despre el. -Spune-mi despre familia ta, zise ea brusc. El se încordă, iar ea se blestemă, în gând, pentru câ stricase atmosfera cordială, dar apoi el ridică din umeri.

-Nu sunt aşa multe de spus. Părinţii mei au avut o căsătorie clasică, de convenienţă. Mai am un frate, John, cu optsprezece luni mai mare decât mine. La scurt timp după ce m-am născut, mama a declarat că detestă să stea la ţară. S-a mutat la casa din oraş, în Londra, unde a trăit o viaţă complet separată de tatăl meu, până când a murit, cu câţiva ani în urmă. Eu şi John am crescut pe proprietate şi, cum tata nu ne-a acordat atenţie până când nu am devenit suficient de mari pentru ca să jucăm cărţi, am fost pasaţi de la o bonă la alta, de la o îngrijitoare la alta, de la un învăţător la altul. El ridică privirea şi, probabil, văzând sentimentul de milă de pe chipul ei, îi zâmbi liniştitor. A fost o copilărie idilică, cu adevărat. Acele bone şi acei învăţători erau uşor de păcălit. Eu şi John ne-am petrecut timpul pierzându-ne prin câmpurile şi pădurile proprietăţii, călărind, pescuind şi înotând.

Georgie îşi frecă mâinile.

-E atât de diferit de experienţa mea. Pare ca şi cum părinţii tăi nu au avut nimic în comun, ca şi cum abia dacă s-au tolerat, pe când căsătoria părinţilor mei a fost din iubire. Mama a fost devastată când tata a murit subit.

Georgie zâmbi trist.

Se părea că ambele poveşti ale părinţilor lor puteau servi pe post de avertisment; cea a părinţilor ei prevestind riscul, dar şi durerea

pierderii, cea a părinţilor lui, exemplul căsniciei fără d Benedict încuviinţă. ^

- Părinţii mei nu s-au detestat, propriu-zis, doar câ au . terese foarte diferite, vieţi diferite. Relaţia lor a început în ^ prietenoşi, cel puţin până când s-a aflat de pierderile tateiIajo^J rile de noroc. El se întunecă la faţă. Eram în Portugalia când ^ s-a dus naibii, iar mama a murit chiar înainte ca el să piardă ^ din Londra la un joc de whist. Lucrurile s-au înrăutăţit după Tata refuza să renunţe la jocurile de noroc. Când a murit, Un an mai târziu, nu mai rămăsese nimic din toată averea, în afară d? datoriile lui.

-De asta ai nevoie de bani? întrebă încet Georgie. Ca să îl ajuţi pe fratele tău să achite datoriile tatălui vostru?

El încuviinţă.

-John nu ar trebui să se descurce singur cu această povară. Amândoi am crescut la Morcott Hali. Servitorii şi chiriaşii de acolo practic ne-au crescut, sunt familia noastră, la fel ca rudele de sânge. Trebuie să-i susţinem, să ţinem şcoala din sat deschisă pentru a permite copiilor să meargă să înveţe şi să devină ceva mai bun. Gândeşte-te cum ar fi fost dacă ţi-ai fi pierdut potenţialul pentru că nu ai fi fost învăţată niciodată să aduni o coloană de cifre. Nu ţi-ai fi descoperit abilităţile, nu ai fi ajuns aşa departe în viaţă.

Ochii lui străluceau în timp ce vorbea, iar chipul lui emana bucurie; în mod clar era foarte pasionat de subiect.

- Unul dintre aceşti copii ar putea fi următorul Shakespeare sau Sir Christopher Wren. Privi pe fereastră şi făcu semn către străzile înguste şi aglomerate. Am văzut de aproape urmările lipsei de educaţie, de opţiuni, atât aici, în Londra, cât şi în timpul războiului, în Franţa şi Spania. E oribil. Copii care sunt forţaţi să cerşească să fure, să lucreze în condiţii mizere, demne de milă. Fete

ZTupu' PenirU ○ " ^ Päinc, Chîria⁂" merită acea şansă. Unu nou proprietar s-ar putea să nu-i pese L de mult Georgie încuviinţă, încântată câ gândurile L erau atLT L manătoare cu propriile ei convingeri. Wylde era I ? Josiah credea ferm că aceia din clasa de mat josTrebuia'u

^

acolo, şi pe deasupra să mai fie şi recunoscători. SiZnd * ^T a înveseli atmosfera, ea îi aruncă o privire surâzătoare

3 ^

136

-Eşti atât de norocos că ai avut atâtea aventuri Si un frat Trebuie să mărturisesc că sunt un pic invidioasă. Juliet nu a fnJ niciodată suficient de indrazneaţă pentru mine. Nu reuşeam nido~ dată să o conving să urce în copaci sau să vină să mergem rU barca pe lac. Mereu e mai bine când ai companie. Să ai oe cineva căruia ă-i **spui:** Jţi aduci aminte când noi am...", în loc de Qdată cu u sa-

Wylde îi zâmbi prietenește, însă zâmbetul lui îi trezi fiori în interior.

-O să ai şi tu într-o zi aventurile tale, doamnă Wylde, zise el. Sunt sigur de asta.

Georgie spera ca acele aventuri să-l includă şi pe el. Curând treceau dincolo de Wapping şi de Docurile West India până când' în cele din urmă, ajunseră la Blackwall, unde corăbiile lui Georgie descărcau direct în depozitele Caversteed. Refluxul era mic. Mirosul de pământ reavăn al Tamisei era mai puternic aici, iar ea observă mai mulţi vagabonzi - copii ai străzii murdari - cercetând malurile, cotrobăind prin noroi şi pietriş în căutare de orice nimicuri pe care le-ar putea vinde. Străzile care înconjurau docurile erau locul unde se petreceau tot felul de afaceri, care nu ţineau doar de industria construirii de nave, ci şi de vânzarea mărfurilor care erau descărcate în fiecare zi. Era vibrant şi agitat, atât de diferit de ritmul lent, elegant din Mayfair. Georgie simţea că îşi încarcă bateriile de fiecare dată când venea aici. Ceaiul şi ceainăriile, tavernele, negustorii de mătase şi cei de condimente concurau pentru spaţiu cu experţii în cabluri, veliere şi cu ceasornicari. După ce trecură prin Popular Street, dincolo de Eel Pie Lane şi de taverna Mayflower, Georgie lovi în acoperişul trăsurii cu încheietura, semnalându-i lui Pieter să oprească. Pe semnul care se legăna în vânt, deasupra uşii unei clădiri arcuite, scria T. Harrison, Instrumente Navale de mare Precizie.

-Am ajuns.

Pieter o ajută să coboare din trăsură, iar Georgie intră în magazin cu Wylde venind în urma ei. Iubea să vină aici. Domnul Harrison era, după umila ei părere, un geniu al tehnicii, iar interiorul magazinului reflecta haosul şi sclipirea extraordinară a minţii acelui om. Indiferent unde te întorceai, era ceva de care te puteai minuna. Tejghelele şi rafturile erau ticsite de instrumente ştiinţifice, unele gata de vânzare, altele în diverse stadii de construcţie sau

137

dezmembrare. Un telescop din alamă şi nipi lângă un sextant de alamă şi un higrom-ru CU trei W dităţii aerului şi a altor gaze, în timp ce o flaşnetar zăceau făcute bucăţi, una lângă alta"w? ^¡Î^ se aplecă să nu dea cu capul în diverse barometre i SUSpir4^ te care se legănau atârnate de tavanul scund. Geor • ^N'^ precum Gulliver din povestea domnului Defoe, nT^^k tărâm de pitici. ' gigant într-Un

-E minunat, nu-i aşa?

Ea înaintă către tejgheaua principală a magazinului, care pe devenise invizibilă sub grămezile de arcuri, roţi dintate ^ de lemn şi unelte asortate, şi sună dintr-un clopoţel Do ^ Harrison? Privi către capătul camerei. Are o mică turnătorie în te, îi explică ea lui Wylde. Câteodată, nu aude foarte bine din cau2a zgomotului produs de burduf.

Wylde examina un mecanism complicat din apropierea cotului său.

-Ce e asta? Un ceas?

- E un cronometru marin. Vezi cum este zimţat, de aceea rămâne întotdeauna la nivel, chiar în cele mai tumultuoase mări. Să ştii exact în ce moment al zilei te afli e de o importanţă vitală în navigaţie. Domnul Harrison face cele mai bune cronometre din ţară. Eu tocmai mi-am echipat toată flota cu ele.

El ridică din sprâncene.

-Asta sună foarte scump.

Georgie ridică din umeri.

-A fost. Dar o barcă echipată corect poate să facă diferenţa între viaţă şi moarte pe mare. Nu ai citit despre Arniston, anul trecut?

-Nu cred.

- E o navă de comerţ care aparţinea de East Indiaman, care a naufragiat pe coasta Africii de Sud. S-au pierdut atunci peste trei sute cincizeci de vieţi. A fost în toate ziarele. Căpitanul nu şi-a permis cele şaizeci de guinee în plus pentru un cronometru, iar proprietarii navei nu au vrut să cumpere unul. Mai mult, l-au ameninţat cu înlocuirea dacă refuza să plece fără unul. Georgie se încruntă reamintindu-şi. Echipajul a fost forţat să navigheze cu instrumente mai vechi mai puţin precise, dat fiind că vremea capricioasă nu le-a permis să'se ghideze după navigaţia celestă pentru a-şi fixa poziţia.

- dreptat către nord, gândindu-se că au trecut de Cape Point, S[au] '"^ulat greşit şi, în loc de asta, au naufragiat pe coastă. Au ^ ^toti, în afară de şase persoane. Ea îşi umezi buzele, întristată ^ oftată de pierderea de vieţi omeneşti pentru un motiv atât de '*id Dacă proprietarii le-ar fi oferit chiar şi cel mai prost crono- de pe piaţa, ei nu ar fi pierdut nava şi nici nu ar 5 sacrificat ¡Tbatii, femeile şi copiii pentru o economisire de moment. [ar]Se foi inconfortabil sub privirea apăsătoare a lui Wylde, deodată foarte conştientă că el o urmărea. Avea obiceiul de a deveni un pic cam pasională în argumentele ei. Mama îi spunea des să nu mai vorbească precum femeile de pescari de la piaţa Billingsgate. Dar subiectul era foarte sensibil şi apropiat de sufletul ei. -Tatăl tău a murit pe mare, nu?

Conteje meu iuf?it

-Da, dar nu din cauza lipsei vreunui instrument. Cu toate acestea, corăbiile Caversteed sunt foarte bine echipate. Dacă pot să previn ca măcar o familie să treacă printr-o pierdere similară, atunci
sunt bani folosiţi bine.

-Eşti o femeie extraordinară, doamnă Wylde, zise el încet. Georgie se simţi cuprinsă de un val de plăcere, care o făcu să roşească atunci când îi auzi cuvintele sincere. Doar Pieter, marinar şi el, aprecia lucrurile pe care ea le făcea pentru muncitorii ei. Poate că, fiind soldat, Wylde putea să evalueze cât de important era să ai echipamentul bun şi cum el putea salva vieţi. Se întoarse, ruşinată.

-Da, bine, poate că ai putea să-i sugerezi prietenului tău, Amiralul Cockburn, să echipeze toate navele din Marina Regală cu cronometre. în momentul de faţă, nu fac asta, ca să ştii.

Domnul Harrison îţi făcu apariţia, iar ea se simţi salvată de propria stângăcie în a accepta un compliment. Bătrânul venea din camera din spatele magazinului, purtând şorţul lui zdrenţuit din piele legat peste o cămaşă şi o haină ponosită. Purta ochelari şi avea părul alb şi ciufulit. Zâmbi încântat.

- Domnişoară Caversteed! Ce plăcere să vă văd din nou. Şi cine sunteţi dumneavoastră? Cum merg cronometrele?

Georgie îi zâmbi şi ea.

-Bună ziua, domnule. Sunt foarte bine. Iar instrumentele sunt minunat de precise, aşa cum mă aşteptam. Am primit un raport de la căpitanul vasului Juliana, cu o săptămână în urmă, spunând că a ajuns la Constantinopol cu două zile mai devreme decât se aştepta.

r

- Minunat! Deci, ce vă aduce astăzi aici? Privi cu curiozitate către Wylde.

- Permiteţi-mi să vi-l prezint pe domnul **Benedict Wylde** 0 noştinţă de-a mea.

Harrison încuviinţă.

-Bună dimineaţa, domnule. Sunteţi marinar, nu? -Mă tem că nu.' Sunt *fost ofiţer în* regimentul *Mes,* de f$_{apt}$ în prezent lucrez pentru Bow Street. Scoase planurile din tubul d$_{e}$ carton şi i le înmână bărbatului mai în vârstă. Speram să mă puteţi ajuta cu acestea.

Harrison trecu cu mâna peste suprafaţa *tejghelei*, îndepărtând din lucruri pentru a face loc, şi *desfăcu hârtiile.* Ridică din sprâncenele albe şi stufoase, *cercetându-le.* -Măi, măi, ce avem *aici?*

-Sunt planuri pentru o navă submersibilă, interveni Georgie. Umărul lui *Wylde* îl atinse pe al ei când *el* înainta către tejghea, iar ea tremură.

-Domnule Harrison, recunoaşteţi nava? Sau vreo parte din ea? Bărbatul se aplecă mai tare. -Extraordinar, murmură *el.*

Georgie zâmbi văzându-i reacţia de uimire, aceeaşi pe care o trăise şi ea, în ziua precedentă. Făcu cu degetul către instrumentele mecanice ale submarinului.

-Aceste piese vă sunt familiare? V-a cerut cineva să faceţi vreuna dintre ele?

Faţa ridată a lui Harrison se întunecă şi căzu pe gânduri. -Acum, dacă mă *gândesc bine, da. Da. Făcu semn către o* porţiune mai mare, din apropiere. Am făcut acea serie de robinete şi gabarite pentru un domn, cu o lună sau două în urmă.

Georgie privi către Wylde cu entuziasm, dar Harrison continuă. -Am crezut atunci că era un comision destul de neobişnuit, dar mi-a spus ca este pentru un proiect secret al Marinei Un soi de instrument de măsurare a vremii. Era pentru un submarin insa, nur Chicoti încântat. Cat de interesant.

K uun

9 rw 4. " - . 1 ■ • - -

Wylde se aplecă *în faţă.*

-*Se* întâmplă *să vă* amintiţi numele persoanei lucrarea? " C3re a cerut

Harris^{on} ¥ dezlipi privirea de la planuri **fără** mare tragere

^{den};T$_{să}$ caut. Ar trebui **să** am menţiunea în registre. **Se întoarse** • "$_{0}$rni către camera din spate, timp în care Georgie, sărind în bucurie îl privi pe Wylde. El scutură din cap, ca şi cum ar fi

$_{a}$vertizat-o să nu-şi facă speranţe.

-Ah, iată-ne. Harrison se întoarse, ţinând un registru mare, din piele- A fost comandată de domnul Johnstone. Plătită cu bani. Georgie încercă să-şi ascundă privirea triumfătoare. _ Noi am fi foarte interesaţi să vorbim cu acest domn Johnstone. presupun că nu a lăsat o adresă, nu?

Bătrânul trecu cu degetul peste propriul scris.

- Ba a lăsat. Am trimis un băiat să-i ducă un set suplimentar de balamale la...

Miji ochii, încercând să-şi desluşească propriul scris. White Lion Yard, dincolo de Ore Street, în Limehouse.

Georgie strălucea.

-Asta e de foarte mare ajutor, domnule Harrison. Mulţumim foarte mult.

Inventatorul făcu semn către hârtiile încreţite de pe tejghea. -Cu plăcere. Presupun că nu le pot ţine o zi sau două pentru a le studia mai bine, nu?

-Din păcate, nu vă pot permite această plăcere, sir, zise Wylde cu părere de rău. Marina le vrea de urgenţă înapoi.

- Păcat. Aş da orice pentru a-l cunoaşte pe bărbatul care a gândit un asemenea vas.

-Acela ar fi americanul Robert Fulton, zise Georgie. Din păcate, e în ţara lui acum.
Harrison suspină.
-Ah, asta e. Dacă vă mai pot ajuta cu ceva, anunţaţi-mă. întotdeauna mi-a plăcut să lucrez cu răposatul vostru tată, Dumnezeu să-i odihnească sufletul, şi mă bucur să văd că îl urmaţi atât de frumos. Georgie roşi.
-Mulţumesc, domnule Harrison, asta înseamnă foarte mult pentru mine. O să mai vin pe la dumneavoastră, curând. O zi bună!
Wylde roti planurile şi le aşeză în tubul lor. Ieşiră înapoi în stradă. Georgie inspiră îndelung satisfăcută.
-Păi, am avut mare noroc. Nu mi-am imaginat că o să avem aşa succes.

El îi aruncă o privire cu subînţeles. -Norocul începătorului. Ea îi trase una în braţ.

-Nu e frumos, domnule Wylde. Recunoaşteţi *Katetiateman .*
unde trebuie recunoscut!
El suspină teatral.

-Foarte bine. M-ai ajutat enorm. Mulţumesc. Drept **răspuns ea îi zâmbi veselă.**

-A fost plăcerea mea. Acum, cum birourile Caversteedsuml
aruncătură de băţ, ai vrea să vezi *depozitele mele?*

Pieter, care ţinea calul principal *de* căpăstru, îşi dădu ochii te cap la încercarea ei neruşinată de a prelungi acea întâlnire, da, Georgie îl ignoră. Wylde îi *oferi* braţul lui.

-Aş fi încântat.

Ea îi aruncă o privire triumfătoare *lui* Pieter.

- Cred că o să mergem pe *jos, Pieter,* şi ştiu că nu-ţi place să ţii caii pe loc. Poate îi poţi duce într-o plimbare la trap până când terminăm. Nu cred că ne ia mai mult de jumătate de oră.

Pieter îi aruncă o privire încruntată lui Wylde, transmiţându-i clar că trebuia să se comporte în cel mai frumos mod posibil sau va avea de suportat consecinţele, şi apoi urcă, fără tragere de inima, în scaunul vizitiului.

- Cum doriţi, domnişoară. Georgie îi zâmbi lui Wylde.
- Pe aici.

De îndată ce Pieter plecă, Georgie se întoarse către Wylde. -Deci, următoarea oprire, la Limehouse? El râse.

-în nici un caz. Colegii mei din *Bow* Street, *Alexsi Seb, şi* cu mine o sa ne ocupăm de aici încolo.

-Eu nu aş face aşa ceva.

Privirea lui sceptică o făcea să vrea să k,*- j- -Crede-mă, am mai fost în asemene, T ^^ Trebuie să ştim pentru început cu câţi o spus şi tu, Johnstone ar putea avea o întiT^ ^^ ^ ^ ^ care lucrează cu el. Ar putea fi înarmaţi Nu^ asemenea pericol, Georgie, aşa că nu mai în mă convingi.

Georgie închise gura, abţinându-se cu greu să nu facă exact asta Avea dreptate. El avea cu mult mai multă experienţă în acest domeniu. Iar dorinţa lui de a o proteja era plăcută. Total greşită dar bineînţeles, plăcută. Ajunşi la capătul străzii, priveliştea portului le apăru în faţă. Georgie zâmbi, observând agitaţia familiară, activităţile de întins, ridicat şi aşezat vele şi de aranjat corăbii, şi îl ghidă către debarcader. Aici mereu se întâmpla ceva.

Scripeţi şi instrumente de ridicat descărcau lăzi cu produse, iar în aer se simţea mirosul deşeurilor care pluteau în apa maronie'. Ea tremură văzând cadavrul plutitor al unui şobolan umflat. Odată chiar văzuse un grup de băieţei jucându-se un joc oribil cu aceste cadavre, aruncându-le unul în altul ca pe nişte proiectile dezgustătoare. Era atât de nesănătos, încât nu putea să înţeleagă aşa ceva. Nu era de mirare că oamenii spuneau că docurile nu erau un loc potrivit pentru o doamnă. Şi cu toate acestea, tatăl ei îi permisese întotdeauna să vină aici cu el şi să urmărească bărcile venind şi plecând. I se părea fascinat şi îşi imagina tot soiul de poveşti în mintea ei despre locurile exotice şi frumoase din care veneau produsele. Domnul Wylde o luă de braţ, ferind-o cu atenţie din calea unor marinari şi a unui vânzător de stridii care împingea o roabă. Georgie îi făcu semn către un vas de la debarcader, zâmbind cu mândrie.

-Acela este al meu.

El duse mâna la ochi pentru a se feri de lumina slabă, a soarelui şi citi numele pictat.

-*Lady Alice.*

-I-am dat numele mamei mele, zâmbi cu amărăciune. Tata a fost conştient mereu că nu-i putea oferi un titlu adevărat, m au- da averii lui. Stia că lumea bună o privea cu dispreţ pentru ca ven dintr-o familie de negustori. Acesta a fost singurul mod prin car putut să-i ofere titlul de lady.

- Există o siguranţă în a avea un titlu, admise *el cu* uşUrjnr cum este şi în a avea avere. ' ua> ^

Ea încuviinţă, bucuroasă că *el* înţelese. *QCate (Bateman*

- De asta mama e atât de pornită ca sora mea să se mărite cu nobil. Vrea ca Juliet să aibă toate avantajele *pe* care ea nu le-a, niciodată. începu pe jumătate să râdă, *pe* jumătate să suspine. înnebuneşte, dar nu pot să o condamn.

Wylde făcu semn din cap către vas.

-Ce fel de vas este?

-E un bric. Sunt foarte populare în rândul piraţilor, pentru că ating viteze foarte mari şi sunt uşor de manevrat, dar noi le folosim pe post de nave de încărcătură. Urmează să *plece la Boston.*

Stăteau unul lângă altul, urmărind cum bărbaţii încărcau Iadă după ladă de *portocale pe* punte.

- Pentru ce sunt portocalele?

-Singurul lucru pe care Marina l-a *descoperit* în timp ce se lupta cu Bonaparte a fost că citricele, precum *portocalele şi lămâile,* previn scorbutul. Marinarii noştri erau mai *sănătoşi decât* francezii, mulţumită sucului de *lămâie şi fructelor.* Americanii îi strigă pe marinarii noştri „Lămâioşii" acum, din *această* cauză. Ea ridică privirea. După ce am citit Tratatul despre *scorbut al* doctorului Lind, am decis să adopt această măsură *de* sănătate pe navele mele. *Nu* am mai pierdut un om din cauza scorbutului *de trei* ani.

-Asta sună ca o lectură foarte amuzantă înainte *de culcare, o necăji el.* Te felicit pentru modul în care ai grijă de *echipajul* tău, dar eu cred că mai degrabă aş fi citit, cu bucurie, un întreg volum din versurile domnului Pettigrewdecât un tratat medical despre **scorbut.**

Benedict scutură din cap, nevenindu-i să creadă că femeia de lângă el avea atata profunzime şi că era atât de vibrantă şi diferită de
ceea ce iş, minase el despre ea. Crezuse că avea sâ-i **demonstre**ze că era o prinţesică trufaşă, înţepată , ciemonstre
nimic altceva în afară de rochiile ei şi H ? C3reia niM *** ^
ei partener de dans. Se înşelase amarT p ^^ următorldul
talent natural şi surprinzător cu privireT * UImitoare> Avea ,,,,
admira predispoziţia către afaceri, istetln^""^ rnatematică,
care îl provoca atât de mult. Aici era în J lntereectu^ **neînfricat**
înconjurată de agitaţia şi ferocitatea come V)mentU^ ei, rea^ză
să lucreze. Ar fi putut să nu facă nimic <;.• * U1,, nu avea **nevoie**
)44 ? 4 trăia^â din dobânda

averii ei, lăfăindu-se în luxul şi siguranţa din Grosvenor Square. în loc de asta, alesese provocarea de a conduce o afacere, de a-şi arăta tăria într-o lume dominată de bărbaţi.

El conştientiză că o respecta mai mult acum. Nu ar fi trebuit să fie surprins. Războiul îi arătase că oamenii arareori erau cum păreau. Văzuse ditamai matahale care propovăduiau curajul înaintea unei lupte, dar care se transformau în căţeluşi plângăcioşi, lipsiţi de bravură, lângă tunurile lor când bătălia era în toi. Văzuse şi băieţi sfrijiţi, palizi de teamă, care îşi adunaseră curajul şi îşi confruntaseră duşmanul cu o cutezanţă uimitoare. Ce făceau un bărbat şi o femeie atunci când erau puşi la încercare arăta cu adevărat valoarea lor. El dovedise asta în timpul războiului. în ciuda temerilor apăsătoare, schiloditoare chiar, în faţa ororilor şi a mizeriei din nenumărate bătălii, el se transformase într-un bărbat sigur pe capacitatea lui de a face faţă adversităţilor. Georgie voia să dovedească faptul că era demnă de averea ei, de moştenirea tatălui său. Făcea o treabă admirabilă. Ea era responsabilă nu doar pentru binele familiei, ci pentru sutele de oameni care îşi puneau încrederea în corăbiile Caversteed, câştigându-şi pâinea din comerţ, şi ducea povara cu o aparentă uşurinţă. Unde mai puneai că se simţea excitat gândindu-se la cât de capabilă era. Totul la ea - de la expresivitatea ochilor ei cenuşii la modul în care buzele îi surâdeau şmechereşte când considera că era ceva amuzant - îl excita. Avea nevoie de un mare grad de control doar ca să se afle în preajma ei.

Privi dincolo de râu, către malul opus, sterp, mlăştinos, cunoscut ca Isle of Dogs, într-o încercare de a ignora magnetismul pe care ea îl emana. Aerul era ceţos, iar soarele abia dacă se întrezărea printre nori. Uitase cum era frigul umed al Angliei în martie. Era atât de diferit de căldura apăsătoare din Spania, de strălucirea puternică a soarelui de acolo. îi era dor de căldură, dar cu siguranţă nu de toate gloanţele care zburaseră spre el. Prefera să stea aici cu această femeie la braţul lui, fie că era frig sau nu. Creierul lui supraexcitat îi tot trimitea imagini despre cum ar fi putut să o încălzească. Foarte puţine din acele imagini implicau şi haine.

Ea îl bătu pe braţ.

-Birourile mele sunt în acea clădire de acolo, deasupra depozitului. Haide.

El o urmă către clădirea mare din cărămidă tu?ie SJ
du**-i entuziasmul.** ' j
-—Vin aici în fiecare zi pentru a mă uita pe registr **tru a discuta diverse lucruri**
cu administratorul nieu h
Edmund Shaw.

-Nu-ţi poate aduce el *registrele* **ca să te uiţi?**

Ea îi zâmbi cu inocenţă şi el simţi furnicături în măruntaie naibii femeie! De ce nu era urâtă? Şi plictisitoare. Şi indisponibil^

- Cred că ar putea, dar eu ador să vin aici. Mă simt mai apr" **piaţă de tatăl meu. Şi, în plus, nu trebuie să mai ascund cât de buna sunt de fapt la învârtit cifrele, aşa cum trebuie să fac când** sunt **în înalta societate. Ea scutură din cap, suspinând. Mama şi Juiiet nu înţeleg. Ele nu sunt deloc interesate de afaceri. Vor doar să partidpe la petreceri şi certuri.**

-Şi tu ce vrei?

Ea strâmbă din nas.

-Când eram mai mică, tot ce îmi doream era să urc la bordul uneia dintre navele noastre şi să călătoresc în lumea mare. Voiam să vizitez Mediterana, India, America. Tata şi Pieter mă prindeau mereu când încercam să mă ascund în cală. Ea râse. Mi-am jurat că, de îndată ce aveam să fiu văduvă, aveam să plec într-un tur mare, aşa cum fac bărbaţii. Veneţia, Madrid, Viena. Se întrista. Cu toate acestea, mă îndoiesc că mama şi Juiiet ar putea *fi convinse* să părăsească Londra. Şi aventurile nu sunt deloc amuzante dacă nu ai cu cine să le împărţi.

Benedict se abţinu să-i spună că o asemenea călătorie putea fi luna de miere cu el. Imposibil. Erau mult prea diferiţi. El îşi petrecea timpul în locuri dubioase, printre hoţi şi beţivi, criminali şi proxeneţi. O lume cu transpiraţie şi bere, praf şi scuipat, vomă, noroi şi sânge. Ea era din Grosvenor Square - *locul* unde argintăria strălucea, porţelanurile nu erau ciobite, covoarele nu erau zdrenţuite şi uzate de vreme, iar lemnul era lustruit cu ceară de albine. Nu putea să existe nici o lună de miere. După nuntă, ei aveau să meargă pe drumuri diferite. Se forţă să ridice nonşalant din umeri- -Ai putea totuşi să mergi după ce ne căsătorim oficial Ai putea să-ţi găseşti un companion care să te însoţească - *O altă femeie,* adăugă el încet.

Gândul ca s-ar putea duce cu un alt bărbat îl scotea din sărite. El voia să fie cel către care ea să se întoarcă zâmbitoare şi să-i arate **cine** ştie ce ruină. Ea încuviinţă, din fericire, nedesluşind nimic din gândurile lui arzătoare.

-Da, e exact ce am nevoie. Un partener de aventură. Presupun că tu ai văzut destul de multe din Europa în timpul în care ai fost înarmată, nu?

Benedict ascunse o grimasă. Văzuse multe câmpuri de luptă. **Turul** lui în Spania cuprinsese sesiuni apăsătoare de atacuri la **Ciudad** Rodrigo şi Badajoz, bătăliile de la Salamanca, Pamplona şi **Valencia.** Apoi, un drum chinuitor prin Franţa şi Belgia, **culminând** cu luptele sângeroase de la Quatre Bras şi Waterloo, din anul care trecuse. Poate că i-ar fi prins bine să se întoarcă şi să vadă aceleaşi locuri neacoperite, de această dată, de cadavre de bărbaţi şi cai, poate că ar fi trebuit să vadă cum locurile se vindecaseră. Sau poate că o asemenea incursiune i-ar fi adus prea multe amintiri dureroase înapoi. încă avea coşmaruri, momente stranii când un sunet sau un miros anume îl întorcea în cine ştie ce colţ odios pe care ar fi preferat să-l uite.

Scutură din cap. Dacă avea să viziteze din nou acele locuri, avea să-şi propună să înlocuiască toate amintirile urâte cu unele frumoase. Lui Georgie i-ar fi plăcut Salamanca, cu fortăreaţa din vârful dealului şi catedrala superbă. Iar lui i-ar fi plăcut să o sărute sub razele călduroase ale soarelui, lipind-o de pereţi, până când s-ar fi topit în braţele lui. Ar fi făcut dragoste cu ea lângă fereastră, în cine ştie ce pensiune grandioasă. Ea ar fi putut să admire priveliştea înainte ca el să o facă să-şi piardă minţile de plăcere... îşi înăbuşi un suspin, simţind că trupul i se încorda sub apăsarea acelor imagini. Cu coada ochiului, el îi vedea linia apetisantă a gâtului, fineţea maxilarului. Şuviţele de păr care-i atârnau strălucind, făcându-l să-şi dorească să-i scoată agrafele şi să-i despletească părul. Simţi un val de dorinţă şi o foame cuprinzându-i membrele. Parcă nu mai avea aer. Şi-o imagină cu părul desfăcut în valuri, cu trupul gol, arcuindu-se către el, îşi imagină sunetele pe care le-ar fi scos - suspinele respiraţiei întretăiate, în timp ce el ar fi penetrat-o. -Benedict?

Oare ce îl întrebase? Oh, da, despre călătoriile lui.

%a.te (Bateman -

-Mmm, zise el răguşit. Da, am văzut mult din Franţa • presupun. '
Din fericire, scăpă de nevoia de a povesti mai multe - • făcu semn paznicului de la intrarea în depozit. Bărbatul is^ ^ pălăria, recunoscând-o.

-Bună, George. Domnul Shaw e aici? -Tocmai a ieşit până la Royal Ensign pentru prânz. Paznicul•• făcu semn către o casă care era situată mai la vale, pe chei. Seva întoarce repede.

Ea încuviinţă şi intră în clădirea enormă, trăgându-lpe Benedict în urma ei.

Georgie îl urmări cercetând depozitul, simţindu-se mândră **când** îi observă admiraţia din privire. Priveliştea avea acelaşi efect şi asupra ei.

-Dumnezeule, cât de bogată eşti? întrebă el, uitându-se la rândurile nesfârşite de rafturi frumos aranjate.

Ea zâmbi, auzindu-l cum îi vorbeşte atât de simplu şi direct. Nimeni nu o întrebase aşa ceva în faţă, deşi ea era sigură că toată lumea voia să ştie. Era de aşteptat ca Benedict să nu se învârtă în jurul cozii. Aşa că hotărî să fie la fel de onestă.

- Păi, aş putea spune că sunt extrem de bogată. Dacă ar fi să fiu vulgară.

Zâmbetul lui o făcu să se topească.

- Sunt multe lucruri care pot fi vulgare.

El păşi pe primul rând şi se aplecă să inspecteze o ladă cu frunze de ceai, proaspăt desfăcută, iar Georgie nu se putu abţine să nu-i admire coapsele ferme şi posteriorul apetisant. Avea **dreptate;** să fii vulgar venea, cu siguranţă, cu multe avantaje. Ea trase aer în piept, delectându-se cu aromele care pluteau în aer.

Capitolul 25

Depozitele miroseau întotdeauna atât de minunat, **a** mirodenii şi **parfumuri,** a lemn **şi** ceai. Arome atât de seducătoare, încât dă**dea** naştere **la** tot felul de imagini romantice, intoxicante. Ea vârî mâna într-o ladă de ceaiuri şi se jucă cu frunzele negre, magice.
-Simţi mirosul? E un soi de ceai special, cu parfum de ulei de **bergamota.** îl vindem în exclusivitate celor din familia Jackson din Piccadilly. Ridică mâna la nas şi inspiră parfumul. Uleiul vine dintr-un fruct, portocala bergamotă, care creşte în Italia.

Se simţi plină de tristeţe. Tatăl ei obişnuia să miroasă întotdeauna a ceaiuri şi a lemn de santal. Se apropie, discret, de Benedict şi îl mirosi. Emana un miros superb. De mare, de soare, de pământ. Era aşa cum îşi imagina ea briza pe o insulă în Mediterana atunci când valurile loveau ţărmul, un miros curat, masculin, de rozmarin şi pin, cu o nuanţă sărată de piele bronzată pe dedesubt. Ea gemu în tăcere, simţindu-şi genunchii moi.

-Acest loc îmi aduce aminte de fiecare dată de un cântec, zise ea. Ştii, acela care începe cu: „Zahăr şi mirodenii şi toate lucrurile drăguţe. Din asta sunt făcute fetele micuţe". El încuviinţă.
-îl ştiu. „Băieţii sunt făcuţi din melci şi cozi de căţeluşi". Nu e deloc flatant. Mai e şi un al doilea vers. „Fundiţe şi dantele şi chipuri plăcute. Din astea sunt tinerele femei făcute." El o măsură cu privirea, iar ea îşi simţi inima galopând. -Aş prefera să fiu asociată cu ceva un pic mai exotic, zise Georgie. Făcu semn cu mâna către rafturile care îi înconjurau. Precum chihlimbarul şi lemnul de santal, iasomia şi koholul. Mirosuri care puteau seduce şi orbi simţurile. Voia să fie acel gen de femeie care avea efect asupra bărbaţilor, care îi făcea să ameţească, genul care putea să-l facă pe un bărbat ca Wylde să-i cadă în genunchi. Mai că pufni zgomotos. Ce speranţă deşartă! îşi drese glasul.

-Importurile de ceai *sunt printre cele* **mai profit^, turi de care mă ocup. Dăm la** *schimb produse* **britani'* ^^ bumbac indian pentru ceai chinezesc, porţelanuri şi** ^^ ^ *%ate (Baternan •.__*

-Importaţi şi opiu?

-Nu. Dar East *India Company o face. Se* încrunta. $\hat{i}_{n}$ţ$_{ele}$ Pieter că poeţii precum Byron *il folosesc pentru* inspi$_{ra}$ţ$_{e}$ ^ pot spune că sunt convinsă. *Cred că e unul dintre* motivele' care vărul meu are atâtea datorii. L-ai încercat vreodată? ^

-N-am fumat niciodată, *dar* am primit Jaudanum când am f împuşcat în umăr. M-a ajutat cu durerea, dar nu şi cu coşmarurile[1] Le-a **înrăutăţit** de fapt, le-a făcut mai vii.

Se opri brusc, ruşinat că îi arătase că era foarte uman. -îţi aduci aminte multe lucruri neplăcute din războiîntreba precaută Georgie.

- Da, uneori. Da. îşi *drese glasul. Nu prea mă gândesc des* la asta, dar, câteodată, când dorm sau sunt *foarte obosit*, amintirile se întorc atât de vii, încât am impresia că sunt acolo din nou. Ridică din umeri. Pot să înţeleg de ce unii bărbaţi *ar vrea să se* drogheze pentru a uita, dar nu *cred că e cea mai bună cale de a* te confrunta cu trecutul. O viaţă petrecută în amorţire nu este o viaţă. Mă bucur că nu-l vinzi.

-Da, păi, sunt atâtea alte încărcături *profitabile,* care nu pun însă în pericol sănătatea oamenilor. Georgie făcu semn către produsele de pretutindeni. *Mătase. Catifea. Sticlă.*

Averea ei o făcuse să aibă dintotdeauna sentimente confuze. Când îşi făcuse debutul, la şaisprezece ani, se *trezise că era extrem* de populară printre bărbaţi, era constant flatată - *până când* realizase că ei îi urmăreau doar banii. îi fusese la *fel de greu să-şi* facă şi prietene femei. Egalele ei o detestau pentru că *îşi* permitea să-şi cumpere bijuterii şi haine scumpe şi împrăştiau tot *soiul de bârfe* despre ea. Georgie petrecuse mulţi ani întrebându-se dacă avea să ştie vreodată că un bărbat o iubea doar pe ea. Singura modalitate prin care putea să fie sigură era să elimine averea din ecuaţie, ceea ce era aproape imposibil.

în momente de slâbicinne, W imagina ,, că începe o v,aţă nona nnde ar fi pntut sá fie iubi$_{tá\ cu\ adevárat.}$ Dar adevărul era ca 21 placea sa fie bogată, îi nlărpa o* ^ a să Ştie că nu trebuia să se preocupe niciodata pentru lucruri simple, ca **urmat** *'nă 150*

_____ - Conte ie *meu iu Uit*

Că îşi P^{utea} P$^{ermite\ un\ doctor\ daca\ mama\ sau\ sora}$ ei se simţeau [1] Sa^{UC}Făcea donaţii generoase multor fundaţii de caritate - în mod ra$^{U}{}_{0}$nim - P$^{entru\ a_i\ s}$P^{ri}i^{ini} V P$^{e\ mai}$ Puţin norocoşi decât ^Contractul pe care il forţase pe Wylde sâ-l semneze la Newgate fusese cea mai bună soluţie pe care o găsise pentru a se descotorosi ^ ¿^{e} vânătorii de avere. Wylde îi aruncă un zâmbet, tachinând-o. - începe să-mi pară foarte rău că am semnat acel contract nenorocit.

Georgie clipi, uimita de modul m care el părea să-i citească gândurile şi îi răspunse cu un alt zâmbet, recunoscătoare pentru candoarea lui.

- încă te plătesc cu o mie de lire, îi reaminti ea. De fapt, dacă vei pofti în birourile mele de la etaj, domnule Wylde, îţi poţi primi prima parte din învoială.

Ea porni către scara spiralată, apăsător de conştientă că el era atât de aproape în spatele ei, şi intră în birourile care erau rezervate doar pentru ea. Biroul acoperit de piele fină avea un sertar ascuns, unde ţinea registrele ei şi un teanc de bancnote. Georgie numără trei sute de lire, apoi înconjură biroul şi se sprijini de margine, aplecându-se şi întinzându-i banii. El scutură din cap.

-încă nu-i merit. O plimbare prin Vauxhall şi o vizită dimineaţa în casa ta nu e destul pentru a-i convinge pe cei din lumea bună că te curtez. Şi nimeni nu ne-a văzut împreună la casa Weston. îşi lipi braţele de corp, ca şi cum ar fi fost un servitor

care aştepta ordinele ei. Sunteţi singură, doamna mea, că nu pot să fac şi altceva pentru dumneavoastră? Sunt aici. Gata să execut.
Era uşor ironic, uşor batjocoritor, dar ea nu ştia dacă era aşa faţă de sine sau faţă de ea.

Georgie îşi imagină de îndată mai multe lucruri nepotrivite pe care le „putea face pentru ea". în aer se simţea o tensiune stranie. Emoţia pe care o citi pe faţa lui o înnebunea. El trezea sălbăticia şi nesăbuinţa din ea. Privirea lui se opri asupra buzelor ei.

- Poate că nu pot aduce bani în această căsnicie, dar cu siguranţa pot aduce experienţă. O privi pătrunzător, permiţându-i să vadă foamea de acolo, dorinţa pe care o avea faţă de ea. Eşti sigură ca nu vrei să te mai gândeşti la oferta mea?
Inima ei o luase la goană. Nu era nevoie să întrebe la ce oterta se referea. Ea însăsi nu reuşise să se mai gândeasca la altceva i

oferea darul plăcerii fizice, ca răspuns la o atracţie recip^*" se putea întâmpla? Exista riscul ca ea să rămână însărcinată^ conform lui Tilly, erau multe modalităţi prin care un asemenealu cru putea fi prevenit. Georgie nu prea ştia care erau, dacă erasj recunoască, Tilly nu fusese deloc darnică cu detaliile, dar un bărbat atât de versat ca Wylde cu siguranţă ştia ce fel de măsuri puteau fi luate. Inima stătea să-i sară din piept.

- De fapt, m-ara gândit serios la ce mi-ai zis zilele trecute, reuşi ea să spună.

-Da? Şi la ce concluzie ai ajuns?

Ea înfipse mâinile puternic în marginea biroului.

-Că ar trebui să-ţi accept oferta.

El încremeni, iar ea avu impresia că citi pe chipul lui triumful. Apoi privirea lui alunecă în spatele ei, către birou, ca şi cum se gândea că ar fi putut să o aibă acum, acolo. Ea îşi simţi genunchii moi. El înaintă în mod intenţionat, prinzând-o între trupul lui ferm şi marginea biroului şi ea înghiţi în sec, aproape prăbuşindu-se de dorinţă. Să fie curtată cu o asemenea intensitate era înspăimântător, Şi minunat. Ea râse şi suspină în acelaşi timp.

- Nu m-am referit...

ultimele zile. Să-l ia ca amant ar fi fost greşit din moral. Ea, practic, plătea pentru compania lui. Ce^^ semnat că el era... ce? Un soi de concubin? Gânduri^ ^ ameţiseră uşor. Dar ea voia un amant, nu? Şi acum legal cu acest bărbat al naibii de atrăgător, care părea f0 să accepte acest rol. Nu pretindea că o iubeşte. Pnr

r - ' ur siijipl,

reciProcă.Cc

Fără să scoată un cuvânt, el o ridică de mijloc şi o aşeză pe birou. Banii foşniseră când ea îşi lipi palmele de pieptul lui tare. Desfăcu instinctiv genunchii, iar el îşi făcu loc între ei. Trupul lui pulsa de dorinţă, iar inima lui bătea nebuneşte sub palma ei. Doar câteva straturi de haine îi despărţeau - pantalonii lui, fustele ei. Ea îi putea simţi căldura. Privirile li se întâlniră în timp ce el apucă de cusătura fustelor ei şi ajunse cu mâna pe genunchiul ei. Foşnetul de lanâ şi bumbac era asurzitor. Brusc, nerăbdătoare, Georgie se întinse, il prinse de gat şi n trase capul lângă d e- Desfăcu buzele, disperata sa-l guste. În acelaşi timp, auzi Vocea ^ ^^ ^ care striga pe scări.

.Sunteţi sus, domnişoară Caversteed? Vă cer scuze. Am fost să ' rânzul- Nu vă aşteptam. Pot să vă ajut cu ceva? iaUVocea bărbatului ii făcu să se despartă vinovaţi, iar Georgie era si2ură că pe chipul ei se citea aceeaşi expresie de frustrare ca pe al luiWylde- îşi drese glasul şi strigă.

_Nu, nu, e în regulă, Edmund. E o vizită inopinată. Tocmai i-am făcut un tur domnului Wylde. Curând vom pleca. în vocea ei nu se auzi, slavă Domnului, decât un uşor tremur.

Zâmbetul sexy al lui Wylde îi făcea pulsul să crească. El îi făcu semn să coboare înaintea lui. - Chiar aşa. Avem lucruri importante de făcut, **murmură** el când ea trecu pe lângă el.

Georgie abia dacă îşi amintea cum îşi luase la revedere. Pieter o aştepta afară, cu trăsura, iar ea urcă fără a se uita prea mult la Wylde, care se aşeză în faţa ei. Avea un nod în stomac. Cum de era atât de îndrăzneaţă? Aproape că îl invitase să o aibă! Trăsura înainta, iar ea nu-şi putea dezlipi privirea de la propriile mâini. Liniştea devenise apăsătoare. -Când?

Vocea lui de bariton îi dădea hori. Nu se putea uita la el. Fără îndoială, celelalte femei cu care avusese asemenea aranjamente ştiau exact cum trebuie jucat acest joc. Cu siguranţă, fuseseră îndrăzneţe şi încrezătoare. Ei îi era greu să respire, prinsă într-un val confuz de emoţii.

-O să vii la mine, la Tricorn? o întrebă el încet, aproape şoptit. Implicaţiile erau infinite. Pulsul îi crescuse şi inima îi alerga. îşi înăbuşi un suspin.

-Ce, acum? E în mijlocul zilei! Pieter... -Uită-te la mine, Georgie. Tonul lui era ademenitor, uşor amuzat. Ea făcu întocmai cum îi ceruse şi rămase din nou surprinsă de cât de bine arăta. Ca un înger decăzut. Doamne, Dumnezeule, în ce naiba se băgase? Cum putea ea să facă faţă unui asemenea bărbat? - Respiră. Ea expiră încet.

-Nu te mai îngrijora. Nu e nimic greşit, crede-mă. Zâmbetul lui o răvăşi. O să îţi placă fiecare moment, îţi promit. Oare o persoană putea să moară de dorinţă?

- Poti să scapi în seara asta? întrebă el. Pot să-I trimi t v. cu trăsura. Te poţi strecura şi întâlni cu el la colţ.

-Ar trebui să particip la o serată la Evans, dar aş putea mă doare capul şi m-aş putea retrage mai devreme. Mama n u 0 ^ o mai caute până dimineaţă dacă zic că mă duc direcţia culc are..' ^

- Perfect.

Privirea lui se opri pe chipul ei, apoi stărui asupra buzelor, Casi cum îsi imagina gustul lor. Georgie decise să-şi încerce norocid. S e aplecă în faţă şi bătu în tavanul trăsurii.

-Da, domnişoară? strigă Pieter.

-Am vrea să facem o oprire în drum spre casă, strigă ea înainte ca Wylde să poată vorbi. Pe Ore Street, în Limehouse.

Wylde îi aruncă o privire exasperată, iar ea ridică din sprâncene, brusc încrezătoare.

-Avem nevoie de ceva care să ne distragă atenţia pentru următoarele ore, nu crezi? şopti ea.

El suspină fără tragere de inimă.

-Oh, prea bine. O să ai aventura pe care ţi-o doreşti, dar te avertizez, dacă simt şi cel mai mic semn de pericol, plecăm imediat, înţelegi?

Ea îi aruncă o privire încântată. Pieter îi lăsă la colţ pe Ore Street, iar ei intrară în cafeneaua boltită care era situată faţă în faţă cu intrarea de la White Lion Yard. Georgie cercetă împrejurimile. Nu mai călcase niciodată într-o cafenea, iar aceasta era murdară, dar în acelaşi timp avea un farmec aparte . Mustea de clienţi, de la cizmari la clerici, înşiraţi în jurul unor mese de lemn, discutând înflăcăraţi despre ştirile din ziare. Simţi un miros puternic de tutun, cafea, transpiraţie şi bere caldă. Wylde o împinse într-un separeu gol şi comandă două cafele de la o barmanită foarte plictisită. Georgie privi către băutura care scotea aburi cu un amestec de uimire şi dezgust.

-E neagră ca iadul, puternică precum moartea dulce ca dra- gostea aşa cum spune un vechi proverb turcesc, murmură sec Wyide. Bea.

£1 ¿ocni cana lui de a ei. Ea sorbi o gură, de curiozitate, şi descoperi că temerile ei erau nefondate. Cafeaua avea un gust delicios. Gemu satisfăcută, apoi roşi, văzând privirea lui Wylde. Tensiunea ¿intre ei crescu când ea linse un strop de pe buze, în mod intenţionat, provocator, şi se simţi mândră văzând încordarea de pe chipul **lui** El o dorea. Atracţia feminină pe care tocmai şi-o **descoperise** era ca un drog. Voia să-i simtă mâinile peste tot, voia să-f guste buzele, ardea ca şi cum era bolnavă. Dorinţa îi creştea în interior, în câteva ore, acest bărbat avea să o transforme într-o femeie. Nu avea să mai fie virgină. Abia aştepta. -Opreşte-te, murmură el.

Ea ii aruncă o privire inocentă pe sub genele bogate, simţindu-se cu mult mai îndrăzneaţă pentru că erau în public şi ştia că el nu poate reacţiona, putea să-l necăjească nestingheritâ. - Şi, ce urmează acum?

El făcu semn din cap către clădirile de cealaltă parte a drumului. -Acum stăm şi aşteptăm. Asta e partea plictisitoare a muncii sub acoperire. Nu-ţi pot spune câte ore am petrecut eu, Seb şi Alex, aşteptând ca cineva sau altcineva să apară.

Şi aşteptară, mai bine de jumătate de oră. Georgie miji ochii, încercând să privească dincolo de geamul murdar, dar, de cealaltă parte, din depozit, nu se întrezărea nici o mişcare. Nu erau livrări. Nimeni nu intra sau ieşea. Ea pufni şi suflă un fir de păr care îi atârna pe frunte. -E plictisitor.

Wylde, care se servise cu unul dintre ziarele mototolite şi pătate de cafea, ignorând-o, ridică uşor capul şi o privi. -Ţi-am spus eu.

Capitolul 26

Suspinând, pocni din degetele lungi şi îl chemă pe unul dintre băieţii zdrenţăroşi care se adunaseră lângă foc.

-Care-i treaba, şefu?

El făcu semn către clădire.

_ Vezi clădirea aia de acolo? Du-te şi bate]a uşă. o3c4 . răspunde, întreabă de domnul Keating. Nu o să fie nici un^ acolo, aşa că le zici că ai primit adresa greşită. Apoi, întoarce-^

-Şi mie ce-mi **iese? pufni băiatul.**

-Un şiling.

Băiatul îşi atinse fruntea.

-Bine. S-a făcut.

Ieşi în stradă, iar Georgie îl privi cu respiraţia întretăiată, obser- vându-l alergând peste drum, eschivându-se milimetric din calea unei trăsuri pline de butoaie. Bătu la uşa depozitului şi aşteptă] Nici un răspuns, apoi ridică din umeri şi porni înapoi. Wylde ii aruncă o monedă, iar Georgie îl privi implorator.

- în mod clar, nu e nimeni a *colo. Nu* putem merge să aruncăm o privire? Doar una mică?

El suspină.

- Oh, prea bine. Se întoarse către băiat din nou. Cum te cheamă?

-Mouse, şefu'.

-Bine, Mouse. Mai primeşti un şiling, dacă stai de pază şi începi să fluieri în caz că se apropie cineva.

-S-a făcut. Băiatul încuviinţă nerăbdător. Ştiu să fluier foarte bine.

Wylde trecu pe lângă uşa principală a depozitului şi o coti apoi pe o alee îngustă care separa clădirea de cartierul murdar. Un rând de trepte duceau direct către râu la capătul îndepărtat, iar Georgie îşi duse mâna la nas pentru a acoperi putoarea care venea de la grămezile de gunoi adunate între materialele ruginite aruncate pretutindeni. Slavă Domnului că purta o rochie urâtă. Avea să o ardă după aceea.

Wylde trase o ladă de lemn sub una dintre ferestrele murdare ale depozitului şi urcă. Ea nu apucă să-i spună că când el scoase un briceag şi deschise încuietoarea. ucla murdara, arăta dar că mai făcuse asta. Zâmbife - Doamnele, primele. Ea îi aruncă o privire dispreţuitoare, îndoiel " -Vrej să mă caţăr prin fereastră? -Asta a fost ideea ta, îţi aduci aminte? D trăsură, atunci... să te urci în

Cavalerul meu iu fii

. a fost. Georgie îl apucă de încheietură şi îi permise să o Ata in sUS. Suspină când el o prinse de mijloc şi o ridică, aşe- trag d a Q ca drul geamului, fără efort, apoi îi adună fustele, o în- 7v&n e şi o cobori în clădire. Wylde o urmă. Ea îşi scutură pânzele păianjen de pe fuste şi încercă să se obişnuiască cu întunericul. **0 lumină** slabă, dintr-o serie de lumini murdare atârnate de tavan pâlpâia suficient pentru a vedea liniile din fier de pe podea, Isezate special pentru a lansa o navă prin uşile duble de la capătul îndepărtat, şi băncile de lucru încărcate cu unelte de prelucrare a lemnului. în centrul spaţiului era forma de neconfundat a navei pe care o văzuse pe hârtie. Georgie suspină uimită.

-Asta e! Nava lui Fulton. Uite. Trecu cu degetul peste marginea navei. Din exterior, cel puţin, semăna cu orice altă ambarcaţiune, cu catarg din lemn şi spar, cârmă şi ancoră atârnând de un lanţ. Mirosul familiar de lemn proaspăt tăiat şi de smoală - folosită pentru a face scândurile impermeabile - îi umplu plămânii. Dornică să vadă care era stadiul lucrărilor, ea păşi pe scara care era proptită pe margine şi privi peste şină. Spre deosebire de o barcă obişnuită, puntea era complet închisă. Exista doar o singură intrare în fata velei principale, cu un mâner pentru a permite închiderea din interior. - Mă duc să mă uit mai bine, şopti ea către Wylde. El încuviinţă, ţinându-i scara, iar ea sări pe punte şi privi în interiorul bestiei. Camera de mai jos avea undeva la doi metri şi era curbată pe ambele părţi, ca un butoi, urmărind forma navei. în bezna, ea putu doar să întrezărească forma mai multor ţevi şi pârghii. - Pare aproape gata, strigă ea, cu capul încă aplecat peste hublou. Trupul lui Wylde îl atinse pe al ei când se ghemui lângă ea, iar ea se lovi, sărind în sus din cauza şocului. Apropierea lui o făcea să tremure, ca şi cum avea şerpi în stomac.

-Văd un mâner şi o manivelă pentru ancoră, zise ea, şi pompa de santină. Celelalte controale trebuie să fie pentru scufundare sau aer pentru balast şi plutire.

Vocea gravă a lui Wylde se auzi în spatele ei.

-Ai observat vreodată înţelesurile duble ale terminologiei maritime? Mi se pare că există un număr alarmant de pompe, mânere Şi şurubelniţe tari şi gata să te rezolve.

Georgie se abţinu să nu pufnească.

-Nu m-am gândit niciodată Ja asta. Ridică privi$_{rea}$ • dând cu subînţeles din sprâncene.

-Acum, serios, pompă de santină? Nici nu ştiu ce e ai$_{a}$ j murdar.

Ea îşi dădu ochii peste cap. -Asta e atât de... Un şuierat ascuţit o întrerupse. -La naiba, zise Wylde. Vine cineva. Îi făcu semn către t Repede. Treci în interior.

Georgie nu ezită. Cineva era deja la uşa principală, încercând - bage cheia în încuietoare. O cuprinse panica în timp ce ridică mâi nile deasupra capului şi sări în cabina întunecată. Căzu pe spate în fund, exact când Wylde se strecură după ea. ii lovi capul cu cotul în timp ce închise trapa, iar lumina şi aşa vagă *dispăru complet.* Fără să scoată un cuvânt, o împinse la pământ, aşa că amândoi erau cu faţa în jos, ghemuiţi ca *două* sardine într-un *borcan.* Ea abia dacă îndrăznea să respire. Dincolo *de bătăile* nebuneşti ale inimii ei, auzi voce îndepărtate de bărbaţi şi sunet de paşi apropiindu-se. Oh, Dumnezeule, aveau să fie *descoperiţi!*

Capitolul 27

Ochii ei începuseră să se acomodeze cu semiobscuritatea. **Străfulgerări** de lumină pătrundeau prin crăpăturile orizontale dintre scândurile negeluite şi printr-o gaură micuţă aflată în partea din faţă a coşului de fum. Putea doar să întrezărească profilul lui Wylde, cu dungi de lumină şi şocant de aproape, în timp ce el aşează un deget peste buzele ei, într-o încercare, de altfel inutilă, de a-i spune să tacă. Ea era aşezată pe spate. El se ridică pe un cot şi puse un picior lung peste ea, pentru ca trupul său enorm să încapă în spaţiul foarte îngust. Georgie închise ochii pentru a ignora poziţia indecentă în care se aflau, care îi trezea toate simţurile. -Unde crezi că le vrea? întrebă o voce. -Lasâ-le acolo, veni răspunsul.

Un sunet puternic răsună în încăpere, semn că ceva greu fusese aşezat. Paşii dispărură doar pentru a-şi face apariţia din nou, câteva momente mai târziu, însoţiţi de aceeaşi serie de zăngăni- turi, mormăituri şi bubuituri, probabil de la vreo livrare de lemn. Georgie se ruga ca, oricine era, să termine treaba repede şi să plece. Era foarte cald în interiorul submarinului, ca şi cum fuseseră înghiţiţi de flăcările unui dragon. Erau în burta lui, prinşi între coastele lui curbate. Trupul lung al lui Wylde îl presa pe al ei, căldura şi transpiraţia lui amestecându-se cu a ei. Simţea că-i bate inima până în urechi şi respira în intervale rapide, scurte, simţind cum întunericul începe să o inunde. Oare Wylde închisese complet trapa? Oare nu aveau să rămână fără aer? El păru să observe panica crescândă din ea; aşează mâna cu blândeţe peste pieptul ei.

-Respiră cu mine, şopti el, buzele lui atingându-i urechea. încet. Totul este bine. Doar respiră.

Percepea căldura mâinii lui prin haine, o greutate liniştitoare. Apoi, îşi simţi pieptul ridicându-se şi coborând şi începu să respire în acelaşi timp cu el. Inspiră, expiră. Mai încet. Mai calm. Panica

începea să cedeze, doar pentru a fi înlocuită **de un** $_{s}$

profund de conştientizare - în privinţa lui. Li$_{psa}$ vede^'^i

şi acutizase toate celelalte simţuri. îi putea simţi textur"^ ^

nasturii de la jachetă apăsând-o în lateral, fiecare parte^dj °r,

lui puternic o atingea pe a ei. încă avea miros de cafea şi fY,^

dedesubt era mirosul lui familiar, care îi făcea inima să **d** '

în piept. Ea îl privi înciudată, ca şi cum situaţia în care seT*

era cumva vina lui. El îi aruncă o privire amuzată, ca şi cum î ^ « ' ^ fi răspuns: „te-am avertizat eu .

Livrarea încă se derula afară. Se tot auzeau sunete înfundate d$_{c}$ lemn trântit, de cealaltă parte a scândurilor, dar Georgie abia daca reuşea să se concentreze. Singurul

lucru la care se putea gândi era apropierea lui Wylde. El se foi neliniştit, trupul lui Iipindu-se mai mult de al ei, şi apoi închise ochii, ca şi cum prezenţa ei atât de aproape era dureroasă. îl văzu înghiţind în sec. Mâna lui era încă pe pieptul ei. Georgie ridică din umeri, încercând să se facă mai confortabilă, iar mişcarea neaşteptată făcu ca mâna lui să alunece într-o parte. Palma lui îi cuprinse sânul, iar Georgie suspină şocată. Privirile li se întâlniră - era o tensiune erotică între ei. Ea îşi simţi stomacul strângându-se.

-Georgie... gemu Wylde răguşit.

îi strânse sânul pentru o secundă, înainte de a realiza ce era pe cale să facă, şi ridică mâna, ca şi cum atingerea ei îl arsese.

Georgie aproape că gemu de tristeţe simţind că el ridicase mâna. Voia ca el să continue să o atingă. Respiraţia lui era mai greoaie decât în mod normal, ca şi cum ar fi fost la alergat, şi când se mişcă din nou, ea îi simţi membrul întărit pe picior. Miji ochii, conştientizând ce se întâmpla. El o dorea! îşi aplecă fruntea pe umărul ei *şi* apoi respiră straniu, înăbuşit, disperat, şoptind lângă urechea ei.

-Asta îmi faci. în fiecare minut al zilei. Mă înnebuneşti de dorinţă. El săltă capul şi o privi. Doar câţiva centimetri îi mai despărţeau. Buzele ei erau atât de aproape, încât respiraţia lor se amesteca, iar Georgie tremură, simţind pasiunea cuprinzându-i măruntaiele. Fără să vrea, cedă impulsului de a-i atinge **buzele** cu degetul, urmărindu-le conturul. El încremeni şi îi aruncă o **privire** care părea să spună „ai grijă ce faci".

-Nu putem, şopti el şi înclină capul în direcţia din care veneau sunetele din afara cabinei.

-wlui Georgie nu-**î păsa unde** erau sau cine ar fi putut să audă. rnâna după gâtul lui, îşi saltă capul de pe scândurile de lemn

Ccntefe meu iu 6it.-

Georgie- gemu el din nou, aproape disperat, iar **ea** se **aşteptă -** el sa **fereascâ,** insă, în loc de asta, buzele lui se **uniră cu** ale ei. ^ **Bi scoase** limba pentru a **o** gusta şi necăji, şi apoi începu **să** o **sărute** cu toată pofta, iar ea **se** pierdu în plăcere. El avea **gust** de **cafea şi** de păcat. Georgie trecu cu degetele prin părul lui **şi** il trase **peste** ea, nesătulă, dorindu-şi mai mult. Slăbiciunea se transformă **-in foame,** într-o dorinţă nestăvilită, într-o secundă. El duse mâna **peste** sânul ei, intenţionat de această dată, pipăind-o şi ciupind-o, iar ea se arcui, excitându-l, în timp ce mâinile ei îi alintau gâtul, umerii, orice putea atinge. Ea se frecă de el, iar el şuieră, Tpoi o prinse de mână şi ii trase mâna, conducându-i-o peste trupul lui, peste piept şi abdomen, apoi, în jos, către umflătura din pantalonii lui. Ea aproape că se retrase când realiză unde o ducea, dar curiozitatea o făcu să continue şi ii permise să-i ducă mâna peste membrul lui erect. Oh, Dumnezeule!

-Da, şopti el. Dumnezeule, da. Atinge-mă. Intrigată, ea strânse degetele şi îl simţi împingându-se în palma ei. El închise ochii de plăcere şi ridică şoldurile, arcuindu-se în mâna ei pentru câteva momente înainte de a o prinde de încheietură şi de a-i ridica mâna. -Destul.

Se jucă cu nasul pe faţa ei. O sărută în spatele urechii, iar Georgie inchise ochii, permiţându-şi să simtă imposibilul, plăcerea interzisă a actului. Abia dacă mai putea să respire, fiecare nerv din trupul ei pulsa de nevoie, cu înflăcărare.

Oh, acesta era un joc păcătos, însă pericolul descoperirii făcea ca totul să fie mai palpitant. Voia ca mâinile lui să o cuprindă, voia gura lui păcătoasă peste buzele ei. La naiba cu zgomotul, voia să se lase dusă oriunde avea el să o ducă!

Dintr-o singură mişcare, el se rostogoli şi o încalecă, sprijinin- du-se pe coate, aşezându-se între picioarele ei. Georgie încremeni, sigură că zgomotul mişcării lui avea să fie observat, dar hărmălaia de afară continua. Piepturile lor abia dacă se atingeau, dar de la abdomen în jos erau într-o uniune perfectă. Greutatea lui, virilitatea pe care o simţea între picioarele ei, căldura lui, o ardeau dincolo

---------- ---------- *%o.te 'Bateman*

de **toate** *straturile* **de haine pe c^re** *le purta* **şi** *ca*$_{re}$ **. părea că puJsuI ei se mutase intre** *picioare. o durere* **duiC?^' Instinctul ii spunea că** *aici, aici,* **era** *răspunsul* **por^/.'/? lui era cheia.. Îşi dorea să ştie ce trebuia făcut.** Se fo" **pabíiá să stea** *locului. El o sărută încet***, stăruitor şi dulce" -Vrei să-ţi arăt ce ai** *pierdut până* **acum? li vorbea atât de încet, încât vocea lui era mai** mult o **decât un sunet, un secret păcătos în întuneric.**

îsi simţi pulsul *crescând şi încuviinţă, dornică. Dai* Voia. o disperare *copleşitoare. Voia mai* multe *sărutări*, voia ace]$_{c=}$£.' minunate peste ea, făcând-o să ardă. El o privi îndelung, **é** L:- neric, şi apoi, hotărât, îşi frecă *şoldurile de* ea. Ea li simţi nier.br, erect şi se lăsă cuprinsă de plăcere. Trase aer în *piept,* şocata, el ii zâmbi la fel de *păcătos*, cu acel zâmbet pe care ea ii cunoşta atât de bine.

-Şşşt! chicoti el încet. Nu vrem să ne audă. Ca prin ceaţă, *Georgie îşi aminti că* afară muncitorii încă lucz*. Îşi muşcă buzele pentru a Înăbuşi pofta nebună de a geme. Wride se frecă de ea înainte şi înapoi, şi iar *înainte* şi iar înapoi într-un ritm lent, înnebunitor, care reuşea să atingă acel loc dispera: áia- tre picioarele ei de fiecare dată. Era o tortură *delicioasă 0 bcz:ű de* transpiraţie alunecă pe fruntea ei în timp ce trupul ei se roia 3 *implora. Ceva creştea* în ea şi se frecă la rándul ei *de el, în* căutare* sentimentului, dar senzaţia era ca a unui obiect care doar atingea apa - ceva lipsea. Ea era atât de *concentrată la modul* şi locurik în care se atinseseră, încât nici nu *observă că* uşa depozitului se închisese, dar V/ylde încremeni şi ea gemu frustrată. -Au plecat, zise eJ. Ar trebui *să...*

-Nul Nu-mi pa *săi Benedict! Ridică şoldurile din nou, implo- rándu-l să* continue ce începuse. Arată-mi/

*Pe jumătate razã*nd, pe jumătate gemând, „J o sărută cu limba. *pătrunzător, delicios de* impunător, sorbind-o iar ea se moief complet. Apoi, mana lui se insinua intre picioarele ei pe sub fuste, *dincolo* de ciorapi, alunecând către locul moale d**Jre** coapsele ei, jar ea desfăcu *picioarele dornică*, disperată du ă lui, *acolo unde ardea. Degetele lui* ajunseră în n'*nnt*S [illegible] • j l- i- • , P[illegible]tajonasıı ei. iar ea gemu cand *el u atinse clitorisul, jucându-se ff'i .*

„ • 1 » ' racand-o să trăiasca JG2

tot *soiul de* senzaţii.

A

poamne, **Dumnezeule!** Ea nu avea nici cea mai mică idee că sa fie asa. Amândoi gemeau acum, respirând ca unul. **Georgie** [tcă]arcui **când** degetul lui imită gestul limbii lui, pătrunzând-o. **Suspină şocată,** răvăşită între uimire şi încântare, şi îşi simţi trupul

N

strângându-se în jurul lui. El se jucă, în interior, afară, apăsând-o **mai putemic,** mai mult, mai aproape, iar ea începu să tremure, simţind plăcerea care creştea şi creştea în ea până când deveni aproape insuportabilă. El părea să ştie exact cum să o atingă. Ea îsi duse **capul** pe spate, îşi ţinu respiraţia - şi totul în interiorul ei se prăbuşi- Cădea, pulsa, ardea. Se simţi cuprinsă de un val de **ameţeală** în timp ce plăcerea curgea prin toţi porii ei. Apoi încremeni, o ¡tare de glorioasă relaxare. în cele din urmă, când reuşi să respire din nou, deveni conştientă de Wylde, care stătea sprijinit pe un cot, urmărind-o în întuneric cu un zâmbet satisfăcut.

-Acum ştii, zise el încet. Se întinse şi îi alintă obrazul roşinat. Asta chiar a fost o plăcere, doamnă Wylde.

pu
se

Lui Benedict nu-i venea să creadă că îi vorbise atât de sigur pe el, mai ales că mâinile îi tremurau, iar inima stătea să-i sară din piept. Tocmai avusese cea mai intensă şi erotică întâlnire din toată viata lui şi nici măcar nu atinsese orgasmul. Mădularul lui era tare ca piatra în pantaloni, însă, cu toate acestea, se simţea triumfător. Cu bucurie. Privi către femeia de sub el. Ochii ei păreau gigantici în lumina palidă, părul ei era minunat de răvăşit. înghiţi în sec. Mirosul ei, mirosul actului lor, umplea spaţiul îngust şi îi făcea membrul să pulseze şi mai tare. Dorinţa încă ardea în sângele lui. Voia să o penetreze, acum. Fără preludiu, fără joacă. Rapid şi puternic pe scândurile din lemn, pătrunzător şi tare, până când ea avea să urle numele lui şi apoi amândoi aveau să se trezească în gustul plăcerii şi al uitării. Inspiră adânc şi căută să se controleze, apoi se rostogoli de deasupra ei şi încercă să se aşeze mai confortabil, ca şi cum asta ar fi fost posibil.

Capitofuf28

Era foarte bucuros că el fusese primul care *îi* oferise o p^-, din gustul pasiunii. *îşi* dorea să-i fi văzut expresia feţei cândafr sese orgasmul, dar, chiar şi în lumina palidă, ea fusese minunata Dulce de receptivă. *îi plăcuse* la nebunie pofta ei de concentrai dorinţa pură pentru a atinge plăcerea. *înclină* capul, ascultând. se mai auzea nimic în depozit.

Se ridică neîndemânatic în *picioare*, în spaţiul înghesuit, atent să nu lovească vreuna *dintre ţevile şi* indicatoarele care ieşeau din pereţi, apoi se ridică *spre trapă.* Se uită *către* Georgie şi îi oferi mâna, zâmbind în sinea lui, gândindu-se că era târziu să se comporte ca un cavaler. Nu avusese loc *nici* un ritual de curtare, nici un gest romantic. Totul fusese pasional şi încins şi *glorios. O* uniune frenetică de dorinţă şi membre în întuneric. *El* înghiţi în sec şi încercă să-şi controleze pulsul. Acesta era doar începutul. Dumnezeule, *câte* lucruri avea să o înveţe. Se întrebă dacă ea se simţea roşinată de ceea ce făcuseră sau dacă pur şi simplu nu-i venea să creadă. El era destul de uimit. Ea îi acceptă ajutorul, trase aer *în* plămâni şi se chinui să-şi îndrepte hainele mototolite.

- Păi, da, asta a fost... păru să nu-şi găsească cuvintele, ceea ce-i plăcu mult lui.
- Incitant? interveni el. Grozav, Benedict? Probabil, cea mai plăcută experienţă pe care am avut-o?

- Ceva ce nu voi uita, zise ea, în *cele din* urmă

El chicoti, observând-o cum reîncepe să devină serioasă, deşi obrajii îi erau încă roşii şi buzele uşor umflate de la sărutările lui. -A fost o onoare şi un privilegiu, zise el solemn. -Nu o datorie?

hotărât să alunge sentimentul i ce făcuseră r>„ /-

Ea îl privi, iar el îi zâmbi liniştitor, de jenă. Voia ca ea să se bucure de *ceez* - Niciodată. Ai aşchii de lemn în păr.

Ba ridică repede mâinile pentru a le îndepărta, dar el i-o luă .nainte, culegând câteva aşchii din părul ei răvăşit. Coborî pe scară şi apoi o propti cu mâinile ca ea să coboare în siguranţă. Când ea ajunse pe pământ, el o înghesui între metalul din spate şi pieptul lui mare.

-Acesta a fost doar începutul, Georgie, fetiţo. Una dintre mul- \ tele lecţii- Abia aştept să-ţi arăt şi restul. O eliberă şi se forţă să se îndepărteze. Şi? Ce crezi că ar trebui să facem cu ăsta? Făcu un semn către submarin. Să-l dezmembrăm? Să-l distrugem? -Nu e un el, bolborosi ea. E o ea. Toate navele sunt de genul \ feminin.

-Atunci, ce ar trebui să facem cu ea? se corectă sec Benedict. Ea scutură din cap.

- Cu siguranţă, Marina trebuie să o vrea înapoi, nu? Ar fi mare păcat să o distrugem. E o realizare incredibilă de inginerie. Bătu cu mâna în scândurile neterminate. încă nu e gata de navigare - trebuie să fie unsă pentru a fi impermeabilă - aşa că ai timp să stai la pândă şi să-l prinzi pe acest Johnstone în flagrant.

Benedict cercetă rapid restul depozitului şi şuieră încet, în timp ce trase un cearşaf uleios de pe un rând de butoaie din lemn dintr-un colţ.

- Ce sunt acestea?

El mirosi butoaiele, confirmându-şi suspiciunile. -Praf de puşcă.

Mirosul era inconfundabil, un prieten vechi. Petrecuse ani buni cu acest miros în timpul războiului. încă putea să-şi aducă aminte gustul amar de pe vremea când desfăcea cu dinţii punguţe de praf pentru a le turna pe botul puştii lui de tip Baker.

-Trebuie să fie pentru acele bombe plutitoare pe care Fulton le-a descris în planurile lui, zise Georgie.

Benedict căută în jur, până când găsi o găleată plină cu apă de râu, apoi desfăcu capacele de la fiecare butoi şi turnă apă peste continut.

-Asta le strică planul, zise el cu satisfacţie. Nu e nimic mai rău decât praful de puşcă umed. Aşeză înapoi prelata şi îi facu semn către fereastră. Haide, o să te ajut să ieşi.

Pe drumul de întoarcere către Grosvenor Square, Georgie: oscda între uimire, ruşine şi nerăbdare pentru ceea ce urma sa vina.

ce Benedict trezise în trupul ei, în interiorul acelui sub* . sese o adevărată revelaţie. Nu-şi imaginase niciodată că unui bărbat o putea afecta într-un asemenea mod. Constă că era sensibilă în locuri pe care nu le observase până simţea straniu de eliberată şi de descătuşată. Se uită către ^ în trăsură. El îi aruncă una dintre acele priviri întrebătoare ^ matice, ca şi cum ea ar fi avut răspunsurile la ceva ce el ^ ghicitoare pe care nu o putea rezolva singur. Ea îşi si strângându-se. El îi spusese că era mai mult, dar oare ce altceva mai putea fi? Nu discutase niciodată lucruri intime cu mama ei dar, locuind la ţară, avea ideile de bază despre ce însemna procesul de ¿rocreare. însă ideea că membrul unui bărbat trebuia să încapă în interiorul femeii - aşa cum un armăsar făcea când poseda o iapă - era ceva inimaginabil pentru ea. în mod clar, locul în care Benedict îşi băgase degetele era acelaşi loc în care avea să-şi bage şi membrul. Dar, judecând după mărimea acestuia, pe care o simţise prin pantalonii lui, un asemenea lucru era imposibil. Georgie se înroşi la faţă. Gândul în sine o excita şi îi trezea pofte... Oare bărbatul trebuia să posede femeia pe la spate, aşa cum făcea calul? Asta i se părea destul de improbabil, dar presupunea că avea să afle totul în această seară. Benedict îi promisese că va fi bine, iar ea avea încredere în el. Când opriră în faţa Clubului Tricorn, coborî şi apoi se sprijini cu

braţul de uşa trăsurii. Părea pus pe şotii. Îi ridică mâna, o duse la buze şi îi sărută încheietura.
-Pe mai târziu, doamnă Wylde.

Capitoiui29

Georgie decisese să participe la serata Evans cu scopul clar de apleca cât se putea de repede. Deja îi spusese mamei sale că avea **impresia** că o doare capul. Dar, apoi, îl văzu pe Benedict, îmbrăcat **fermecător,** în haine de seară, discutând cu nişte prieteni în colţul **opus** al camerei. Se simţi cuprinsă de valuri de căldură. Ce căuta aici? Se anunţă numele ei, iar el ridică ochii, văzând-o. Zâmbetul lui **inocent o** făcea să simtă fluturi în stomac. Ce joc juca acum? Ea **se** prefăcu că îl ignoră şi apoi aşteptă neliniştită mai bine de douăzeci de minute ca el să traverseze sala şi să facă o reverenţă în fata **mamei** sale. El zâmbi. - Doamnă Caversteed. Mama ei îi zâmbi, la rându-i, cu căldură. -Bună seara, domnule Wylde. îmi pare bine să vă revăd. Din păcate, mă tem că Juliet dansează cu Lord Birkenhead în prezent, dar...

-Eu speram ca domnişoara Caversteed, fiica mai mare, să mă onoreze cu un dans.

Mama îi aruncă lui Georgie o privire pe jumătate de felicitare, pe jumătate de surpriză.

-Oh, bineînţeles. Sunt sigură că ar fi încântată. Hai, fugi, draga mea.

Wylde chicoti, conducând-o către ringul de dans. -Ce cauţi aici? şopti Georgie. Nu mă aşteptăm să te văd până mai târziu.

-Mă ţin de învoiala mea. Mă plăteşti ca să te curtez în public. Aşa că, iată-ne. Curtându-ne în public.

El îi aruncă o privire apreciativă, pe care oricine ar fi putut să o interpreteze, iar Georgie blestemă ziua când venise cu acea propunere stupidă.

Da, trebuiau să pregătească societatea pentru anunţ, dar ea nu-şi imaginase niciodată cât de greu avea să fie să se comporte ca nişte

străini, sub ochii vigilenţi ai ***nobilimii. După*** ce Sc în . pă-amiază, cu siguranţă nu mai erau străini. ***Nu era^r-^H***

iar ea nu era sigură cum să definească relaţia lor stranie^ te, tovarăşi de conspiraţie? ei

Benedict o luă de mână, iar ea încercă *să nu se* **gândeas** făcuseră acele degete puternice, elegante, cu câteva ore i^' Mişcările alerte ale dansului făceau ca partea de conversaţi^ dificilă, dar în timp ce se aplecau şi se roteau, **Georgie** avu **ide*^** spăimântătoare că seducerea ei tocmai începuse. **Toate privirile lui î** atingerile, păreau *special gândite* să-i crească starea de tensiune. Degetele lui inofensive *pe mijlocul ei, atingerea* fină a coapsei]ui de a ei - toate plănuite în ciuda ilustrării unei conduite de eticheta perfectă. Bărbatul acesta era o adevărată ameninţare. -Ce rochie frumoasă ai! murmură el politicos. -Mulţumesc.

-Abia aştept să o dau *jos de pe tine.*

Ea se împiedică, dar *el o* prinse fără efort şi îi corectă direcţia. Bestia. îi plăcea să o zăpăcească. Privirea lui părea să-i cerceteze cele mai întunecate colţuri ale sufletului, *ca şi cum* putea să-i vadă toate secretele ruşinoase, fierbinţi, toate *visele pe care* le avusese cu el. Georgie îşi dorea să-şi fi luat evantaiul cu ea. Ardea de nerăbdare. Cum putea cineva să nu vadă dorinţa *dintre ei? Ea* simţea că strălucea de dorinţă, că era vizibil pentru *toată* lumea, ca un far. Când dansul îi aduse din nou împreună, *el îi* şopti. - O să trimit trăsura după tine, la *miezul nopţii. Ea* reuşi doar să încuviinţeze, redusă la *tăcere de* ruşine şi dorinţă. Când dansul se termină, el *o conduse înapoi la* mama ei, făcu o reverenţă şi îşi luă la revedere de la ea.

-Vă mulţumesc, domnişoară Caversteed. Până la următorul dans. Mama *îl* privi plecând şi plescăi din buze -Domnul Wylde pare să te placă, draga mea. Sorbi din pahar. Este un diavol frumos, asta nu se poate nega, dar, **conform lui** Carolme Cowper amiha lui este practic ruinată. Tatăl lui i-a lăsat o tona de datorii, h un vanator de avere aer,,]*-* * . r , fol ca restul. Cu toate acestea, nu eşti în XTun

F* ^

şi nici nu ai cum să fii, nu? * "" PencoJ ,Ul

Mama se referea clar la căsătoria ei subită d tic cuvintele. Georgie se abţinu *să nu pufneas'c/n* ³ *r*ăŠti ^ - Vacă ar fi ştiut ea.

edict Wylde era cel mai periculos bărbat pe care-l cunoscuse. BenC fnrtă a naturii, un uragan, un taifun. Mama o privi straniu. Bra-Tesimţi bine, Georgiana? Ba profită de ocazie.

-De fapt. nu. Mă doare teribil capul. Te superi dacă îl rog pe pieter să mă ducă acasă? Aş vrea să mă duc la culcare. Mama ei îi aruncă o privire miloasă şi o bătu pe mână. -Sărmana de tine. Ştiu exact ce înseamnă să fii victima unei migrene. Du-te, draga mea. Până la urmă, Juliet este cea care trebuie

să fie **văzută aici, nu tu.**

Georgie suspină auzindu-şi mama certând-o neintenţionat.

- 0 să trimit trăsura înapoi pentru tine.

- **Mulţumesc!** Oh, **ce bine!** Juliet **dansează cu** Ponsonby. E **al treilea** în **linia ducelui de** Milford Haven, **să ştii.**

Georgie plecă, lăsând-o pe mama ei cu ale sale. După ce Pieter o lăsă acasă, urcă direct în camera ei, plimbân- du-se neliniştită dintr-o parte în alta, cu mâinile pe

A

abdomen, încercând să-şi potolească nervii. Se văzu în oglindă; arăta ca o sălbatică, cu obrajii roşii, cu ochii scânteietori şi luminoşi. Ce făcea? Dacă se culca cu Wylde, totul avea să se schimbe între ei. Totul avea să devină mai complicat. Gândul de a i se oferi şi de a face dragoste cu el o încânta, dar şi o înspăimânta. Prezenţa lui o lăsa fără răsuflare; îi trezea în stomac o emoţie asemănătoare cu aceea a mersului pe sârmă, aşa cum făcea madame Saqui la Vauxhall. Ca o teroare, ca un extaz. Georgie se încruntă. Chestiunile de suflet erau cu mult mai complexe decât înţelegerile de afaceri. Oare el avea să-şi piardă interesul odată ce avea să o posede? Auzise că asta se întâmpla cu mulţi bărbaţi. Dar toate aventurile implicau şi un nivel de risc, nu? Ce s-ar fi întâmplat dacă Columb ar fi rămas în Spania sau dacă Marco Polo nu ar fi plecat din Italia, temându-se mult prea mult de necunoscut pentru a naviga? Nu era o laşă. Nu avea să dea înapoi acum. Asta avea să fie o aventură pe care o alesese pentru ea.

Mama şi Juliet se întoarseră după unsprezece, dar nici una dintre ele nu veni să o verifice, iar când ea se strecură prin bucătărie şi apoi afară, prin uşa din spate, casa era liniştită şi tăcută. Aproape că sări în sus când dădu nas în nas cu Pieter care tocmai ieşea din grajduri.

-Şi unde crezi că te duci tu, domnişoară?

Georgie **duse o mână la inimă. -Pieter! M-ai speriat de moarte! -Parcă nu te simţeai bine, nu? Ea se înroşi Ja faţă, realizând că nu avea** *nici o explicaţie* **. de adevărul ruşinos. Ridică bărbia.**

- Dacă trebuie să ştii, mă *duc* să mă întâlnesc cu Benedict to îl văzu pe Pieter schimonosindu-se în lumina slabă.

- Păi, măcar ştiu că nu *fugiţi* să vă căsătoriţi, zise *el* sarcastic Pentru că deja eşti căsătorită cu *acel individ.* Aşa că, oare cem„j de făcut?

Georgie intră în pământ *de* ruşine, *totul* era mult prea umilitor. Pieter era ca un tată pentru ea. în *ochii* lui, ea încă era fetiţa inocentă şi încăpăţânată. Să mărturisească, cu îndrăzneală, *de ce* mergea să se vadă cu Benedict era mult prea mult pentru ea. Aşa că ridica din umeri.

-Acel bărbat este soţul meu şi m-am decis să-l *vizitez.* -în miezul nopţii, continuă Pieter. Brusc, *aplecă* fruntea şi işi frecă gâtul, ca şi cum şi el era ruşinat. Ah, *Georgie. Eşti o* femeie în toată firea acum. Ştiu asta. Şi Dumnezeu ştie că nu am putut niciodată să-ţi schimb părerea despre ceva, mai ales *dacă ţi s-a* fixat ceva în minte. Eşti exact ca tatăl tău în această privinţă. Doar sper că ştii ce faci cu el, atâta tot. - Şi eu sper la fel.

El se dădu la o parte, iar ea răsuflă uşurată. -Trăsura ar trebui *să* fie la colţ, zise ea încet. Pieter încuviinţă.

-Doar să ai grijă să te întorci înainte *să se trezească* toată casa.

Georgie îl îmbrăţişă, iar el o sărută pe frunte.

-Sper ca acel nenorocit să ştie ce comoară are, mormăi el.

Georgie îl recunoscu repede pe Mickey în trăsura neagră care aştepta la colţul străzii. Urcă şi, in starea de agitatie în care era, calatona pâna la St. James păru să dureze doar câteva momente. Se simţea indrazneaţa şi aventuroasă. Bucuroasă că era vie **Trăsura** încetini pentru a coti uşor şi pentru a intra . Y , \ însă pe măsură ce se apropiau de intrarea în lk f ^u

larg, iar un paznic aruncă o siluetă de guler în str. desC
găte şi înjurături, omul era în mod clar dat afară cu forţa.
dra

©Cate Qateman

„Şi acolo să rămâi, strigă paznicul în urma lui. Clubul Tricorn „u-i primeşte pe cei care nu-şi pot plăti datoriile, sir. " omul rostise ultimul cuvânt cu dispreţ vădit, transformând titlul într**-o insultă.**

Bărbatul se împletici pe scările principale, teribil de beat şi sur dezgustul lui Georgie, se lovi de trăsura care stationa Ea s'trigă jncet, panicată, când trupul lui se izbi cu forţă de panoul lateral Bărbatul se roti, spnjmindu-se de uşa trăsurii, iar Georgie tresări când îi văzu chipul. Obrajii lui Josiah erau roşii, iar ochii turbati de furie. Preţ de o clipă, el se zgâi în trăsură, iar ea se piti in scaun lipindu-se de el, îngrozită că o recunoscuse. începu să turuie o serie de înjurături care o şocară până şi pe Georgie, apoi izbi cu palma în lemnul trăsurii şi se îndepărtă. Ea răsuflă, tremurând Doamne Dumnezeule, Josiah arăta îngrozitor. Aproape demonic Ea nu avu' sese nici cea mai mică idee că el frecventa Clubul Tricorn Si Dumnezeu făcuse, de fusese dat afară atât de dizgraţios? ' '

Paznicul spusese ceva despre faptul că nu-şi **plătise datoriile** O cuprinse un val de furie. Tocmai îi dăduse cinci sute de lire> Oare le cheltuise? Trăsura intră în grajd, iar acolo îl găsi pe Wylde care o aştepta, deschizând uşa. Georgie practic îi sări în braţe.

-Tocmai l-am văzut pe vărul meu!

Benedict se încruntă.

-Seb, probabil, a ajuns la capătul răbdării. Nu te-a văzut, nu?

-Nu, nu cred. El o luă de mână şi o trase în interior.

-Atunci, nu te mai îngrijora. Vărul tău cel nesimţit este ultima persoană la care vreau să te gândeşti în această seară. Zâmbetul lui îi alungă neliniştea şi îi făcu sângele să fiarbă. Singura persoană la care vreau să te gândeşti sunt eu. O conduse sus pe scări şi în apartamentul lui; întoarse cheia în încuietoare.

Georgie privi în jur, neliniştită din nou. Asta era. Scena seducţiei ei. Doar că nu avea nici cea mai mică idee cum să înceapă.

-De ce nu-ţi dai jos mantaua? sugeră Benedict.

Ea făcu întocmai, aşezând materialul greoi peste scaun şi adăugând lângă şi gentuţa ei. El purta doar pantaloni şi o cămaşă; părea confortabil şi relaxat. Traversă către dulap şi ridică un decantor.

-Coniac?

Ea încuviinţă. O gură de băutură care să o îmbărbăteze părea o idee foarte bună. Degetele lui le atinseseră pe ale ei când îi înmână paharul, iar ea sorbi încet, căutând să-şi potolească emotiii făceau asta, ea avea să fie soţia lui cu totul. Căsătoria]or consumată. Legal. Pentru totdeauna. Ea tresări când else^* şi îi atinse obrazul. Coniacul sări din pahar peste încheietura"^ zâmbi cu blândeţe.

- Nu te mai gândi, Georgie, fetiţo. îi ridică mâna şi linse coniacul de pe pielea ei. Ea începu sâ tre mure de dorinţă, dar, spre surprinderea ei, el se îndepărtă şi deschisă un sertar de la biroul lui. Scoase un teanc de bancnote şi nun^ cincizeci de lire.

-Poftim. Ia-i! O să-ţi plătesc tot înapoi, inclusiv cele cinci sute de lire de la Newgate, de îndată ce pot. Nu o să mă culc cu tine dacă iau bani de la tine.

Georgie se simţi descumpănită. -Ce? Nu! Ai nevoie de acei bani! Ştiu că ai. El scutură din cap. Ea îi citi hotărârea în strălucirea din ochi şi înţelese că el nu avea să accepte un „nu" drept răspuns. Lăsă banii pe birou şi se apropie de ea.

-Hai să clarificăm ceva odată pentru totdeauna. O privi direct, iar ea îşi simţi genunchii tremurând. O să mă culc cu tine pentru că ard de nerăbdare să o fac.

Georgie gemu în gând. încă nu era convins, dintr-o dată, de cuibărise în mintea ei, nu avea încredere în motivele lui, pentru că i se părea imposibil ca asta să fie adevărat. Un bărbat ca el nu avea nici un motiv să dorească o femeie ca ea. Cu toate acestea, glasul lui răguşit părea sincer, emanând dorinţă. Ea se simţea ca un explorator antic, ca Marco Polo sau Vasco da Gama, aşteptând să navigheze, nesigură de misterele şi pericolele care urmau să vină, dar sigură că erau acolo, dincolo de orizont. în această noapte, Benedict era teritoriul ei neexplorat, iar ea abia aştepta să-i descopere secretele. Aşeză paharul pe masă.

- Prea bine atunci, domnule Wylde. Arată-mi ce am pierdut în tot acest timp.

Georgie îşi ţinu respiraţia când el ajunse la doar câţiva centimetri de ea.

-Pentru început, ar trebui să-ţi reamintesc că nu sunt precum ceilalţi bărbaţi din lumea nobilimii, zise el.

Ea ridică din sprâncene, căci nu semăna cu **niri** ..r, **ux** l.

bărbat pe care ea îl cunoscuse vreodată, *bl* **se întinse către Dărui** *oi* * *c-*

găsi o agrafa

şi o trase.

t -Cc s-a întâmplat în această după-amiază a fW demonstraţie. Eu nu sunt unul dintre acei iuhv Plu o care doar vorbesc şi nu execută. te curtează

Trase de încă o agrafă, iar părul ei se desfi *ulte* şuviţe căzură pe spate. El era atât do? ^ "iai simţea căldura trupului, mirosul îmbietor ,1 încât ea îi fc şi tot pârul era liber. El îşi încă două agra-

aşezându-i părui pe umeri, i ea tremur* bogate ţindu-i degetele exact în zona sânilor du-l,

- Permite-mi să-ţi arăt care este diferenţa dintre a face curte şi viaţa reală.
- Nu e nevoie, zise ea gâtuit.
- Oh, dar insist. Trecu cu degetele peste braţul ei, o prinse de mână şi o duse la buze. Un iubit care te curtează ţi-ar săruta mâna, de exemplu. Aşa. Corect şi politicos.

Trecu cu un deget peste clavicula ei şi apoi către mijlocul pieptului. Ea inspiră adânc, iar el se opri, atâtând-o, exact deasupra corsetului ei.

- Un iubit care te curtează ţi-ar spune că pielea ta e precum petalele, sau mătasea, sau laptele. El se juca înnebunitor înainte şi înapoi cu o atingere uşoară, ca o pană. Un adevărat cavaler, probabil, ar leşina dacă şi-ar imagina că face asta. Afundă degetul în dantela rochiei ei. Ţi-ar spune că sânii tăi sunt ca nişte afine sau ca nişte cireşe, ori cine ştie ce alte prostii.

Pieptul ei era tare, tânjea după atingerea lui.

-Tu nu ai spune asta?

-Nu.

Scoase degetul şi îi alintă sânul cu mâna, pipâind-o de sus în jos, de jos în sus. Ea suspină când el îi prinse un sân în mâna mare şi puternică. Era îmbătată de căldura lui. Apoi, i se întări sfârcul sub atingerea palmei lui. O privi în ochi.

-Ţi-aş spune doar că vreau să-ţi lingpiel$_{ea}$. Să ţi-o musc. Aş recunoaşte că mi-e poftă de tine. Că vreau să te gust, să te mănânc.

Georgie abia dacă mai putea să respire.

-Şi aşa e?

-Oh,da.

El lăsă mâna, iar ea expiră îndelung, încercând - ■ echilibrul. Toate simţurile ei erau în alertă [-â«;; ./t ^ r£ăsească i - ' njind după următoa rea lui atingere. ' irat, îi cuprinse faţa şi îi alintă bărbia cu degetele. Mai degrabă, in^{3}? -$_{ru}$ta aici. Di^{iqp} decretele nêste huzplp pı Vıc0-7 ti el. E perfectă.

$ **Printr**-o atingere uşoară, el o înclină în faţă, iar buzele lui se contopii cu ale ei. Ea gemu încet fără să vrea. Atât de dulce. Atât de delicios. Atât de bine. O înclină şi o pătrunse mai profund, limba lui alintând-o pe a ei, iar ea închise ochii, pierzându-se în efervescenţa **momentului.** Valuri de căldură creşteau în ea, odată cu valuri de nerăbdare, iar ea îi cuprinse umerii laţi cu mâinile, lipin- du-se de el ca un vas de dana portului pe timp de furtună. Şi ei îi era poftă de el. Voia să-l guste. Să-l simtă. El îi apucă buza de jos între dinţi - un gest erotic, care o făcu să pulseze de dorinţă - apoi i-o eliberă şi o sărută din nou, puternic şi poruncitor. Când se retrase, ochii lui străluceau, iar Georgie suspină.

-Vrei un iubit care te curtează, doamnă Wylde? Sau mă vrei pe mine?

-Pe tine, şopti ea. Pe tine te vreau, -întoarce-te.

Ea făcu întocmai, iar el îi desfăcu repede şirul de nasturi mici de la spate. Rochia ei căzu la picioare, şi el o prinse de umeri şi o întoarse cu faţa către el. Georgie privi vrăjită cum el îi desfăcu dantela corsetului şi i-l împinse jos. Rămăsese în ciorapi, pantofi şi cămăşuţă. O luă de mână şi o conduse prin dormitorul lui, dar ea abia avu timp să observe patul gigantic şi tonurile de vişiniu, căci el o sărută din nou. Se simţea ameţită, sângele îi pulsa în urechi şi, fără să-şi dea seama, genunchii ei se izbiră de marginea patului, iar ea căzu cu spatele pe saltea. Wylde o urmă. Ea suspină

surprinsă, iar el se retrase, sprijinindu-se în mâini, cu părul răvăşit şi buzele strălucitoare. Picioarele ei erau în afara patului. El se ridică în picioare şi o privi cu o expresie înfometată.

-Vreau să te văd cu totul, Georgie. Scoate-ţi cămăşuţa.

iubit care te curtează ţi-ar oferi doar un pupic pe obraz. Se ci făcu întocmai. Dar e cam insipid, nu crezi? Destul de ne-

-UCI* l- I săruta aici. Duse degetele peste buzele ei. Visez această gură,

Tremurând, Georgie îşi căută curajul şi apucă de tiv. O ridică, unduindu-şi şoldurile, şi simţi aerul rece lovindu-i abdomenul şi sânii. El suspină când ea trase materialul peste cap. Cămăşuţa se agăţă de lanţul din jurul gâtului ei şi, înfricoşată, ea îşi aminti de **verighetă.'** Metalul se lovi de pieptul ei când ea azvârli camaşa,

şi rămase doar în pantofi, ciorapi şi jartiere. Se simţea un val de nesiguranţă. Benedict avusese nOCmăraBe iubf^8 nu mult mai frumoase decât ea. Oare ea avea să-i fi$_{e\ SU}$fjV^{en,ti} Oare el avea să fie dezamăgit?

Clientâ?

-Georgie, şopti el, iar tonul lui apreciativ, privirea de d pură îi alungară toate temerile. Se întinse şi *ridică* verighetă cruntându-se. Mă bucur să văd că porţi asta, *zise el* zâmbind'^ ai putut să te desparţi *de* ea?

Ea se *fâstâci,* realizând cât *de* aproape *de adevăr era.* El ridica lanţul peste creştetul ei, atent să nu i se *încâlcească în păr.* Crezu că avea să-I lase deoparte, dar în loc *de* asta, el *rostogoli* inelul între arătător şi *degetul mare, apoi duse* metalul cald *peste* sânul ei. £$_a$ suspină când îi încercui *sfârcul întărit cu inelul. El îi* zâmbi amuzat. -Un iubit cumsecade nu ar face asta niciodată. Se aplecă şi duse buzele *peste inel;* metalul era rece, gura lui caldă, trupul ei în flăcări. Limba lui intrase prin inel, în timp ce valurile de dorinţă *o* atacau precum vaJurile ţărmul. -Benedict!

Ea îşi simţi *pielea caldă, apoi rece. Trecu cu degetele* prin părul lui des, trăgându-l mai aproape, iar *el lăsă lanţul să cadă* pentru a-i suge sânul şi mai mult. O linse, o supse şi o muşcă. Ea miji ochii. Oh, Dumnezeule! -Ai un gust atât de bun.

Tonul lui şoptit o excită şi mai mult. *închise ochii,* bucurându-se de senzaţie. *El se* mişcă, presându-şi nasul şi fruntea de abdomenul ei, iar ea căzu peste aşternuturi. Se *foi, încercând să-l* conducă mai jos, să-i pună mâna între picioare, unde fusese şi mai devreme. Acum, că ştia ce îi poate *oferi*, îşi dorea asta cu fervoare. Voia să atingă acel vârf. Dar Benedict nu părea să se grăbească să i-l ofere. De fapt, se retrase uşor şi ea gemu frustrată. *îi ridică un picior,* apoi pe următorul, scoţându-i pantofii; căzură cu *zgomot pe covor. Apoi,* ridică mâna pe sub piciorul ei până când ajunse *la* fundita jartierei. Fără mare efort, o făcu să-şi îndoaie genunchii şi să-şi depărteze picioarele pentru el. Georgie tremură şi se înroşi'de ruşine. O micuţa lampă mea ardea în cameră, aşa că atunci când ea 11 răspunse ştiu ca era complet expusă privirii lui *El o* vadă în submarin; fusese acoperită de *fustele ei '*

^u ştuse sa

Acum, putea să vadă tot şi să ceară tot. Fără modJl- $^{e\ Intunenc}$

^{uc}stie. (j$_n$ *g$_{est}$* $_0$[$_c$

total. El era încă îmbrăcat. Brusc, simţindu-se sfioasa, ea ab^^{0}? $_{\cdot n}$ j$_{QSt}$ '$_m$cercând să se acopere, dar el îi sărută pielea ^{dUSC} bilă a genunchiului, oprind-o. ^ Nu te ascunde de mine, Georgie. Lasă-mă să te văd.

¿lunecă cu mâinile mai sus, pe coapsele ei, sărutând-o şi acolo. Abdomenul îi ardea de dorinţă, dar el pur şi simplu o privi şi, brusc, ' ăldura din ochii lui începu să-i pârjolească pielea. El îşi umezi buzele privind înfometat între picioarele ei.

-Asta? Asta e ceva demn de o strofă sau două. Degetele lui urcau, iar ea se luptă cu nevoia de a implora. Pot să înţeleg cum un bărbat ar fi suficient de inspirat pentru a scrie un sonet despre asta. Privirea lui era diavolească. Bineînţeles, uneori, aşteptarea este cea mai bună parte. Oare tu o să fii caldă? Umedă? O penetra cu degetele, o atingere uşoară, care o chinuia agonizant de plăcut. Oh, da. Oare ce gust 178 tu? întrebă el visător. Ea se încruntă, încercând să desluşească ce voia să spună. Gust? Respiraţia lui caldă îi încălzi pielea, înainte ca gura să se alăture degetelor. Oh,

Dumnezeule! Plăcerea o lovi ca un fulger şi ea aproape sări de pe pat. Era o agonie. Era sublim. El o Unse profund, penetrând-o, sorbind din ea. Georgie se foi şi se apăsă pe buzele lui, dar el o ţintui ducând o mână peste şoldurile ei, obligând-o să accepte atenţia lui glorioasă. El ridică privirea; era roşu la faţă.

-Zahăr şi mirodenii şi toate lucrurile plăcute, murmură el. Aşa are gustul doamna Wylde.

Se aplecă din nou, iar ea strânse genunchii în jurul umerilor lui în timp ce limba lui se mişcă la fel de agil ca degetele lui iscusite. Căldura creştea, tensiunea se acumula, iar ea se prinse şi mai tare de părul lui, încercând să-l aducă mai aproape. Da. Mai aproape. Mai mult. Şi exact când credea că nu mai putea suporta, el se îndepărtă. Aproape că urlă în semn de protest. Benedict îngenunche între picioarele ei, cu pieptul umflat şi cu buzele întărite de la efort.

-Nu fără mine, şopti el, scoţându-şi repede cămaşa. Nu şi de data asta.

îşi aruncă pantalonii şi ea întrezări, fugitiv, trupul lui, o imensitate de piele, netedă şi musculoasă. Şi apoi, el era peste ea, cu totul, îi putea simţi căldura. Incredibila senzaţie de piele peste piele.

-Trebuie să fiu înăuntrul tău.

Pieptul lui era peste pieptul ei, atingându-i sfâ$_{rc}$ lui le cuprinseră pe ale ei, erau ferme şi bărbăteşt," p^' atinse-Kaie Qatemdan apoi ea se frecă de el, disperată saV^' mult, acel mai mult pe care i-l promisese. Mai mult sir/.'^i mai mult. ' Hşi
-Arată-mi, zise ea cu respiraţia întretăiată, ridicând., $_{e}$ - . P^{c}ntnj
J
un sărut.

îşi simţi propriul gust pe limba lui, era un parfum pământesc o incintă şi mai mult; el se aplecă pe coate, cuprinzându-i mâinile şi sărutând-o ca şi cum ar fi *fost* ultima dată cândav^ şansa să facă asta. Era ca şi cum tot sufletul lui îi aparţinea ei. E$_{as}$e frecă de el, înnebunită de dorinţă. El îşi mişcă şoldurile şi o penetra repede; ea simţi o apăsare şi un junghi de durere care o făcu să se încordeze, nesigură de intruziunea neobişnuită. Era mai mare decât degetele lui. O apăsă din nou, intrând mai profund, iar Georgie îşi ridică şoldurile pentru a-I primi cu uşurinţă. El se opri, pieptul i se ridica nebuneşte şi-şi lăsă fruntea peste fruntea ei.
-încet, zise el. Nu vreau să te rănesc. Dumnezeule!

Georgie îl prinse de faţă şi îi sărută bărbia, simţindu-se copleşită de grija pe care o avea pentru ea.

- E în regulă, şopti ea. Fă-o.

El gemu îndelung şi o penetră complet, membrul lui pierzân- du-se în dulceaţa ei, încă o dată, şi Georgie strigă de plăcere. Disconfortul de moment făcu loc unui sentiment uimitor de împlinire. El respiră greu şi se retrase aproape complet, după care o încalecă iar, de data aceasta ajutat de umezeala corpului ei care îi răspundea, aşa că o penetră iar, simţind cum corpul ei îl primeşte. I se înceţoşă vederea.
- Atinge-mă, suspină el, iar ea realiză că braţele ei căzuseră complet în aşternuturi.
Deodată, lacomă, îşi trecu degetele peste umerii lui, $_{bucurându}$-se de muşchii lui, de conturul fin al spatelui. Era înalt şi avea o constituţie elegantă, cu linii lungi şi fl$_{uide}$> iar ea gă gimtă fiorii din el, controlul pe care-l manifesta în ti$_{mp\ ce}$ încerca să se $_{abţină.}$ Ea nu voia ca el sa se abţină de la nimic. Ea voia abandon. Se arcui, implorandu-i să continue, iar el gemu ran„ • i . j
* ° $_{a\ un}$ animal, scotând su ˇ
nete dė extaz. Apoi începu să se mişte odată r., „ f '
sub fundul ei şi îi ridică şoldurile, iar schimba, ^ u
ritmoarea de unghi *trezi*

luri ^ V^$_{cere}$_ $_{Ea\ ÎŞ1\ mfipSe\ calcaiele\ în\ salte}$a şi se întinse . noi va $_{Senzaţia}$ i $_{se}$ păru ciudată la început, apoi îşi găsi ritmul şi
\ ^{dUPa}şările li se **sincronizară.** El o prinse de coapsă şi îi duse piciorul
' soldul lui, iar ea urcă mai mult, mai aproape de acel punct s peste ş ^ ^^
i: ^Dă-**ţi** drumul **pentru mine, Georgie, îi şopti el în ureche, iar V trupul ei făcu întocmai, explodând în valuri nesfârşite de plăcere.**

Ea se pierdu în acea fericire completă. El scăpă o sudalmă în ' timp ^ trupul ei se strânse în jurul lui. O penetra o ultimă dată şi $_{se}$ retrase, lipindu-se cu putere de abdomenul ei, strângând-o pu- • ternic în braţe, gemând incontrolabil. Se prăbuşi extenuat, trupul 1; $_{lu}$i $_{g}$reu peste al ei, iar Georgie închise ochii, bucurându-se de sta- : rea de amorţeală care îi cuprinse trupul. Deci, asta însemna „mai mult". Ea zâmbi şmecherește. Cu siguranţă, meritase aşteptarea.

Capitoiui31

Inima lui Benedict începu încet să-şi revină după galopul în. credibil prin care trecuse, mai ceva ca după o confruntare cu Un batalion de dragoni francezi. întreaga lui fiinţă era cuprinsă de Un sentiment de mulţumire. Când îşi mai reveni în fire, realiză că 0 strivea pe Georgie sub apăsarea trupului său. Bălmăji nişte scuze şi se rostogoli pe o parte, eliberând-o de greutatea lui, dar întin- zând o mână peste trupul ei, nedorind să întrerupă contactul cu ea. Mirosul dragostei lor îi umplu nările şi se simţi animalic de triumfător. Râse patetic.

-Am vrut să iau lucrurile mai încet de atât, să ştii. Mai ales că e prima dată pentru tine. Dar situaţia a... scăpat un pic de sub control.

îşi dorise să fie mai blând, să se controleze. Nu voia să o înspăimânte cu pofta sălbatică pe care o avea pentru ea. Dar atingerile ei inocente îl înfierbântaseră atât de mult, încât uitase de orice intenţie de seducţie domoală. Instinctul pusese stăpânire pe el. Se pierduse în minunăţia ei. Ea suspină satisfăcută.

- Păi, eu am crezut că a fost perfect.

El aproape că îşi ieşea din piele de bucurie, dar nu se putu abţine să nu o tachineze.

- Ce ştii tu? Asta a fost prima şi singura ta experienţă. Nu ai voie să ai opinii de calitate decât după ce ai avut măcar zece încercări. E ca şi cum ai mânca o bomboană de căpşune şi ai declara-o drept cea mai bună din lume, când de fapt nu le-ai încercat pe cele de lămâie, de şerbet sau de vişine.

- înţeleg ce vrei să spui, murmură ea şmechereşte. Nu aş vrea să iau decizii pripite. Nu despre ceva atât de important

-Foarte bine. Pentru că sunt multe de învăţat. Asta a fost abia lecţia numărul doi.

El voia să o înveţe tot ce ştia, tot ce credea a fi plăcut. Voia să-i arate înălţimile extazului pe care le putea simţi. Dumnezeule

onoare. O încântare. Braţul lui încă o cuprindea. Ea îl aV6a ^ ^bsentă cu vârful degetelor, iar el simţea valuri de plăcere ating^ca ^ . vene. După câteva momente, se ridică în cot şi îşi curg^an ca să o şteargă pe burtă. Ea se încorda după atingerea

C înroşi **fermecător** pe faţă, gât şi piept. El chicoti. **lui 'sănu-nu spuneţi,** doamnă Wylde, că acum v-**aţi** ruşinat. \ privi **chipul** şi o văzu încruntându-se. „De ce te-ai...? _ **Retras? continuă** el, conştientizând naivitatea ei. Pentru că nu **m să ne trezim** cu micuţi Wylde în nouă luni, nu? Şi asta e una dintre **modalităţile** prin care ne putem asigura că acest lucru nu se întâmplă.

îi cercetă chipul, încercând să-şi dea seama ce gândea, dar în **afară** de încruntarea care era vizibilă, expresia ei era imposibil de **interpretat.** Nu era sigur dacă ea se simţea uşurată sau dezamăgită **că** el **avusese** suficientă minte pentru a termina în afara ei. în mod **straniu,** ideea că **ea** i-ar fi putut purta copilul **nu**-l înfricoşa. Din contră, îl făcea să tânjească. Ea avea să fie o mamă excelentă, dreaptă şi iubitoare. Opusul clar al mamei lui. Scutură din cap, alungând ideea ridicolă. Sexul grozav pe care-l făcuseră îi ameţise gândurile. Nu exista nici un viitor pentru ei, nu unul care să includă copii.

Pur şi simplu aveau să se bucure unul de celălalt până la terminarea sezonului, şi apoi aveau să-şi vadă de drum, despărţindu-se prietenește.

El trase aşternuturile peste ei şi o roti în aşa fel încât să stea cu spatele la el, apoi o trase aproape şi o cuibări în braţele lui. Ea suspină delicat şi îşi lipi fundul de el. Spre uimirea lui, simţi cum membrul i se întăreşte din nou. Ea avea un efect minunat asupra lui. Dorinţa ei sinceră de a-i răspunde cu atâta ardoare îi oferise un sentiment imens de mulţumire. Ea avusese încredere că el o putea îndruma în prima ei incursiune în viaţa sexuală, iar el era bucuros că nu încălcase această încredere, rănind-o sau fiind egoist. Ea căscă somnoroasă.

-Nu pot să mai stau. Trebuie să mă întorc înainte să se trezească servitorii. Benedict privi către ceasul de pe şemineu. Mai erau ore bune până la răsărit, şi Dumnezeu ştia că i-ar fi făcut plăcere să le petreacă făcând dragoste cu ea, însă ea avea dreptate. Nu avea nici un sens să rişte un scandal. Tot ce făcuse până în acest moment fusese

tocmai pentru a evita un asemenea lucru. Venirea riscantă, dar el nu ar fi schimbat asta pentru nimic *'Ci tragere de inimă, se îndepărtă de ea şi părăsi patul

pantalonii lui, ţinând seama de ruşinea ei, apoi ridică d^^ şuţa ei din bumbac.

-Haide, somnoroaso, zise el, trăgând-o de mână până ridică, mormăind. E timpul să te îmbraci.

îi vârî cămăşuţa peste cap şi apoi se îndreptă către salon np a-i recupera rochia şi pentru a-i oferi câteva minute de intimitat Dintr-odată, el conştientiză că Georgie era prima femeie pe care o adusese aici, în camerele lui. în ciuda zvonurilor despre imoralitatea lui, avusese doar două iubite de când se întorsese din Franţa ambele văduve discrete, şi fiecare aventură nu durase mai mult de câteva săptămâni. Le vizitase pe ambele doamne la rezidenţele lor şi întotdeauna plecase după, petrecându-şi noaptea în patul lui. Nu avusese nici cea mai mică intenţie de a rămâne. Acum îşi dorea ca Georgie să rămână. Voia să adoarmă cu ea în braţe, să o trezească încet cu un sărut şi să facă din nou dragoste, leneş, în timp ce soarele ar fi început să-şi arunce razele peste acoperişurile caselor, la răsărit. Imposibil.

Când el se întoarse în cameră, o găsi picior peste picior, pe marginea patului, o zeiţă răvăşită în cearşafurile dezordonate. Inima i se opri în loc. Arăta incredibil de tentant în patul lui, astfel că strânse puternic pumnii, mototolindu-i rochia, în încercarea de a-şi stăvili impulsul animalic de a o împinge înapoi şi de a o săruta încontinuu, peste tot, din nou. Cu siguranţă, membrul lui erect îl încuraja să o facă. Ea era ca o sirenă, ademenind marinarii cu un zâmbet şi conducându-i spre stânci şi moarte. Dintr-odată, el se simţi deosebit de apropiat de situaţia sărmanului şi miticului Odiseu, legat de catarg, luptându-se curajos cu tentaţia promisiunii arzătoare a unei priviri şi cu farmecul vrăjit al cântecului. Ea purta urmelor faptelor lor, era în continuare roşie la faţă şi buzele ei erau delicios de umflate. Se simţi cuprins de un

sentiment profund de mândrie că Clare a fost persoana care îi declanşase o asemenea reacţie, care trezise acea strălucire în ochii ei.

Văzându**-l în pragul uşii,** Georgie **rămase** fără suflare. Benedict **nu purta cămaşă, aşa că ea putea să-l admire acum. Bărbatul acesta era imposibil de frumos.** Pielea **îi strălucea de sănătate, iar pantalonii**

râ în jos P^ ?oldurile lui Cât timP făcuseră dra-

ii aî^!^fenezia nebună a uniunii trupurilor lor, nu apucase sâ**-l** goste- în ^^ se înfrupta din el. Lumina palidă a lămpii cu ulei ^erâ ţi „linta trupul aşa cum şi ea tânjea să o facă şi îşi âeV^ accelerând, în timp ce-i cerceta abdomenul sculptat tul **musculos.** Era ferm şi tare, musculos fără a fi masiv, ca şi

Şi ^fiecare părticică din el fusese gândită la perfecţiune. Era bron- cu pielea măslinie ca unui marinar atins de soare, nu palid şi hurtos ca majoritatea domnilor din înalta societate. Inima ei sări

văzându-L Părul lui negru era ciufulit într-un mod fermecător, iar ea se simţi complet copleşită. El îi făcuse lucruri de neimaginat, pe cât de uimitoare, pe atât de plăcute. Era ca şi cum descoperise un continent cu totul nou, în pofida hărţii care arăta doar apă. Un nou tărâm al senzaţiilor, despre care ea nu avusese habar. Ea nu-şi imaginase niciodată plăcerea profundă a sexului cu un bărbat. Crezuse că avea să fie plăcut în acelaşi mod în care era plăcut când Tilly îi masa umerii sau când o bomboană se dizolva pe limba ei. Nu era aşa. Era cutremurător de plăcut, ca o furtună care răvăşea tot în calea ei - exaltant şi copleşitor, înspăimântător de puternic. Dar acum ea trecuse prin furtună şi ieşise în siguranţă de partea cealaltă, simţindu-se încântată, renăscută, bucuroasă să fie vie. îi aruncă un zâmbet nesigur, hotărâtă totuşi să fie la fel de stăpână şi sofisticată precum celelalte iubite din viaţa lui.

-Deci, ne vedem mâine la petrecerea câmpenească de la Cavendish? Sunt destul de sigură că, după prestaţia ta din această seară de la Evans, registrul de la Whites o să duduie de pariuri despre noi şi momentul în care ne vom anunţa logodna. El chicoti. -Ultima dată când am verificat, era cincizeci la unu împotriva **consensului tău.** Reputaţia **te** precede, doamna mea. Eşti greu de convins.

- Păi, sunt sigură că sansele s-au mai mărit acum, zise ea ironică. Apoi o lovi un nou gând. Ştii, cred că ai putea să faci bani buni pariind că o să mă mărit cu tine.

El îi aruncă o privire batjocoritoare, rănită.

- Indiferent ce crezi despre mine, doamnă Wylde, aml scrj^ Să intru într-un pariu ştiind ce ştiu şi fiind sigur de câştig nu deloc cavaleresc. Nu o să fac aşa ceva.

Ea încuviinţă, încântată în mintea ei că el • a-şi rezolva problemele financiare, apelând la asemf* nice. Avea integritate şi onoare. El era, în fapt, Josiah, care pretindea că avea o etică ireproşabilă, da^Hi ca regulile când nu era nimeni de faţă. Tatălui ei î-arfi^^- Benedict Wylde. Era exact tipul de bărbat pe care el 0 înd^5 să-l găsească, cineva puternic şi constant, cu o inimă bunâÎ^ întotdeauna sincer, bineînţeles, şi putea fi şi iritant de en ^ uneori, dar era loial celor pe care îi considera prieteni. Geor^ a nu

:ă, avea să se trezească îndrăgostită de proprii
mai rău.
-Deci, ne vedem mâine?

- O să încerc să vin. Depinde de ce o să se întâmple cu **Johnstone.** Ea luă rochia din mâinile lui şi se îmbrăcă fără a **se** mai **deranja** cu corsetul.
-Vrei să spui că o să mergeţi după el? -Da. Alex, Seb şi cu mine o să aşteptăm în taverna pe care **am** vizitat-o astăzi. De îndată ce intră în clădire, o să sărim pe el. Georgie suspină. -Mi-aş dori să fiu acolo. -Ai făcut suficient.

îi zâmbi pentru a-i alunga tristeţea, trăgând-o spre el şi sărutând-o. Georgie se topi în braţele lui, simţindu-şi picioarele moi. El se retrase primul. O întoarse şi îi închise, în tăcere, nasturii rochiei, cu îndemânarea unei însoţitoare, iar ea tremură când el o sărută pe gât după ce termină.

cor giesci

tură din cap, conştientizând cât de prostuţă era. Dacă nu av ea fie atentă, avea să se trezească îndrăgostită de propriul ei soţ

- O să-l rog pe Mickey să te ducă acasă, şopti el. Pieter lăsase uşa din spate deschisă, iar Georgie se strecură în casă fără probleme. Intră în camera ei şi se prăbuşi pe bat fericită. Oare se simţea diferit acum, că nu mai era virgină? îsi cercetă mental trupul. Se simţea extraordinar. Un pic amortită/şi câte o durere mică pe ici pe colo, uşor mai sensibilă la atingerea hainelor ei, dar în mod clar foarte bine. Scopul ei de mult râvnit de a-şi lua un iubit fusese atins, iar ea deja voia să facă de toate cu el din nou. Şi din nou. îşi reaminti de sentimentul plăcut de • căldurÂ pe care-l trăise în prezenţa lui în pat. Cuibărită aproape de trupul lui, mfaşurata în braţele lui, se simţise protejată şi apreciată *şi...* 184 ^k

..is se ridică. El, probabil, avea acest efect asunm , . meilor, făcându-le să simtă că ele erau centrul un^ve^sului r)^or ^

¿în ea spera ca o↑5sesta Pentru el să treacă repede. **Avea săsufere când va fi** să se despartă El avea sa se plictisească de **lipsa ei dp** perie$- Ea **avea forţată** să vadă cum el o să-şi **satisfacă** Dof" ¡ele vulcan.ce cu o alta norocoasă doamnă, căreia îi va arnn P , zâmbete cicălitoare, timp în care ea va trebui să se JZ?pisa. Alungă acel gând trist, deprimant. Avea să ascultă lui Benedict şi să se bucure de moment, de fiecare ci' - • ^ indiferent cât de scurtă. Dar înainte de asta, avea ne ' 'Tcună' Georgie se trezi, auzind un scârtâit la usâ ei şi vf Somn' când Juliet intră în cameră şi sări pe patul e'i ca un > i t0Cmai mat. 0 cercetă atent pe Georgie, râzând. Ş entuziasn

-Ce ai făcut noaptea trecută, fetiţă obraznică? Georgie se încruntă, simţind cum valurilp , • - şese obrajii. îşi feri părul din ochi. D înro_

-Ce vrei să spui?

-Vreausăspuncănueraiîn pat cândamvenitsă vorbesc cu tin acuza Juliet. Voiam să-ţi spun că Simeon m-a sărutat la F ' ar nu erai aici. arutat la Ev*ns,

o

dar nu erai aici. Georgie gemu în gând.

Georgie zâmbi ^ ' ™ ** ^ ^ene, iar

Surorii ei îi plăceau la nebunie intrigile. Şi dacă Georgie nu ar fi atat de concentrată pe Benedict, şi-ar fi amintit să nu subesfr meze capacitatea surorii ei de a mirosi un scandal.

Juliét era ca un copoi, în stare să miroasă până şi damfu, nelegiuiri de la cincizeci de metri. în majoritatea timpului to ^ petreceau în imaginaţia ei extrem de fertilă, dar, de această? avea dreptate.

-Bine. Am o confesiune de făcut. De fapt, nu m-am căsătorit cu un marinar, aşa cum ţi-am spus ţie şi mamei. Sunt căsătorită cu Benedict Wylde.

Juliét făcu nişte ochi mari, de erau să-i sară din orbite. Duse mâna la gură şi chiţăi încântată.

- Ha! Ştiam eu că se petrece ceva din momentul în care v-am văzut împreună! Privirile pe care ţi le arunca. Povesteşte-mi tot, repede, tot!

Georgie făcu întocmai, începând cu vizita ei la Newgate, dar omiţând orice detaliu despre Bow Street, Johnstone sau submarin, îndulci evenimentele de la Clubul Tricorn şi se mulţumi cu fraza destul de inadecvată...

- ...şi am decis să, ah, să ne consumăm căsnicia şi a fost... foarte plăcut.

Juliét bătu din palme fericită.

-Oh, asta e de poveste! Demn de unul dintre romanele doamnei Radcliffe. Se presupune că tu trebuie să fii cea cu capul pe umeri, să ştii!

Georgie suspină.

- Nu ştiu ce m-a apucat. Voiam doar să scap de Josiah şi să câştig ml tom'ri ntu Pentru mine toată ^ devenit cu mult mai complicata decât am intenţionat

Juliét deveni serioasă.

-Ţii la el, Georgie?

-La cine, la Josiah? Doamne fereşte nu!

- Nu, prostuţo! La Wylde.

„Nu Adicâ, bineînţeles că îmi place de el, dar... .Îl iubeşti?

Georgie încremeni, temându-se să se confrunte cu acea într. bar. Cu siguranţă adora ce îi făcea efectul lui asupra trupului d

_ _ tî^ira 3VPP sa nisnarâ nr->,T„-,i— „ r

par **atracţia fizică avea să dispară. Dragostea, o căsnicie aveau „ voie de mai mult pentru a supravieţui. Aveau nevoie de intere'"** comune. **Compatibilitate. Respect. încredere**

.Cred **că aş putea sâ-l iubesc, dacă mi-aş permite asta, recu- noscu ea în cele din urma. Dar ăsta ar fi un lucru foarte prosti de făcut. Avem un aranjament. Odată ce vom fi căsătoriti în ochH** societăţii, **o să ne vedem fiecare de treabă. El nu are niri ™ - r ■ lULi cea** mai **mică intenţie sa faca un angajament pe termen lung**

Juliet părea trăsnită. Se pare că nu aşa se derulau poveştile

-Şi dacă el se răzgândeşte? întrebă ea. Dacă realizează că nu vrea să te piardă? Simeon nu ar... niciodată...

Georgie strânse aşternuturile.

-Asta nu o să se întâmple, Jules. Benedict nu este ca Simeon Simeon venerează pământul pe care tu calci. Te iubeşte din toată inima. Suspină din nou, mai tare. Nu e aşa între mine şi Benedict Bărbaţii ca el nu se mulţumesc doar cu o singură femeie. Se aşternu tăcere pentru câteva clipe,

apoi Georgie se însenină. -Deci, ce s-a întâmplat la Evans? Ai zis că Simeon te-a sărutat. Juliet închise ochii şi îşi aminti vrăjită momentul.

- Oh, da, şi a fost minunat! Aşa cum ştiam că are să fie. Şi ghici ce? Mi-a cerut mâna! Vrea ca eu să fiu doamna Simeon Pettigrew. Tonul ei făcea să pară ca şi cum acel statut era echivalent cu „împărăteasa Indiei şi Regina întregului Univers".

Georgie oftă în gând.

-Ştii că mama încă are îndoielile ei despre Simeon. Crede că ai putea să ai ceva cu mult mai bun decât un poet falit. Sora ei se bosumflă.

- Nu vreau un bărbat cu un titlu. Nici unul nu mă **iubeşte ca Simeon. Lui nu-i pasă de averea mea. Se ridică şi aşeză aşternuturile, gânditoare. Poate că ar trebui să iau** exemplul **tău şi să o pun pe mama în faţa faptului împlinit.**

-Să nu faci ceva pripit, o avertiză Georgie repede. O rt se rt.- gândească. Vrea doar ce e mai bun pentru tine. Trebuie doar ai răbdare.

_Stiu doar că urăsc să mă prefac că iau în considerare şi **,. tineri când Simeón este singurul pe care-l vreau. Ju]**iet Se **J^ şi o îmbrăţişă pe Georgie. Ştiu că nu îţi arăt asta, Georgie,** dar **^ bucur foarte tare că eşti sora mea. Mă duc cu mama la Hatchard în** dimineaţa asta. **Vrei** ceva?

Georgie scutură **din cap, uimita de schimbările bruşte de** com**. portament ale surorii ei.**

' _ Nu mulţumesc, Ju. Ne vedem la prânz.

Abia după ce se îmbrăcă, Georgie observă că îi lipsea lanţul cu verigheta Se înroşi; probabil îl lăsase în dormitorul lui Benedict. Se simţea straniu de goală fără el, ca şi cum ar fi fost un talisman norocos, legătura ei intimă cu el. Chiar şi mai iritant era că descoperi că Benedict îi pusese în gentuţă cele cincizeci de lire pe care ea le refuzase.

„Ce bărbat încăpăţânat."

Acum, ea trebuia să găsească o cale să îi vâre înapoi în buzunarul lui când nu era atent.

Juliet şi mama plecară la cumpărături, într-o frenezie de fuste şi parfumuri. Georgie abia intră în salon în căutarea micului dejun, când Tilly intră, aducându-i un bilet.

- O scrisoare pentru dumneavoastră, domnişoară. Inima i-o luă la goană.

- Mulţumesc, Tilly.

Privi la ceas. Poate că Benedict se răzgândise şi avea să o lase să participe la capturarea lui Johnstone? Desfăcu biletul emoţionată şi miji ochii la scrisul aproape indescifrabil. Avu nevoie de câteva momente pentru a descifra conţinutul. *Ne vedem în parc. Cadavru. Prin preajma copacului Tyburrt. B*

Georgie se încruntă. Nu văzuse niciodată scrisul lui Benedict, **cu excepţia**

. - %ate (Batanan

semnăturii lui pe certificatul lor de căsătorie, dar pre- supusese că scria mai frumos de atât. Poate că scrisese în grabă, îşi luă mantaua îmblănită, pelerina şi boneta şi acceptă oferta lui **Charlotte de a o însoţi pentru „o gură de aer proaspăt"**

De îndată ce intrară în parc îi spuse servitoarei mai în vârstă să se odihnească pe una dintre băncile din f3ta lacuJui ^ spre nord, către rândul de copaci descris în bilph d - Kase amuzată, cerce tând împrejurările m căutarea lui Benedict. întâlnirii e prin parcuri erau stilul lui Juliet mai mult i, 16 misterioase • ^ această oră, erau

- Conteie meu iubit ,

utini oameni prin jur. Cei din lumea bună nu aveau să-şi foa_te aritia până la patru după-amiaza, când se ieşea la plimbare iaCă cu şaretele, de-a lungul Rotten Row, în cel mai lent ritm pentru a-şi prezenta ultimele achiziţii. O siluetă **acoperită** Tinanta bântuia printre copaci, iar Georgie ieşi de pe poteca cu ietriŞ şi se îndreptă spre ea. El dispăru în spatele unui trunchi şi ea se grăbi, udându-şi cizmele în iarba plină de rouă. Intră în dumbravă, uitându-se de jur-împrejur, şi suspină când o mână o prinse din spatele unui copac de încheietură. _Ce naiba... ? Se feri oripilată. Josiahi Ce cauţi aici? Zâmbetul vărului ei îi întoarse stomacul pe dos. Fusese păcălită. Benedict nu scrisese nici un bilet.

-Măi, măi, verişoară. Pari un pic cam palidă. Ai avut o noapte lungă?
Ea îşi smuci încheietura. -Da, dar nu e treaba ta. El surâse.
- Oh, aici te înşeli. Este treaba mea.
De la această distanţă, ea simţea mirosul de alcool din respiraţia şi de pe hainele lui. El o strânse şi mai tare.
-Te-am văzut. La Tricorn. Poate că eram beat, dar chiar şi praştie îmi pot recunoaşte verişoara. Ochii lui străluceau. Târfă mică ce eşti! Te duceai la Wylde, nu?

Ea strânse din dinţi. Josiah scutură din cap. -La început, am crezut că a început să-ţi placă de el după ce te-a apărat la Vauxhall. Că i-ai căzut în braţe pentru că te simţeai recunoscătoare.

Inima ei alerga în piept şi încercă din nou să se elibereze, dar el o strângea ca-ntr-o menghină. -Nu ştiu ce vrei să spui.

- Oh, cred că ştii, draga mea. în această dimineaţă, am avut un vizitator neaşteptat. Spune-mi, numele de Knollys îţi spune ceva? Ea încremeni.
-Te-ai schimbat la fată, continuă el cu cruzime. Ţi-a mâncat pisica limba? Atunci, îti spun eu, domnul Knollys este temnicerul de la Newgate. Un individ cu un caracter dezgustător, mă tem, dar care are o memorie excelentă. Norocul face că domnul Knollys şi cu mine am făcut cunostintă la o luptă de cocoşi la care am participat

în Blackheath, recent. A auzit când cineva mi- groapă și și-a amintit de un alt Caversteed cu care a ^ nUm?,e ^ chiar recent. S-a hotărât să-mi fa că o vizită. Imaginea^ ^ *^ surprins am *fost* când mi-a spus că are nişte informaţii' * să-mi ofere despre tine, draga mea. Rânjetul lui slinosTf^* Georgie să vomite. A avut îndrăzneala să spună că tu şi Wylde^ ^ teţi soţ şi soţie. Josiah miji ochii teatral şi batjocoritor. Nu ¡^ crezut, bineînţeles, dar apoi mi-a arătat registrul căsătoriilor d^ Newgate, iar a *colo* erau, clar ca lumina zilei, semnătura ta şi Cea a lui Wylde. Căsătoriţi acum nici cinci săptămâni. Scutură din cap iar uimirea de pe chipul lui se transformă în furie. Târfă răzbunătoare ce eşti. Ai făcut asta ca să-mi faci în ciudă, nu?

Obrajii lui deja roşii se înroşiră şi mai tare. Georgie nu-l văzuse niciodată atât de nervos, inima stătea să-i plesnească, dar nu se mai sinchisi să nege.

- Da. Am făcut-o. Pentru că prefer să fiu căsătorită cu un infractor din Newgate decât cu tine. El râse odios.

-Crezi că el nu vrea banii tăi? Bineînţeles că îi vrea. Pun pariu că l-ai plătit destul de bine pentru a fi de acord cu planul tău, nu? Pufni dezgustat. Dumnezeule, acel bastard trebuie să fi murit de râs. îl salvezi din închisoare şi îl laşi şi între crăcii tăi. Georgie icni auzindu-l.

- Ce vrei? Mai mulţi bani? Nu o să-i primeşti! *Nu o să-ţi* mai dau un sfanţ. Benedict avea dreptate. Trebuie să-ţi asumi responsa- bilitatea'pentru faptele tale. *Eşti* un bărbat în toată firea, Josiah. Comportă-te ca unul. Şi dă-mi drumul. Acum!

- Nu mai e vorba de bani acum, târfă.

Ea râse, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Josiah să nu vrea bani? O luase lumea razna.'

- Pe tine te vreau.

-Păi, pe mine nu poţi să mă ai, izbucni ea. El înclină capul, şi privirea lui o făcu să tremure. Vocea lui era înfricoşător de mieroasă.

-Ah, Georgie. Aş fi înţeles dacă era vorba doar despre afaceri. Dar să te văd cum te transformi într-o târfă pentru el? Nu pot să suport aşa ceva!

r orgie auzise destul. îşi înfipse tocurile în pământul moale şi îsi genunchii, hotărâtă să se elibereze din strânsoarea lui. Josiah şi flutură o batistă albă. înainte ca ea să mai poată reacţiona

llpusebatistapeste nasul şi gura ei, sufocând-o. Ea strigă panicaţi i tf lovi, dar el o prinse cu putere de mijloc. Ea încercă să inhaleze să-l muşte, dar nu reuşi. începu să se simtă ameţită. îl auzi pe josiah râzând.

-Şşşt, draga mea.

Fusese atât de proastă. Genunchii i se înmuiaseră şi plămânii o ardeau. îl zgârie pe mână, disperată să scape de materialul alb ca să poată respira. Apoi, el o prinse de gât, strângând-o bine, şi ea îsi pierdu cunoştinţa.

' Se trezi într-o trăsură care mergea. Se simţea greoaie o durea

gâtul. Sunetele treceau pe lângă ea ca şi cum ar fi avut o pernă oe faţă sau ar fi fost sub apă; respiraţia cailor, zgomotele nesfârsite ale copitelor. O zdruncinătură bună când trecură printr-o groapă Nu voia sâ deschidă ochii. Nu mirosea ca trăsura ei; era murdară sS duhnea de un miros straniu, de ars. Opiu. Ştia cum era acel miros de la Blackwall - mult, marinari, în special cei din Est îl prefe rau tutunului. Deschise pleoapele, rugându-se să fie singură apoi gemu. Josiah stătea lăţit pe scaunul din faţă, privind-o cu o e'xore sie înfumurată, satisfăcută. O lampă mică cu ulei ardea pe lada de emn de lângă el şi, când îl privi, el ridică muştiucul din capătul ung al unei pipe peste flacără, apoi inhală puternic. Când expiră, trimise aburi albaştri în direcţia ei.

CapitofuĺЗЗ

Georgie deschise complet ochii şi se chinui să se ridice, descop*. rind cu frustrare şi furie că Josiah îi legase încheieturile şi g]e2ne]. Ea tuşi şi întinse mâinile legate în faţă, alungând norul de foni Spumega de mânie. Fusese răpită! în plină zi, de către verişorul ei cel moşmondit. Nu-şi imaginase niciodată că el ar fi în stare de 0 asemenea prostie. Josiah îi aruncă o privire satisfăcută, relaxată.

-Ah, te-ai trezit! M-am îngrijorat că am fost un pic cam brutal cu tine. Mă bucur să văd că nu era cazul.

Tusi, apoi începu să chicotească ascuţit. Părea nebun. Oare îşi pierduse minţile? Putea să scape de el dacă era ameţit şi mai puţin vigilent. Dacă s-ar fi putut elibera de legăturile ei. Poate că uitase de cutitul din cizma ei, poate avea o şansă. Se foi, ridicându-se mai mult şi începu să-l certe.

-Asta e ridicol, Josiah. Unde mergem?

El îi zâmbi visător, trăgând din nou din pipă, apoi o aşează deoparte şi stinse lampa.

-Undeva unde putem fi foarte intimi. Modul în care privirea lui trecu peste trupul ei îi întoarse stomacul pe dos. Mereu am crezut că eşti foarte drăguţă, murmură el. Nu la fel de dulce ca Juliet, bineînţeles, dar îmi place felul tău zvăpăiat de a fi. E o provocare 111 plus. Surâse ca şi cum îşi amintise de ceva neplăcut. Wylde a acceptat această provocare, nu? Eşti o femeie acum. Ştii ce înseamnă să ai un bărbat între picioare. îşi linse buzele. O să afli cum e din nou, destul de curând. Fiori de panică curgeau prin trupul ei. Crezi că se culcă cu tine pentru că vrea?, continuă mieros Josiah. Toată lumea ştie că are nevoie de bani. Proprietăţile lui sunt îndatorate până peste cap. Fratele lui abia dacă a reuşit să menţină lucrurile pe linia de plutire de când a murit tatăl lor şi i-a lăsat cu datorii Zâmbi, văzându-i expresia furioasă. Ah, da, m-am interesat despre domnul tău, Wylde. A încercat de toate ca să facă bani, să ştii. Jocuri de

se de cai. Concursuri de tragere. Nu au durat prea mult - e catf - CUr S a bun. Nu era nimeni într-atât de prost încât să-i accepte scutura din cap şi îi aruncă o privire plină de batjocură. pro°TC elelalte feme i cu care a fost au fost frumoase. Cu experienţă. T°ate. p c ce ar vrea să se prostească cu o virgină, eh? S0ft ţuW nimic despre nimic, izbucni Georgie, simţindu-se foarte ' Stie că nu se poate atinge de banii mei. A semnat un contract.El-
Josiah pufni.

-Te joacă pe degete. Caştiga timp, aşteptând ca tu să te îndrăceşti de el, ca să te răzgândeşti şi să insişti să aibă acces la tot. -Asta nu e adevărat! Izbucni ea furioasă, dar încercând să

se controleze.

Cuvintele lui Josiah erau ca otrava; el spusese cu voce tare toate îndoielile pe care ea le avea faţă de Benedict, toate nesiguranţele ei. Oare el căuta doar să profite de ceea ce ea îi oferea de bunăvoie? Oare râdea de dorinţa ei? De lipsa ei de experienţă? Oare îi era milă de ea? Nu şi-ar fi dorit nimic din toate acestea. Se sprijini de sticla rece, încercând să potolească durerea din interior, deşi capul părea să-i explodeze. Începu să se uite pe geam, la priveliştile pe care le lăsau în urmă. Părea că sunt undeva la periferia Londrei, dar nu avea idee unde. Josiah se înşela. Benedict nu o păcălea. între ei era ceva mai mult decât dorinţă. Erau prieteni. Se bucurau unul de compania celuilalt şi se făceau să râdă. Şi era mai mult la mijloc decât un simţ al umorului profund împărtăşit; amândoi credeau în ideea de a proteja familia, indiferent de circumstanţe. Ea ar fi făcut orice pentru mama şi sora ei şi pentru Pieter. El ar fi făcut orice pentru fratele lui şi pentru familia pe care o câştigase, prietenii lui de la Clubul Tricorn. Diferenţa dintre Benedict şi Josiah era că Benedict nu şi-ar fi sacrificat onoarea pentru a-şi îndeplini scopurile. Era un bărbat decent, dincolo de aparenţele cinice de fustangiu. Îi câştigase respectul. Georgie clipi, conştientizând întreg adevărul. Benedict nu doar că avea respectul ei. Avea şi inima ei. Iubirea ei. Inima îi bătea cu forţă şi aproape izbucni în râs, în ciuda situaţiei. Cât de simplu era.
Ea era îndrăgostită de Benedict Wylde. De propriul ei soţ. Josiah încă vorbea.

-Cred că un nelegiuit ca el te-a învăţat deja tot soiul de trucun de târfă, nu? Obisnuiam să cred că eşti foarte rece. Râse, un sunet

deosebit de neplăcut. E adevărat ce se spune. Sângele Nu eşti o târfă din înalta societate cu gheaţă în vene, nu r'^- Eşti *fata* tatălui tău, copilul răsfăţat al unui negustor. Nuî^" nimic mai bună decât o târfă de tavernă. ' U cj

Nu apucă să răspundă, căci trăsura coti puternic pr intre pietre, aşezate special pentru a semnaliza. De ceva timp, n u trecuseră pe lângă nici o casă - doar câmpuri nesfârşite de o p^ şi de alta a drumului îngust - iar panica ei crescu.

-Aproape am ajuns, zise el cu bucurie. Acesta este singurul]0c pe care nu am apucat să-l vând. A fost cabana de vânătoare a răposatului unchi Rupert. Nimeni nu ne va deranja acolo.

De asta se şi temea. Trăsura opri, iar Josiah coborî şi vorbi repede cu vizitiul. Uşa pe partea ei era deschisă, iar el se întinse şi o apucă de mijloc. Atentă să nu cadă, Georgie îi suportă atingerea până când o aşeză pe un petic de pietriş prin care ieşiseră buruieni. Apoi se *folosi de cei* câţiva centimetri de funie slăbită dintre gleznele ei legate pentru a se târî mai departe de el. Ridică privirea către clădirea în ruine din faţa ei, simţind că-i venise sfârşitul. „Cabană de vânătoare" era o *descriere* mult prea grandioasă. Locul nu era decât o simplă colibă, cu un *acoperiş care* părea gata să cadă şi cu mai multe geamuri sparte în partea din faţă. Ea se roti cu greu pentru a-l vedea pe vizitiu.

- Sir, vă rog. Oricât vă plăteşte, eu pot plăti de trei ori mai mult. Bărbatul, un individ slăbănog, cu o faţă de şoarece, obraji supţi şi ochi morţi, privi către Josiah, apoi *se* prefăcu că nu o aude. Aşeză frâiele peste spatele cailor, iar Georgie îşi înăbuşi un urlet de furie când îl văzu plecând.

-O sută de lire! strigă ea, în urma lui, disperată. Nici măcar nu întoarse capul. Porcul nu se sinchisise să ajute o domnişoară în primejdie. Josiah chicoti şi deschise uşa principală. Se lăsaseră balamalele, aşa că se văzu nevoit să se împingă cu toată forţa în ea pentru a o deschise, dar după ce trosni şi pocni, lemnul cedă şi el intră. -Pe aici, draga mea.

Nea vând de ales, Georgie şchiopată în urma lui ?i intră în prima cameră, de pe dreapta - un mic salon cu un şemineu plin de cenuşă şi frunze veştede, un fotoliu ponosit şi un scaun umflat în care păreau să-şi fi făcut cuib, destul de recent, şoarecii. Umplutura lui din

^ . ^se împrăştiată pe jos. Josiah îi făcu semn către fotoliu rnai p[a,c] ^ încat de molii decât scaunul. jqC o să văd dacă pot să fac focul, pe îndată ce ieşi din cameră. Georgie se întinse după cutit Fir-ar să fie de treabă... nu era acolo. El trebuie să o fi perchezitîo- nat cât timp fusese inconştienta. Gândul că mâinile lui o atinseseră ii provoca greaţă. Cercetă rapid camera în căutarea unui obiect pe ^re să-l poată folosi pentru a se elibera sau ca armă, dar nu era nimic în afară de o lampă cu oglindă foarte mică. Dacă ar fi putut să o spargă, putea să folosească sticla pentru a-şi tăia legăturile. Pe un raft erau mai multe cărţi mari, care păreau greoaie, coperţile lor din piele erau pline de mucegai alb, însă ea se îndoia că ar fi putut să le ridice cu mâinile legate. I se întorcea stomacul pe dos gândindu-se ia ce avea să-i facă Josiah. Oare voia să o violeze? Strânse din dinţi Dacă da, nu avea să cedeze fără luptă. Josiah se întoarse cu un brat plin cu lemne şi se pregăti să pornească focul în şemineu. -Şi acum ce? întrebă Georgie cu răceală. -Acum aşteptăm. -Ce aşteptăm?

- Pe soţul tău, scuipă el cuvintele. El o să ne aducă banii de care avem nevoie pentru a trece graniţa scoţiană. Şi eu o să-l omor. El zâmbi, văzându-i chipul oripilat. O să fii văduvă înainte ca ziua să se termine, draga mea. Când vom ajunge la Gretna Green, o să te căsătoreşti cu mine fără nici un contract care să mă ţină departe de fondurile tale.

Georgie încercă să-ţi menţină calmul. -Cum o să ştie Benedict unde suntem? -Am trimis instrucţiuni la Clubul Tricorn. I se strânse stomacul de tot. -Nu o să fie acolo.

El era deja la taverna de pe Ore Street, aşteptându-l pe Johnstone. -Asta înseamnă că o să aibă nevoie de ceva timp pentru a ajunge aici. Cât aşteptăm, sunt sigur că o să găsim o cale de a petrece timpul în mod plăcut.

CapitoM 34

Benedict, Seb şi Alex se întâlniseră pe holul de la Tricorn]a 2ecp fix. Erau agitaţi, dar era o agitaţie familiară. Se întâlniseră aşa dp nenumărate ori în timpul războiului, înainte de a pleca într-o siune. Alex îi aruncă un rânjet nerăbdător lui Ben, trăgându-şi mănuşile pe mâini.

-*Iti* aduci aminte de ambuscada din acel defileu, deasupra Talaverei? Şase ore, transpirând pe un deal stâncos, înainte de a-l prinde pe nemernic. Cel puţin, de data asta putem să ne aşteptăm ţinta într-o tavernă confortabilă. Seb încuviinţă.

-Deci, care-i planul? Să aşteptăm până când ajunge Johnstone, dăm buzna şi îl arestăm?

-Cam ăsta e, zise Ben. Să sperăm că apare. Amiralul Cockburn vrea ca noi să comandăm un submarin, nu să-I distrugem. Vrea ca nava să fie dusă la docurile Marinei Regale de la Woolwich, dar blestemat să fiu dacă ştiu cum o să o ducem acolo. Ştie vreunul dintre voi să navigheze? Alex se strâmbă.

-Nu te uita la mine. Dacă îţi aduci aminte, tot drumul din Belgia l-am petrecut vărsându-mi maţele. Mă ia cu ameţeală dacă mă uit la o baltă.

Seb scutură din cap.

-Eu abia am reuşit să folosesc cum trebuie o barcă cu vâsle. -Păi, Bow Street îl vrea doar pe Johnstone, zise Benedict. Dacă Cockburn vrea nava, poate foarte bine să trimită pe cineva după ea. După ce-l prindem pe Johnstone, unul dintre noi poate păzi depozitul până când ajunge Marina.

Georgie ar fi putut să navigheze, gândi el. Ea studiase planurile, ştia cum funcţiona drăcia. Ar fi fost cu mult mai potrivită decât orice om al Marinei. Poate că avea să-i sugereze asta lui Cockburn. 196

A

V

* ai fi fost în nid Un PenC01 dUpa arestarea lui Johnstone. Se NU ^mde era ea acum. Probabil, încă în pat, odihnindu-se. Gân- intrebam __ a__ : __ _ .

V intr,, făcu să zâmbească şi realiză cât de dornic era să o vadă din

1 \ 1 Asta era cu totul neobişnuit. Cu celelalte femei descoperise că ce se culca cu ele, nu le mai dorea. Curiozitatea lui era domo-

• V l tă pofta satisfăcută. Nu şi cu Georgie. Faptul că se culcase cu ea,

V că *o* cunoscuse mai intim, că deveniseră mai apropiaţi, îi creştea l^urozitatea. O voia din nou. Poate în această seară, ea avea să'...

I Seb îi făcu semn cu mâna, fluturându-i-o în faţa nasului, captân-

Â du-i atenţia, iar Benedict se înroşi. Dumnezeule! Se comporta ca ^ un băieţel îndrăgostit.

^ _ Ne-am pierdut concentrarea din cauza domniţei? îl tachină v fără milă Seb, intuind exact la ce se gândise.

Benedict se strâmbă.

-Hai să mergem.

% Se întinse spre clanţă în acelaşi timp în care, de afară, cineva bătu ' cu pumnul. Un băieţel zdrenţuit respira greoi pe scări.

, - Benedict Wylde?

'S -Da.

^ Băiatul îi întinse o scrisoare.

k - Mi s-a spus să îţi dau asta.

Ben rupse sigiliul, cercetă scrisoarea, apoi înjură urât şi îndelung.

-Nenorocitul! Ar fi trebuit să trec cu sabia prin el când am avut ocazia.

-Ce e?

El îi aruncă hârtia lui Alex.

-„Soţia ta e la mine", citi Alex cu voce tare. „Spune-i surorii ei să-i culeagă bijuteriile, alături de orice sumă de bani de prin casă, şi adu-mi-le la locul lui Rupert, din Hounslow. Juliet poate să-ţi dea adresa. Dacă nu faci ce-ţi spun, o să mă distrez cu verişoara mea aşa cum ai făcut-o şi tu noaptea trecută. Vino singur şi neînarmat sau o să-i fac rău. Josiah Caversteed."

Benedict se întoarse şi intră înapoi în Clubul Tricorn. Carabina Baker era deja pregătită - o aruncase pe spate, în anticiparea unei încăierări cu Johnstone - dar porni către scări, urcând treptele câte două o dată, înapoi în apartamentul lui. Scoase o pereche de pistoale de duel din sertarul biroului, le încărcă cu uşurinţa şi eficacitatea cuiva care era obişnuit să facă asta, le aşeză în cureaua de

]a pantaloni şi *se grăbi să coboare. Aîex şi Seb* erau exact" Joc, în pragul uşii. Ben sări *repede pe scări, către grajduri ^r'!"'* după unul dintre *îngrijitori să-i înhame calul. Prietenii ¿¡^^* urma Jui. *Seb se încruntă,* înţelegând. eraţJ !><

- *Caversteed? Nu e cumva acel jeg de om pe care l-am dat* afară- noaptea trecută? -Acelaşi. Seb şuieră.

-Vărul ei, ha? *E* un *nenorocit*

OCate tBateman

Ben încăiecă pe *armăsarul lui de culoarea castanei şi făcu semn către* prietenii Jui să se *dea din drum. -Deci, plecăm să salvăm o domnişoară în primejdie? zise Alex. -Eu,* cu siguranţă, *da. E soţia mea. Benedict pufni.* Mă jur, daca i-a atins şi un *fir de păr, o să mă asigur că regretă ziua* în care s-a *născut.*

Lovi calul cu *pintenii şi porni în galop. În mai puţin de zece* minute era în *Grosvenor* Square, înjurând toate căruţeJe care se mişcau prea încet, *toţi câinii vagabonzi şi pietonii sinucigaşi* care îi apăreau în caJe. Când *coti în piaţă, găsi poştalionul în faţa casei şi pe* JuJietpe scări, cu un cufăr *şi mai multe cutii* înşirate *la picioarele ei. Se opri în spatele trăsurii.*

-*Ce e asta?* întrebă *el poruncitor. Unde e* mama ta? *Unde e* Pieter?

Ju*liet se albi la faţă şi duse* mâna *la piept. -Nici să* nu te *gândeşti să leşini, urlă Benedict. Ea* înghiţi în sec.

-Pieter e în vizită *la sora lui şi* mm... mama ia *prânzul* cu *Lady Cowper. Benedict privi către bagajul ei. -Şi* tu ce faci?

JuJiet părea *să* fie în *acelaşi timp extrem de* ruşinată şi vinovată. -Oh, nu *trebuie să* spui *nimic! Simeon şi cu mine fugim. Să* nu încerci să ne opreşti, domnule WyJde, te *implor!*

Era o interpretare demnă de o eroină tragică, din *Grecia Antică,* cu fruntea încruntată *şi* cu *ochii scânteietori. Ben descălecă,*

caii v* m T T[erpeszzá ikr C1tTn-*ánu sun un?ine* 2** « naiba pui tu *la* cale. Vărui tău a Juat-o pe Georgie.

Juiiet miji ochii. 198

, **Cum** adică a luat-o?

.Adică, a răpit-o şi vrea răscumpărare Acu$_{m}$

$_{ad}$u-mi bijuteriile ei şi toţi banii pe care-i găsesH b $^{în\ cas}$* şi

Văzând că Juliet rămâne locului, el i$_{z}$b$_{Ucni}$ .... ^{6pede}_

-Du-te! Juliet porni.

-Să nu vorbeşti aşa cu logodnica m$_{ea}$i zise $_{s}$- capul răvăşit din trăsură. $^{w\ a}$"neon, scoţând Benedict trase aer în piept şi îşi reaminti că $_{nu\ v\ un}$ pumn de să-i sară fulgii băiatului Nu se căd

$^{Să-i\ dea}$

bat care purta ochelari. $^{ea\ Sa\ lov}$ești un băr-

-Tacă-ţi fleanca, Pettigrew. Nu am timp şi d$_{P}$ tin$_{P\ a}$ Juliet se întoarse, respirând greoi Ţinea $^{:}$ umplută până la refuz. O bucată dintr-un ccUe™** ° ^^ Benedict îl recunoscu imediat, era cel ne carp r** *^ ^{afarăviar} O'Meara, prefăcându-se că era fals, ^ nltT^^^{la} ralde. îl apucă nebunia. Trebuia să ajungă la ea ^^{Şi} ^ -Unde trebuie să le duci? întrebă Juliet

-Lalocullui Rupert din Hounslow. Vărul $_{tău}$ a spus că stii adresa Juliet se încrunta. ' ^{auieba}_

-Unchiul Rupert a avut o căbănuţă de vânătoare acolo Tata ne a dus de câteva ori când eram mici. Ridică privirea. Dar asta a fost cu mulţi ani în urmă. Nu-mi aduc aminte exact cum să ajung acolo. Nu am fost niciodată atentă. Tot ce îmi aduc aminte este că e la câţiva kilometri de oraş, dincolo de o tavernă ca[redacted] se numeşte Câinele şi

Raţa. Privi cu părere de rău către geantă când i-o înmână. Nu o să i le dai cu adevărat, nu?

-Nu. O să-l bat până o să leşine, zise Benedict. Şi s-ar putea să-l şi împuşc, ca să fiu sigur.

Juliet ridică bărbia, iar el văzu în ochii ei de un albastru pătrunzător un val de ură şi violenţă.

- Atunci, foarte bine. Dacă i-a făcut ceva oribil lui Georgie, merită tot ce urmează să-i faci.

. . . Benedict încăleca din nou. iar ea puse mâna peste cizma lui. -Te rog. adu-o înapoi în siguranţă, Wj^ - Asta am de gând. Mână calul şi P°™' j^jj^jk ei. De ce nu Seb, amândoi în şa, la capătul strazu. Se încrunta
sunteţi la docuri? I gg

-Am trimis un mesaj către Bow Street. Wj]]]js 0 s- depozitul. Mergem cu tine. Dacă această femeie este atît?^ tantă pentru tine, este importantă şi pentru noi. clri W Ben înghiţi în sec. Slavă Domnului că avea aşa prietenii Legătura pe care o avea cu Alex şi Seb depăşea orice Iegaiij sânge. Fusese clădită cu sudoare şi *lacrimi,* din mizerie şi"^ ^ *,Şi în* nenumărate momente, aleseseră să facă haz de necaz, ch^f' în cele mai urâte situaţii.

- Nu e lupta voastră. Seb zâmbi.

- Nu fi ridicol, bineînţeles că este. îţi aduci aminte de acea dată, în apropiere de Badajoz, când m-ai salvat de lunetist? îţi sunt dator. Lupta ta e lupta noastră.

Alex chicoti.

-Ca să nu mai spun că eu de câteva luni mă rog pentru o răfuială bună. Londra e plină de plicticoşi şi laşi când vine vorba de lupte adevărate.

-Prea bine, zise Ben morocănos. Atunci, să mergem. Se îndreptară către vest, şi când fuseră obligaţi să se oprească la Kensington pentru a plăti cei patru penny *de* persoană pentru trecere, Alex zise.

- Trebuie să mărturisesc că e prima dată când vreunul dintre noi alege fata în faţa unei misiuni.

Ben îl privi.

- Oricare dintre voi ar face la fel. Alex şi Seb îl priviră sceptici.

-Pentru o femeie? zise Seb. Mă îndoiesc. Pentru averea ei, poate... -Nu e vorba de banii ei. De ce nu crede nimeni asta? Ţin la ea. Nu vreau să păţească ceva.

Se strâmbă când încălecă pentru a galopa din nou şi abia dacă reuşi să se abţină din a forţa animalul şi mai tare. Nu avea să ajungă nicăieri cu un cal extenuat. îl rodea îngrijorarea, amestecată cu o furie oarbă. Putea să numere pe degetele de la o singură mână oamenn la care ţinea, cei pe care nu voia să-i piardă. Fratele lui, John. Alex ş, Seb. şi acum, Georgi, Undeva, pe parcursul ultimelor saptămam, ea îş, cro.se drum în grupul lui foarte intim. *îsi croise* drum m mima lu, h deven.se mai mult decât mai mult decât o prietena sau o provocam ^«"uţuiii*, ori un trup care se cere

descoperit. El avea nevoie de ea. Voia să fie cu ea, să o necâieas- d să împărtăşească cine ştie ce poveste sau anecdotă pentru a i vedea reacţia. Voia să o strângă în braţe şi să o protejeze de toti nenorociţii ca Josiah din această lume. Conexiunea lor nu mai era una ocazională. Era ceva nou şi acaparator, şi el avea senzaţia ană sătoare că ştia ce era. Iubire. Armăsarul lui scutură din coamă când el trase de frâie.

„Oh, la naiba!" Era îndrăgostit! Şi la fel ca şi gloanţele pe care le încasase în Franţa, nu văzuse de unde venise asta. Benedict strânse frâiele şi bătu cu palma, încet, gâtul calului, în semn de vinovăţie *l se* strânse stomacul. Era un dezastru. O reţetă sigură pentru ne fericire. Nu era posibil ca ei să aibă un viitor împreună. Ce avea el să-i ofere unei fete care îşi permitea tot? Un munte de datorii. Un sertar plin cu medalii pe care nu le merita.

Benedict miji ochii. Dacă tâmpitul ei de verişor avea să o atingă avea să-l facă să plătească cu viaţa. Orice bărbat care se folose^ de forţa fizică pentru a intimida o femeie sau pe cineva mai slab nu merita să trăiască. Sângele îi pulsa în urechi, aşa cum obişnuia să simtă înainte de orice bătălie, acel sentiment de anticipare a măcelului. Seb galopă lângă el. Alex era la acelaşi nivel, de partea cealaltă, şi îl bătu prieteneşte pe umăr. -O să o luăm înapoi.

Ben bombăni. La Hammersmith încetiniră caii la trap, iar el se simţi cuprins de frustrare. Timpul părea să stea în loc, fiecare kilometru era o povară. Se luptă cu sentimentul superstiţios de teamă când o coţofană se aşează pe drum, în faţa lor, reamintindu-i de acea poezie veche, din copilărie: „Una e pentru tristeţe, două-s pentru bucurie". El se rugă ca acesta să nu fie un semn şi se simţi cuprins de un sentiment ilogic şi incomensurabil de linişte când cea de-a doua pasăre se alătură amicei ei, ciripind şi mai tare, înainte de a zbura şi a se face nevăzute. „Două pentru bucurie." Nu avea să o dezamăgească pe Georgie. în cele din urmă, ajunseseră în satul din Hounslow, exact în faţa speluncii infame, locul în care se puneau la cale multe dintre jafurile îndrăzneşte. Nu dusese g- dd sa găsească taverna Câinele şi Raţa. **Ben se adresa** prietenilor lui

ieşiră din oraş.

'-Staţi pitiţi. O să intru singur. ^

Cu toţii încuviinţară, fără a fi nevoie *şi de alto* j nsf se bucură *să ştie că ei* erau *acolo,* gata sâ-i sară în *ajutor '* Ţine-te bine, Georgie, *fetiţo! Vin...*

Capitoiui3S

Sunetul de copite pe pietriş o făcu pe Georgie să privească panicată către fereastra murdară. Teroarea amestecată cu sentimentul de uşurare se învârteau în sufletul ei. Un singur călăreţ - Benedict. Venise singur. Şi urma să intre într-o capcană. Ea încercă să-l avertizeze, dar singurul sunet pe care-l putea scoate era un mormăit înfundat; Josiah îi vârâse o cârpă pe gât şi o legase la gură cu aceeaşi batistă cu care reuşise să o înfrângă. El se aşezase pe scaunul cu spătar pe care-l adusese din bucătărie, cu faţa îndreptată către uşă şi cu un pistol încărcat pe genunchi. Se juca cu degetele pe spătarul de lemn şi lovea cu un călcâi, aproape obsesiv, în piciorul scaunului. Ea nu-l văzuse niciodată cu o armă. Ştia oare să o folosească? Se ruga să nu. Benedict fusese în armată - în regimentul de puşcaşi, slavă Domnului! Cu siguranţă experienţa lui cu armele avea să-i ofere un avantaj aici, nu? Se auzi zgomot de paşi şi apoi vocea familiară a lui Benedict. - Caversteed? Arată-te! -Înăuntru, Wylde, strigă Josiah.

Panica crescu în ochii ei. începu să bată din picioare cât de tare putea, lovind podeaua de lemn, încercând să-l avertizeze. Josiah îi aruncă o privire batjocoritoare, ca şi cum i-ar fi spus că gesturile ei erau inutile. Benedict apăru în prag, iar inima ei se opri, era înalt şi puternic şi răvăşit de vânt. El trecu cu privirea prin încăperi, observându-l repede pe Josiah şi pistolul lui, apoi fixându-se asupra ei. Păru să se simtă uşurat, iar ea îi făcu semn din cap, încercând să-i transmită că era neatinsă; Josiah încă nu apucase să pună în practică ameninţările lui de a o viola. Benedict se întoarse, concentrându-se asupra lui Josiah, ca şi cum puşca pe care o îndreptase către el nu-l impresionase deloc.

-Ai adus bijuteriile? întrebă Josiah pe un ton piţigăiat.

Benedict privi către micuța geantă, *plină* ochi, pe care Georgie recunoscu *mărgelele de pe* poșeta ei preferată ° ^ -Aici.

Aruncă nepăsător geanta *pe jos. Un nor de* praf se ridica parte din bijuterii alunecară de-a lungul *podelei* murdare. Di tele străluceau în întuneric.

-Foarte bine, *spuse Josiah zâmbind,* apoi *ridică pistolul.*

Zgomote asurzitoare răsunară în încăpere. Georgie țipă, înc iud a faptului că avea gura *legată, și se* întinse spre *Benedict,* **așteptând** să vadă o pată roșie în pieptul lui, însă *el doar îi* zâmbi șmecherește, făcându-i inima să *tresalte de* bucurie. Avu nevoie *de câteva* momente pentru a *înțelege că el ținea* un pistol care fumega și că vărul ei era cel chircit *de durere,* ținându-se *de braț,* plângându-se în scaun. *Sângele curgea pe* podeaua *plină de praf de sub el.*

-M-ai împușcat! urlă *Josiah.*

Benedict înaintă și Iovi cu *piciorul pistolul care îi* căzuse din mână lui Josiah în laterala scaunului.

-Nu te mai plânge, îi zise *el* cu duritate. Am *fost în* regimentul de pușcași. *Odată,* am împușcat un bărbat călare *de la opt* sute de metri. Ai noroc că nu ți-am făcut o gaură în tărtăcuța aia goală, nenorocitule. Cum de ai îndrăznit să o răpești?

Josiah se schimonosi la față. *Benedict îl* prinse *de* guler, ridi- cându-l în picioare, după care îl pocni puternic *în falcă.* Capul lui Josiah zvâcni *spre* spate, iar *el căzu lat pe podea. Benedict se retrase ușor,* privindu-l cu dezgust, apoi se uită către Georgie. Din doi *pași, era în fața ei, scoțându-i căluțul din gură și* trăgând-o în brațele lui. Georgie icni ușurată și își *lipi* nasul *de* cămașa lui. EI o strângea *atât de tare, încât ei îi* era greu să respire.

-Dumnezeule, am crezut că te-a rănit, gemu el, sărutându-i creștetul.

Ea încercă să-și ridice capul, dar el nu-i lăsase nici un spațiu de mișcare. Se foi și *el* slăbi strânsoarea. -Eîn regulă. Sunt bine, zise ea.

El ii cuprinse obrajii între palme, cercetându-i avid chipul, apoi o sărută *lacom,* cu disperare. O mie de emoții curgeau prin ea: ușurare și disperare, furie și dorință. *Georgie* le primi cu bucurie, iubind tandrețea mâinilor lui care îi alintau *părul, sărutările frenetice pe care* i *le dădea* pe vârful nasului, pe obraji și în colțurile *ochilor.* **204**

Ea avea mâinile legate încă, așa că nu-și putea duce brațele în jurul gâtului lui așa cum voia, dar se întinse spre el. O sărută din nou cu o tandrețe pasională, iar ea îi răspunse cu aceeași dorință în interior, simțea durerea oribilă a gândului că fusese atât de aproane să-l piardă și conștientizâ cât de fragilă și prețioasă era viata La crimile stăteau sâ-i cadă, dar el le alungă, făcând-o să se piardă în dulceața sărutărilor lui. Trecu o eternitate, parcă, înainte ca el să se retragă, și preț de câteva momente rămaseră acolo, legânându se Ea închise ochii și își lipi fruntea de pieptul lui, bucurându-se de puterea lui protectoare și absorbindu-i masivitatea, integritatea Era la fel de mare ca Pieter, dar olandezul nu o ținuse niciodată asa ca și cum ar fi putut să o protejeze de lumea întreagă.

„Bărbatul aceasta", striga inima ei. Ridică privirea.

-Credeam că eşti la docuri, prinzându-l pe Johnstone.

-Aşa voiam. Biletul vărului tău a ajuns exact când plecam.

Inima îi sări din piept; el alesese să vină după ea în loc să plece în căutarea unui criminal; avea să-i fie etern recunoscătoare pentru asta. Un zgomot, afară, o făcu să tresară, dar Benedict îi zâmbi şi o eliberă.

- Nu te teme. Sunt Seb şi Alex.

-Au venit şi ei?

El încuviinţă, iar ea se simţi şi mai uimită. Faptul că doi străini îşi abandonaseră misiunea pentru a veni în căutarea şi salvarea ei era copleşitor - deşi, nu era complet surprinzător. Benedict părea să aibă darul de a inspira acea loialitate de tipul „până când moartea ne va despărţi". Scoase un cuţit şi îi eliberă repede încheieturile, apoi îngenunche pe podeaua prăfuită şi tăie şi frânghia de la glezne. Georgie alungă un gând de dorinţă când îl văzu îngenunchind, ca şi cum ar fi cerut-o în căsătorie. Scutură din cap. Gânduri şi dorinţe prosteşti. Venise să o salveze pentru că era bun şi onorabil. Ar fi venit şi pentru Juliet sau pentru mama. Ea privi către Josiah, care era leşinat încă pe podea. îi curgea sânge din colţul gurii, iar o vânătaie începuse deja să se formeze.

„ Aşa îi trebuia! Idiotul!"

-Ce o să facem cu el?

-Nu weaiTsă-Uas aici. Ce i-ar putea opri să facă alte tâmpenii?

De afară se au *zi un* şuierat *de* avertizare, urmat de tropăi *şi scârţâiturile inconfundabile ale unei trăsuri.* Georgie p^ ^ fereastra spartă cum o trăsură de *călătorie negru cu galbeni^J* faţa casei. Până ajunse ea la uşa cabanei, scăriţa *fusese* $_{Cobor^{\wedge/t}}$ Suspină când o văzu pe *Juliet sărind jos, alergând în braţele ei,* $_{prj}$*' zând-o *de gât ca o caracatiţă frumos mirositoare.*

-Oh, *Slavă Domnului* că eşti *bine! zise, plângând, Juliet. Când am auzit că Josiah te-a răpit, ne-am îngrijorat teribil.*

Georgie o desprinse pe sora ei din îmbrăţişare şi o privi suspicios.

- *Noi? Adică, e şi* mama *aici? Juliet se înroşi la faţă.*

- Oh, nu, mă refer la, păi...

-Bună ziua, *domnişoară Caversteed, zise Simeon. Georgie suspină în gând, înţelegând implicaţiile prezenţei lui.* -Te rog, spune-mi că *Charlotte* sau *Tilly se află cu tine! Juliet îşi muşcă buza.* -*Nu, de fapt, dacă vrei să ştii, eu şi Simeon tocmai plecam spre* Gretna când *domnul Wylde a ajuns cu biletul tău.* -*Fugiţi*? Oh, *Juliet.*

-*Da,* păi, în cele *din urmă, nu am mai apucat, nu? zise* Juliet *înciudată.* Pentru că eu am *insistat să venim după tine. Cu plăcere! Georgie privi* către *Simeon şi îi vorbi mai încet.* - *Păi, aţi* fi *putut la fel de bine să fugiţi, Ju. Vestea despre asta se* va *răspândi. O să fii* ruinată.

-*Nu-mi pasă, zise Juliet cu încăpăţânare. Vreau să mă căsătoresc cu* Simeon, iar *el vrea să se căsătorească cu mine.* Asta e *tot!* Privi în *jur. Unde e vărul Josiah?*

-înăuntru. Ben*edict l-a* împuşcat în *braţ şi apoi i-a dat una de l-a lăsat inconştient.* - Foarte bine.

Simeon sări din trăsură, împiedicând!) q» »1 •■

- -j j fcuicanau-se m propriile *picioare.*

-O sama duc sa vad dacă pot să ajut, nu?

Juliet *îl privi toată* un zâmbet. -Oh, da, *Sînt con*, aș *fi* spunut. *Georgie suspină.*

-Păi, cel puțin venirea ta a rezolvat o probJemă , *trimiS*

trăsura de aici și presupun că *Benedict a venit*

2Qg re- Făcu semn

atte trăsură. Putem sâ-l punem pe Josiah aco|o
la Londra.
-Ar trebui să-lan.ncâm în Tamisa,2iseJuliet - *Contefe meu iubit,* l să"'ducem inapoi
-Am o idee mai bună. et-

Capitofui36

Călătoria înapoi la Londra se dovedi destul de veselă.

Georgie, Juliet, Simeon şi Josiah se înghesuiau cu toţii pc scaune. Josiah fusese legat fedeleş şi primise acelaşi căluş eficient pe care i-l servise lui Georgie, ceea ce îi oferise tinerei o satisfacţie deosebită. Iar când răpitorul ei se trezi, încercările lui furioase de a se elibera stârniră amuzamentul tuturor.

Benedict şi cei doi prieteni ai lui - Alexander Harland, pe care-l recunoscuse de la petrecerea lui Lady Langton, şi un bărbat la fel de chipeş cu care-i făcuse acum cunoştinţă, Sebastien Wolff- călăreau alături de trăsură. Deodată, ea îşi aminti: acesta trebuia să fie domnul Wolff, cel căruia Benedict îi spusese să-i trimită cele cinci sute de lire când se întâlniseră la Newgate. Cercetă trăsăturile măslinii şi ferme ale bărbatului. Juliet îşi şoptise că el era cel mai mic dintre copiii ducelui de Winwick. Simeon scoase un creion şi un caiet din buzunar.

- Cred că o să scriu un poem care să omagieze această minunată victorie, zise el. Pentametru iambic, ce zici?

Georgie privi prin fereastra deschisă şi întrezări chipul lui Benedict, care călărea paralel cu ei. Expresia comică de oroare de pe faţa lui o făcu să chicotească. Se întrebă ce ar fi făcut Simeon dacă Juliet ar fi fost răpită. El era cu mult mai puţin intimidant decât Benedict, din cauza firii blajine, dar cu siguranţă avea sentimente foarte puternice faţă de sora lui, iar dragostea îi făcea pe oameni să facă lucruri extraordinare. Poate că i-ar fi surprins pe toţi. Alungă senzaţia de uşoară invidie pe care o simţea faţă de privirile adoratoare pe care Simeon i le arunca lui Juliet, ca şi cum ea ar fi fost aerul de care el avea nevoie ca să trăiască şi gravitaţia care-l ţinea ancorat de pământ. Şi-i putea imagina bătrâni, un cuplu fericit încă aruncându-şi asemenea priviri chiar şi atunci când pielea avea să *le* fie zbârcită şi vederea înceţoşată. Ar fi dat orice ca Benedict *să* simtă aceeaşi adoraţie faţă de ea.

. . către el, admirându-i mâinile mari, ghidând calul, şi coap- pi^usculoase. Brusc îşi aminti cu intensitate tot ce făcuseră în 5212 Tea în care ea mersese la el; trupul lui presându-l pe al ei, gura noaPe gâtul ei, pe sânii ei. Se înroşi sub apăsarea gândurilor neruşinate. Benedict îi aruncă o privire cu subînţeles, iar ea ştiu că el ' bicise la ce se gândea ea. Privirea lui îi promitea repetarea acelor plăceri de îndată ce aveau să fie singuri din nou. Oare avea să se niai întâmple asta? Ea spera cu ardoare că da.

Când ajunseră în Hyde Park, prietenii lui Benedict îşi luară la revedere. Iar Georgie îi spusese lui Simeon să coboare şi să meargă pe jos acasă, asigurându-l, printre miile de rugăminţi şi bălmăjeli, că avea să pledeze pentru ei în faţa mamei şi că avea să le ofere sprijinul pentru o căsătorie potrivită, nu una clandestină. În loc să se întoarcă direct la Grosvenor Square, Georgie ii spusese vizitiului să-i ducă până la Blackwall. *Lady Alice* era încă ancorată - cu toate cele trei sute de tone ale ei -, iar Georgie zâmbi păşind pe

debarcader, cercetă pasarelele şi îl chemă pe căpitan. El o întâmpină surprins, dar cu politeţe.

-Domnişoară Caversteed! Suntem onoraţi. E totul în regulă? -Bună ziua, căpitane Moore, da, da, totul e în regulă. Plecaţi către Boston, nu, aşa cum e planificat? -Da. Totul este aşezat şi pregătit.

-Excelent. În acest caz, mă întrebam dacă mai aveţi loc pentru un pasager. Făcu semn către Josiah, care tocmai era descărcat din trăsură şi stătea pe doc, foindu-se teribil, încercând să scape de sub strânsoarea lui Benedict. Vedeţi dumneavoastră, acela este vărul meu Josiah, care s-a trezit în nişte circumstanţe deloc onorabile aici, în Londra.

Căpitanul văzu de îndată căluşul lui Josiah, mâinile legate şi ochiul învineţit, aşa că îi aruncă o privire amuzată, atotştiutoare.

-Cum spuneţi dumneavoastră, doamnă.

Georgie zâmbi.

-În ciuda perspectivelor deloc plăcute de această parte a Atlanticului, mă bucur să vă spun că vărul meu a decis să-mi asculte sfatul şi să înceapă o nouă viaţă în America.

- Clar, zise căpitanul. Sunt sigur că putem găsi loc pentru încă o persoană. Nu o să-mi facă probleme, nu?

â A

- Oh, nu, dar vă sfătuiesc să nu-i desfaceţi legăturii
ce v-aţi îndepărtat-bine de port. O să fie destul de ni* ^^Pi început, dar sunt sigură că o să-şi revină pe parcurs dacăT^[1]* la treabă. Cred că ar trebui să şi muncească pentru aceasr^ torie, nu?

Kate Uateman

Căpitanul chicoti şi făcu semn către puntea corăbiei, l[a] b căreia se găsea şi un sortiment gălăgios de animale - erau sta^ le pentru oi şi cocini pentru porci în spate, cotețe pentru r^- gâşte înşirate de-a lungul marginii navei, şi deasupra lăzi cu pj! cuţe şi găini.

-Foarte bine, doamnă. Se poate face folositor având grijă de animale.
Georgie chicoti.

- Perfect, căpitane *Moore.* Cât timp credeţi că vă va lua să ajungeţi în portul din Boston?

-Dacă vremea ţine cu noi, atunci ar trebui să scoatem un timp foarte bun. Nouăsprezece sau douăzeci de zile, cred, acum că avem busolă pentru a ne stabili clar cursul. Puteţi să-i spuneţi domnului Harrison că funcţionează de minune.

- Oh, ce bine. O să fie foarte bucuros să audă că spuneţi asta.
înaintă către balustradă şi îi făcu semn lui Benedict să-l aducă pe
vărul ei la bord. Josiah o privi şi încercă să o certe sau, poate, să-i ceară iertare, dar ea nu mai voia să audă nici un cuvânt.

-Josiah, opreşte-te! îl privi foarte ferm. M-am săturat de prostia, invidia şi gelozia ta. Singurul motiv pentru care nu l-am lăsat pe domnul Wylde să te ducă la Bow Street şi să te acuze de răpire şi de tentativă de crimă - făcu o pauză, lăsând să se înţeleagă clar gravitatea faptelor lui - este că asta ar dăuna reputaţiei familiei.

Josiah miji ochii, realizând că ea vorbea serios.

-Nu am nici cea mai mică dorinţă să te văd închis la Newgate sau spânzurat de copacul din Tyburn, dar dacă îndrăzneşti vreodată să te întorci, nu voi ezita să te acuz. Dă din cap dacă ai înţeles.

Josiah făcu întocmai.

-Bine. Sper că, după ce vei fi forţat să-ţi croiesti propriul drum în viaţă, o să înveţi să apreciezi ce înse[amnă valoarea muncii şi] o să găseşti fericirea care a fugit din calea ta aici. Făcu un semn către Juliet, care îi dădu gentuţa Şi, pentru că nu sunt în totalitate nemiloasă, nu o să te trimit de aici doar c[u] hainele de pe tine.

210 [n-s]chi5e geanta şi trase colierul de diamante şi smaralde. Pe acesta [p s.]) păstrez - privi către Wylde - pentru că am amintiri dragi cu dar restul ţi le ofer, un gest de bunăvoinţă. Mai ai acolo şi cinri-
vă-
Udiu»- , _ . —■ protesta vă-
[zând]u-i generozitatea, dar Georgie o ignoră. Îi înmână geanta căpitanului.

- Căpitane Moore, te rog să ai grijă de asta până când ajungi la destinaţie. La revedere, Josiah, şi Dumnezeu fie cu tine" Căpitane Moore, îţi doresc vânt bun şi mare calmă.

Căpitanul o salută şi făcu semn către cineva din echipajul lui ca să-l escorteze pe Josiah. Georgie se întoarse cu spatele la vărul ei [şi] acceptă braţul lui Benedict, care o conduse şi sprijini pe puntea de lemn, înapoi la mal.

-Foarte bine jucat, murmură el, ajutând-o să urce în trăsură
Inima îi era plină de mândrie. Juliet urcă în urma ei şi se prăbuşi pe scaunul opus.

-E mai mult decât merita pramatia aceea, pufni ea. Acum trebuie să mergem acasă şi să ne confruntăm cu mânia mamei Oftă prelung. Crezi că este vreo şansă ca ea să nu fi aflat ce eram pe cale să fac cu Simeon?

- Nu, zise Georgie. Va trebui să o scoatem la capăt.

Se întoarse către Benedict şi amuţi brusc. Erau atâtea lucruri pe care voia să i le spună, dar nu găsea cuvintele potrivite.

- Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, zise ea în cele din urmă.

El îi zâmbi.

-Nu e nevoie, doamna mea. Să salvez domnişoare în primejdie este specialitatea mea. E doar o zi de muncă în Bow Street, te asigur. Puse mâna peste mâna ei care se odihnea pe uşa trăsurii şi o strânse uşor, liniştitor. Trebuie să mă întâlnesc cu Alex şi Seb, dar ne auzim curând, promit.

ZC C\ de lire-
ji ar uncă lui Benedict o privire acuzatoare. Juliet protestă
Georgie încuviinţă şi trăsura porni.

Capito iu[37

Juliet îşi învioră obrajii în timp ce se apropiau de Grosvenor Square.

-Mă bucur că s-a terminat. Oare ce o fi fost în mintea netotului de Josiah? îşi aranja fustele şi o privi pe Georgie ridicând din sprâncene. Şi domnul Wylde a venit repede să te salveze. Foarte romantic, nu crezi?

Georgie mormăi ceva, iar Juliet râse cu poftă, încruntându-se uşor.

- Oh, nu mai nega! A venit în ajutorul tău, înfruntând pericolele, Georgie, ca un cavaler adevărat!

-îi sunt recunoscătoare domnului Wylde, pentru...

- Recunoscătoare? Fâs! De ce te temi aşa de tare să recunoşti că eşti îndrăgostită de acest bărbat?

Georgie îşi muşcă buza. Oare se temea? Lui Juliet nu-i era deloc ruşine să-şi declare dragostea pentru Simeon. De fapt, se aruncase cu capul înainte, cu credinţa că totul avea să fie bine. Ea admira un asemenea abandon, teoretic, dar gândul de a risca tot pentru o persoană o înspăimânta. în termeni de comerţ, era ca şi cum ar fi încărcat cele mai valoroase mărfuri într-o singură barcă şi le-ar fi trimis pe mare, în furtună, fără busolă. Oare era greşit că voia să se protejeze de durere? Era suficient să se gândească la mama ei, care suferise enorm când tata plecase de lângă ele. îi luase ani buni să fie iar veselă. Şi cu toate acestea, mama spunea des că nu regretă nici un moment cu tata şi că nu ar schimba nimic, chiar dacă ştia câtă durere are să o aştepte - prefera asta decât o viată fără el. '

Georgie clipi în timp ce treceau pe lângă priveliştile familiare a *le* Londrei. Dragostea, se părea, era ca submarinul domnului Johnstone - nu existau jumătăţi de măsură. Trebuia să te dedici în totalitate. Să închizi hubloul, să-ţi pui viaţa în mâinile altuia şi să speri că nu o să te îneci. Era simplu de zis şi greu de făcut.

Oare ar fi trebuit să-i zică lui Benedict ce simfp$_a$? n c.
U1 fea- Uar ce rost ar fi

t când aranjamentul lor era ceva temporar? Nu-i ceruse să se postească de el; probabil s-ar & simţit ciudat şi vinovat pentru 'âuu-i împărtăşea sentimentele. Ceea ce simţea el pentru ea era
dorinţă, nu iubire.

" întoarcerea lor la Grosvenor Square trezi un val de furie îngri re şi ceartă din partea mamei lor. Tilly, servitoarea 'fusese obligată să spună tot şi, de îndată ce Georgie şi Juliet în 'trară ^ salon, mama ceru de urgenţă sâ afle ce se întâmplase cu amândouă. Georgie fusese temeinic certată pentru că o abandonase pe Charlotte în parc, pentru a pleca „Dumnezeu ştie unde". Nu i se oferi nici o şansă să explice, căci mama îi aruncă lui Juliet o privire care spunea: „Ce am făcut eu greşit să merit o asemenea faptă?" -Să fugi? se jelui ea. De ce, Juliet? Şi cu acel sărăntoc de Pettigrewi Georgie încercă să nu pufnească în râs, amuzată de acea rimă neintenţionată.

Juliet îşi menţinu postura.

-îl iubesc, mama. Suntem fericiţi împreună. Nu vreau să mă căsătoresc cu nimeni altcineva.

Mama îşi şterse colţul ochilor cu batista. - Dar să fii văzută plecând cu el într-o trăsură. Neînsoţită. Ziua în amiaza mare! Şi apoi să te întorci acasă necăsătorită? Oh, ce ruşine!

Georgie tuşi, pentru a întrerupe ceea ce se pregătea a fi o criză dramatică de plâns şi nişte dureri de inimă.

-Dacă ai putea să ne asculţi pentru un moment, mama, îţi pot explica. Da, Juliet şi Simeon plănuiau să fugă, dar şi-au abandonat planurile şi au venit să mă ajute. M-a răpit Josiah din parc.

Juliet o privi recunoscătoare. Mama strânse batista la pieptul ei, tremurând, şi suspină.

-Răpit? De ce, pentru Dumnezeu, ar face Josiah aşa ceva? - Pentru că şi-a pierdut banii la jocurile de noroc şi s-a gândit că cea mai bună şi uşoară cale de a scăpa era să-mi ceară bijuteriile, în schimbul siguranţei mele. Mama suspină şocată.

-Ce nemernic! întotdeauna am ştiut că e soi rău. Nu i-ai făcut pe plac, nu? . „

-Nu. Din fericire, Benedict Wylde a intervenit. A reuşit sa-l înfrângă pe Josiah şi mi-a returnat bijuteriile.

Mama se încruntă.

-Wylde te-a salvat?
Georgie zâmbi larg. *%ate iBateman -* ^

- Da, a fost cea mai minunată coincidenţă. *S*-a întâmplat s - prin jur.
Mama păru să se gândească bine la asta.
-Eşti sigură că nu făcea parte din planul lui Josiah? Pare teribil de potrivit. Poate că au copt cine ştie ce schemă împreună, ca el să joace rolul cavalerului şi să te impresioneze.
- Pot să te asigur că nu a fost vorba de aşa ceva. Domnul Wylde nu-l iubeşte deloc pe Josiah. De fapt, m-a ajutat să-l trimit, cu coa- da-ntre-picioare, la Boston.
-Boston? în Lincolnshire? repetă mama uimită. Ce e de făcut în Boston?
- Nu, Boston din America, clarifică Georgie zâmbind satisfăcută. Josiah m-a ameninţat şi a încercat să-l împuşte pe domnul Wylde. Aşa că l-am dus la Blackwall şi l-am pus la bordul navei *Lady Alice.* Nu o să mai deranjeze pe nimeni de acum.
Mama se lăsă pe spate în scaunul ei.
-America? L-ai trimis pe vărul tău în America? Cerule! Georgiana!
- O merita, interveni Juliet. Iar domnul Wylde s-a comportat chiar eroic.
Mama îi aruncă o privire apăsătoare, reamintindu-i de propriile ei indiscreţii.
- Păi, chiar dacă Josiah nu mai poate cauza scandal, oricum nu mai contează, dat fiind că ai adus ruşinea peste noi toate. Suspină dramatic. Oh, Juliet. Aveam atâtea speranţe pentru tine. Dar dacă pe acest Pettigrew îl vrei cu adevărat, imediat va trebui să te căsătoreşti cu el.
Juliet clipi uimită de răsturnarea de situaţie.
-Pot să mă mărit cu Simeon?
Mama încuviinţă.
-Presupun că da. Nu pot spune că nu sunt un pic dezamăgită de lipsa lui de titlu, dar, dacă îl iubeşti, atunci nu e chiar atât de rău. Eu m-am căsătorit până la urmă cu tatăl tău, în ciuda faptului că nu avea titlu, şi nu am regretat nici o secundă. Doar promite-mi că o să numeşti pe cineva ca Edmund Shaw să aibă grijă de bunurile tale. Domnul Pettigrew nu pare talentat când vine vorba despre treburi financiare.

■ chicoti la ironia că mama dădea cuiva lecţii despre fi- cum trebuie cheltuiţi banii. Ideea ei despre „economisire" oarte o rochie de două ori în acelaşi sezon, dar avea grijă să e acest lucru cumpărând un şal nou, pălării, mănuşi şi cercei !5 ,G asorteze, în fapt nu exista nici un soi de economisire
care sa * . ..
juliet chiţâi extaziaţi.

Oh, da, promit! Mulţumesc, mama!
Sări de pe canapea şi o îmbrăţişă, dar mama o fugări. Era deja în n^dul de planificare.
-Trebuie să anunţăm de urgenţă logodna, pentru a pune capăt zvonurilor, mai ales dacă dăm de înţeles că voi doi aţi avut deja un aranjament privat dinainte ca tu să vii în oraş! Juliet ţâşni către uşă.
-Oh, trebuie să-i scriu de urgenţă şi să-i dau veştile bune! Georgie o privi pe sora ei plecând în grabă, simţindu-se obosită. Evenimentele din cursul zilei o extenuaseră. -Dacă nu te superi, o să mă duc să mă întind un pic înainte de cină. -Bineînţeles.

Mama încuviinţă absentă, deja prinsă în gânduri despre cum să organizeze viitoarea logodnă şi, cel mai probabil, nunta deceniului.

-Am pierdut toată distracţia, zise supărat Seb, de îndată ce Benedict intră pe uşa sălii de cină din Clubul Tricorn. Willis şi oamenii lui l-au prins pe Johnstone când noi umblam prin Hampstead cu femeia ta.

Benedict se opri în prag. -Ce? Serios? Drăcia naibii!

Ascunzându-şi frustrarea, traversă către dulap, îşi turnă generos coniac în pahar şi sorbi cu poftă. Alcoolul îi încălzi stomacul, dar nu-i şterse sentimentul amar de dezamăgire.

- Şi uite-aşa s-au dus pe apa sâmbetei cinci sute de lire recompensă. La dracu!

Se aşeză pe un scaun confortabil din piele, lângă Alex, care încuviinţă.

-Ne-am oprit pe la Bow Street după ce te-am lăsat pe tine. L-au prins pe Johnstone şi pe unul dintre oamenii lui, îi ţin în celule. Amiralul Cockburn i-a interogat, dar nici unul nu vorbeşte.

Benedict gemu. Cu cele cinci sute de lire ar fi putut să înce reparaţiile la acoperişul grajdului de la Morcott sau ar fi bună parte din ipoteca pământului. Pentru numele lui Dumnezeu° de ce încercase să o să impresioneze pe Georgie refuzându-i banii? Nu-şi permitea asemenea gesturi stupide.

-l-am zis lui Cockburn că tu ştii pe cineva care ar putea duce submarinul la Woolwich, zise Seb. Nu i-am zis că e o fată, bineînţeles. El crede că toate femeile nu ştiu decât să pălăvrăgească, precum nevastă-sa. Ar fi refuzat din principiu. Aşa că i-am zis că ai găsit un băiat care este ultimul din clasa ofiţerilor navali de la Trafalgar.

A zis să pornim.

Benedict închise ochii şi îşi sprijini capul în scaun. încercă să se simtă satisfăcut că Johnstone fusese prins şi că planul de a-l salva pe Bonaparte picase, dar nu reuşi, era mizerabil. Sentimentele patriotice erau foarte bune, dar nu-i rezolvau problemele financiare. Sau enigma cu soţia lui.

- O să-i zic lui Georgie, murmură el. Ne putem întâlni cu ea, săptămâna asta, într-o noapte, la depozitul din Ore Street.

Ea avea să fie încântată, gândi el, zâmbind în sinea lui. Provocarea de a naviga cu o barcă incredibil de greu de condus pe Tamisa, în mijlocul nopţii, era exact genul de situaţie care ar fi făcut-o să fie foarte entuziasmată. Cu Johnstone la închisoare, riscurile pentru ea erau minine. Atât timp cât drăcia avea să plutească, ea avea să fie în siguranţă. Sângele încă îi fierbea dacă se gândea la pericolul în care fusese în acea dimineaţă. Slavă Domnului că vărul ei nu avusese timp să o abuzeze! El se îndoia că ar fi putut să-şi controleze firea şi să nu-l omoare dacă ar fi făcut-o. Georgie era soţia lui, chiar dacă foarte puţini oameni ştiau asta. Era de datoria lui să o protejeze. Ar fi trebuit să fie cu ea. Ar fi putut să fie ucisă.

Ben sorbi din nou din pahar, golindu-l. Gândul că şi-ar putea petrece tot restul vieţii fără Georgie era inimaginabil. Pe cât de nc paţănată şi iritantă era, nu-şi putea imagina o lume fără vita-

ferici™ l„i M„ c - *a* , cerm[a] Permanentă pentru fericirea lui. Nu se gândise niciodată că avea - c in *carp* că [a]K3 • [a] g[as]easca o femeie

în care sa alba încredere şi pe care să o admire l* f„ 1 j
admira pe Alex şi Seb. *- Kate (Bateman-* Id de mult cum U

avusese nici o prietenă femeie, doar cunoştinţe, iubite. Sexul • prietenia fuseseră foarte clar compartimentate în mintea lui - ierneile de o parte, bărbaţii care îi câştigau respectul în cealaltă. Dar Georgie dărâmase aceste bariere; era prietena lui, iubita lui, tentaţia şi muza lui. Privi rătăcit în flăcările focului. Oare ea simţea ja fcl pentru el? Sau doar îl folosea - un bărbat experimentat, pe care-l găsea relativ atrăgător - ca să scape de virginitatea ei nedorită şi să dobândească experienţă? Strânse din dinţi. Nu. Poate că nu-l iubea, dar îl dorea. Nu ar fi răspuns cu atâta ardoare atingerii lui dacă nu l-ar fi vrut. Nu i s-ar fi oferit dacă nu avea încredere în el. Oare ea încă se gândea că timpul lor împreună era limitat? Că avea să treacă la alt iubit în câteva luni? Niciodată. Nu cât el respira. Ea era soţia lui. Şi Dumnezeu să-l ajute, el nu avea de gând să o dea nimănui.

Benedict înmărmuri recunoscând ironia situaţiei. Fusese aruncat într-o căsnicie de convenienţă cu o străină, exact ca părinţii lui, dar atât, similaritatea se oprea acolo. Părinţii lui nu avuseseră nimic în comun. Nici un interes, nici o legătură de compatibilitate. Trebuie să fi simţit o atracţie de moment, cel puţin la început - făcuseră totuşi doi fii -, dar după aceea abia dacă suportaseră ideea de a fi în acelaşi ţinut, mai ales spre finele căsniciei lor. între el şi Georgie lucrurile nu erau aşa. între ei, exista o poftă nebună, animalică, ce continua să-l uimească. Dar, dincolo de asta, mai era şi faptul că amândoi iubeau aventura; găseau aceleaşi lucruri amuzante. Ea avea multe idei nebuneşti şi tot soiul de scheme. El se putea vedea interesat de ea, fascinat de ea, pentru tot restul vieţii lui. Nu voia să stea în faţa ei la biserică, în câteva săptămâni, lăsând-o să creadă că se prefăcea că o iubeşte. Voia ca ea să ştie că vorbea serios, că era sincer în dorinţa lui de a se uni cu ea pentru totdeauna. Oare acesta era destinul? Tot ce ştia era că scăpase dintr-o groază de evenimente, scăpase şi din calea gloanţelor, de mai multe ori decât era posibil, aşa că undeva, în acest univers, şansele trebuiau să-i zâmbească şi lui. Poate că acum era momentul. Găsise femeia cu care putea fi fericit. Cu care avea să pună capăt moşteniriі dureroase a pânntJor lui. Focul trosni, iar realitatea se strecură din nou peste el, zdrobindu-l Imposibil. Lipsa lui de bani avea să fie un obstacol imposibil k <fc păşit. Nu-i putea oferi nici măcar titlul pe care mama ei il vo.a cu *

atâta disperare. Nu-i putea oferi nimic, în afară de propria persoan * şi cum avea asta să fie suficient?

-Te încrunţi, murmură Seb.

-Taci, zise Benedict privindu-l, dar fără furie.

Neliniştea şi disperarea creşteau în pieptul lui. Timpul trecea - în doar câteva scurte săptămâni sezonul se termina. El şi Geo rgic aveau să-şi anunţe logodna, să se căsătorească, şi ea avea să-l părăsească. Avea să se întoarcă în sălbăticiile din Lincolnshire sau avea să plece într-un tur de ani buni prin Europa, fără el. Iar el va fi forţat să o lase, iubind-o, dorind-o. Incapabil să o împovăreze cu dragostea lui. Mai bine şi-ar fi scos inima. Alex îi umplu paharul şi îl bătu cu afecţiune pe umăr.

- Femeile, nu?

Benedict mormăi.

„Trăiește clipa!" Acesta era motto-ul lui. Încă mai avea câteva săptămâni cu ea. Avea să se bucure de fiecare clipă. începu să bată din picior, calculând nerăbdător când avea să o vadă. Când avea să facă din nou dragoste cu ea. Voia o noapte întreagă cu ea, nu una fugitivă, câteva ore furate. Voia luxul de a o savura pe deplin, de a învăța cum se simte fiecare parte din ea, de la valea moale a sânilor ei până la gustul sfârcurilor ei sub limba lui. Voia gustul catifelat al coapselor ei, musculatura suplă a abdomenului ei și căldura, cu gust înnebunitor, a sexului ei. Voia să o audă gemând de plăcere.

Alex îi murmură ceva lui Seb, iar Benedict clipi, ca și cum ar fi fost trezit dintr-o plăcută reverie.

Dumnezeule! Penisul lui era tare ca piatra. Scutură din cap.

- Mă duc la culcare.

Capito[uC38

Simeon surprinse pe toată lumea în acea după-amiază, anunțând că tocmai devenise singurul beneficiar al moștenirii unei mă- tuși îndepărtate.

O mină de aur? în Țara Galilor? repetă mama, atât de uimită, că aproape scăpă ceașca de ceai din mână.

Simeon, complet inconștient de anvergura veștii pe care tocmai o aruncase ca pe o grenadă, zâmbi absent și privi cu înflăcărare către Juliet.

- Hmm? Oh, da. Mătușa Wilhemina. întotdeauna am fost favoritul ei. Obișnuiam să-i trimit câte un poem de ziua ei, în fiecare an. Wilhemina e un nume cu care este greu să faci rime. Oricum, se pare că mi-a lăsat totul mie. Cu căței, cu purcel, cum se spune'. Ea spunea că eu sunt singurul din familie care apreciază romantismul locului.

- Și cum e? începu Juliet, în același timp cu mama, care întrebă:

- Produce ceva venit?

Simeon îi răspunse mamei prima dată.

- Oh, da. Undeva la cinci mii pe an, după cât se pare. Există și o casă, și niște pământ, și alte acareturi. Mustața lui foarte aranjată zvâcni când o cuprinse de Juliet de mână. De fapt, când spun casă ar trebuie să zic mai degrabă castel. Are turle. Și un șanț.

Juliet părea foarte entuziasmată.

-Un castel? suspină ea. Chiar ești proprietarul unui castel adevărat? -în apropiere de Carmarthen. Construit pe la 1200, o parte din el adică. Legenda spune că este și o peșteră de dragon prin apropiere. -Nu mai sunt dragoni în Anglia, șopti Juliet. -Asta e Țara Galilor, adăugă Simeon. Au un dragon pe steag. Cine
stie ce o să găsim?

- Acestea sunt niște vești foarte bune, domnule Pettigrew. De bucurie, mama se servi cu încă un biscuit. Nu vă pot spune cât de ușurată mă simt că aveți mijloacele cu care să aveți grija de Juliet

în moduJ în care ea merită. Mi-aş fi dorit să-mi spuneţi de îmb nătăţirea statutului dumneavoastră financiar mai devreme. ' ᵁ"

Simeon o privi uimit.

- Oh, dar Juliet mă iubeşte pentru cine sunt, nu pentru ceea ce am

Mama închise gura, iar Georgie se abţinu să zâmbească, observând cât de bine o pusese la locul ei. Simeon făcuse asta, dintre toti oamenii. O durere dulce-amară îi apăru în piept. Simeon articulase propria ei dorinţă - şi problemă - la *perfecţie. Ce* trebuia ea să facă cu Wylde? Oare era prea prostuţă să creadă că el avea să ajungă să o iubească? Cu toţi banii ei, nu putea să cumpere lucrul pe care şi-l dorea cel mai mult, afecţiunea lui. Aşa cum era de aşteptat, anunţul logodnei lui Juliet cu Simeon nu făcu valuri prea mari şi acapară complet ideea unui potenţial scandal că ea şi iubitul ei ar fi fost singuri în trăsură. Disperată după distracţie, lumea bună bârfise, dar, în cele din urmă, închisese ochii la această indiscreţie care se transformase în logodnă. *Se* presupunea că fericitul cuplu îsi anticipase jurămintele, şi că, cel mai probabil, urma un copil, opt luni mai târziu, sau cel puţin acesta era consensul general în rândul bârfitorilor. Câţiva aristocraţi mai înfumuraţi criticaseră lipsa de valori morale în rândul tinerilor, iar câţiva peţitori dezamăgiţi se *declaraseră* distruşi că divina Juliet urma să se căsătorească, dar toată lumea aştepta nunta. Cei din înalta societate aflaseră cu încântare că Juliet insistase să aibă loc ceremonia în eleganta biserică St. George, Hanover Square, şi se pregăteau de anunţurile care urmau să fie strigate, cum era obiceiul, timp de trei săptămâni consecutiv înaintea unei nunţi care urma să aibă loc la *mijloc de* mai.

Georgie zâmbise de o dureau obrajii, mulţumind şi acceptând felicitările bine intenţionate la adresa surorii ei, dar primi şi întrebări mai puţin inspirate sau subtile despre starea ei de celibatară. Se simţise teribil *de tentată să le* spună tuturor acelor băgăcioşi că şi ea era de fapt logodită, dar cum ea şi Benedict nu apucaseră să discute foarte clar despre asta, despre data la care aveau să facă propriul lor anunţ, se abţinu să comenteze. Fără îndoială, uniunea lor avea să creeze mai multă agitaţie decât cea a lui Juliet 'iar ea nu voia să umbrească în nici un fel marele moment de glorie'al surorii sale. În plus, nu-l văzuse pe Benedict toată săptămâna Nu-şi făcuse apariţia la nici unul dintre evenimentele la care ea participase asa ca tânjea cu disperare să-l vadă. "icipase, aşa

■ care el o chema la cafeneaua de pe Ore Street, chiar ^ctulpnn fusese livrat cu şase zile în urmă, iar Georgie nu-şi ⁱⁿ ᵃᶜ. ᵉᵃ ˢᶻ ᵉᵃ în piele de bucurie. Aceasta era aventura după care ea încap ^ a_şi testa abilităţile şi de a ajuta la ceva cu ade-
tânjise, o şansa .
ărat impo[rtănt]- -Pieter, trebuie să mă deghizez în băiat.
faptul că bătrânul olandez trecuse prin multe în anii lui de ser- ¿ciu era dar prin aceea că nu reacţională în nici un fel.

-Bineînţeles că trebuie. Pot să vă întreb de ce? Presupun că iar vreţi să vă amestecaţi într-o schemă care este...

-...o idee proastă? completă Georgie cu drag. Da, foarte probabil. Ea se întinse şi îi sărută obrazul bărbos. Dar o să mă ajuţi, nu? Promit că o să am grijă. Olandezul oftă.

-Ah, ca-ntotdeauna, sunteți fata ideală a dumneavoastră, Georgiana Caversteed. Mereu gata de o glumă. Un spirit aventurier, care nu putea fi stăvilit. Clipi suspicios și își șterse nasul. Bineînțeles că te ajut. Dar spune-i lui Wylde că îi rup gâtul dacă pățești ceva. Ce ai nevoie?

-De pantaloni. Și o jachetă. Ceva dintr-o stofă aspră, care să nu iasă în evidență. Oh, și o șapcă, bineânțeles, ca să-mi ascundă părul. Trebuie să arăt ca un livrator de praf de pușcă sau ca un corsar. -Și ce o să faci, mai exact, îmbrăcată așa?

- O să ajut la transportul unei încărcături importante către depozitele navale din Woolwich.

Pieter bombăni, dar plecă în căutarea lucrurilor menționate de ea, iar câteva minute mai târziu se întoarse cu un braț de haine.

- Poftim. La ce oră trebuie să fii pe Ore Street? Georgie își concentră atenția asupra sarcinii prezente. -Având în vedere că Woolwich e doar un pic mai jos de Lime-house, vom avea nevoie de un reflux puternic și susținut pentru a trage chestia înainte. În această seară, mareea are loc exact după miezul nopții, așa că trebuie să așteptăm până atunci. Am aranjat să mă întâlnesc cu Benedict la unsprezece.

- O să mă asigur că trăsura este gata la zece și jumătate, l-ai spus mamei tale?

- Ea şi Juliet sunt la operă. Eu am zis că îl detest pe Don Gio^ şi că ne vedem dimineaţă.

Pieter încuviinţă.

- Deci, o să conduci o barcă, nu? Adu-ţi aminte ce te-am învătat Tamisa e foarte diferită de lacul în care obişnuiai tu să te joci. Stai departe de bancurile de nisip şi păzeşte-te de curent.

-O să fiu atentă, promit.

Pe lângă biletul lui, Benedict îi trimisese şi tubul cu planuri, iar ea le studiase atent, în caz că avea să fie nevoie să conducă acest vas ciudat. Decisese că nu avea nevoie să scufunde complet nava; doar trebuia să plutească pe râu, lucru care putea fi făcut cu uşurinţă folosindu-se de cârmă, de vele şi de puterea valurilor pentru tracţiune. Odată cu întunericul creştea şi entuziasmul ei. Pantalonii îi erau uşor largi peste coapse - făcuţi în mod clar pentru cineva fără forme feminine. Ea se îmbrăcă în cămaşa curată, iar pe deasupra îşi puse jacheta fără formă. Pieter îi adusese tot ce avea nevoie. Ea îşi legă părul, într-o coadă de cal, ca a unui marinar, şi îl înghesui sub şapcă, apoi îşi legă la gât o basma roşie, într-un gest final sfidător. Se privi în oglindă şi conchise că era nelegiuitul perfect; începu să exerseze mersul cu umerii lăsaţi pentru a-şi ascunde sânii. Pieter zâmbi când o văzu la grajduri şi o bătu prietenește pe umăr. Ea îl urmărise făcând acelaşi lucru cu băieţii mai tineri de pe navă; era forma cea mai profundă de afecţiune masculină.

-Prea bine, Georgie Porgie, zise el, referindu-se la versurile pe care obişnuia să i le îngâne în copilărie. Hai să mergem. Şi să nu aud de sărutat băieţi, bine?

Georgie îi zâmbi diavolește.

-Cine, eu? Nu aş îndrăzni aşa ceva nici în visele mele.

CapitofuC 39

Benedict nu avu nevoie de mai mult de trei secunde pentru a-şi recunoaşte soţia când ea intră pe uşa cafenelei. Se strâmbă. Probabil credea că nu dădea de bănuit ţinându-şi capul în jos, în aşa fel încât şapca să-i acopere trăsăturile, dar el era atât de conştient de prezenţa ei, încât nu-i venea să creadă că altcineva putea să nu-i observe deghizarea. Se aşeză pe banca de lemn, lângă el. Privi spre cămaşa ei, nasturii chinuindu-se să reziste sub presiunea sânilor ei mici şi obraznici, şi se rugă să se stăpânească. Picioarele ei subţiri arătau superb îmbrăcată în perechea de pantaloni strâmţi, maro, evidenţiindu-i fundul rotund în cel mai tentant mod posibil. Nu se atingeau, dar el îi mirosi parfumul intoxicant al pielii când ea se foi. Acel miros feminin avea, cu siguranţă, să o dea de gol faţă de orice persoană care se apropia mai mult de ea. Nu că el ar fi permis să se apropie cineva. Aşeză palmele pe masă pentru a-şi potoli pofta de a o prinde de guler, de a o târî afară şi de a o devora chiar acolo, lipită de perete. „Drăcia naibii!"

-Bună seara, George, murmură Alex peste masă. Ea încuviinţă către el, apoi către Seb care se trântise într-un colţ, sorbind deja din a doua ceaşcă de cafea. Ben privi către ceasul mare din tavernă, aşezat lângă bar. Nu mai era mult. Comandă o ciocolată pentru Georgie, şi ea o sorbi cu eleganţă. în ciuda faptului că era aproape miezul nopţii, locul era încă foarte animat, dar mulţimea se rări un pic, cât aşteptaseră pentru reflux. El, Alex şi Seb trecuseră prin tot planul, în detaliu. După ce aveau să se strecoare în depozit, aveau să deschidă uşile

din spate și să lanseze nava în apă. El și Georgie aveau să navigheze până la docurile Marinei Regale, în timp ce Alex și Seb aveau să rămână pentru a se descotorosi și de restul accesoriilor contrabandiștilor și pentru a căuta și alte dovezi care îi puteau incrimina pe Johnstone și O'Meara. Benedict cercetase bărcile ancorate lângă micul doc din spatele depozitului.

Bazinul era separat de râu printr-o poartă glisantă care putea fi deschisă pentru a permite accesul. Sub privirile lui, bărcile se smulgeau din strânsoarea ancorelor, întorcându-se în direcția opusă, rotindu-se odată cu refluxul. -Prea bine, e timpul.

Urma să se ridice, când o siluetă murdară se protăpi la masă, iar el ridică din sprâncene, recunoscându-l pe noul venit.

Jem Barnes își șterse nasul cu mâneca și se smiorcăi cu subînțeles. - Bună seara tuturor!

Făcu semn către Ben, Seb și Alex, îi aruncă o privire rapidă lui *Georgie* și adăugă: domnișoară!

Ben pufni. Ce mai deghizare! Nimic nu scăpa neobservat de ochii ageri ai lui Jem. -Ce cauți aici?

Băiatul zdrențăros își ridică pantalonii, care păreau să fie legați cu o sfoară în talie, ca să nu-i cadă.

-L-am tot urmărit pe Johnstone, cum ai spus, șefu. - Atunci, știi că e în Bow *Street Sper* că nu vrei să fii plătit că mi-ai spus asta.

Jem scutură din cap.

-Nu! Asta am venit să-ți spun. Nu l-ai prins. -L-am văzut cu ochii mei în celulă, zise Alex. - Nu, nu I-ai văzut. Oamenii voștri l-au săltat pe omul greșit. L-au arestat pe Fergus Johnstone, vărul lui. El e timonierul. Seamănă foarte bine între ei. Ben și Alex schimbară priviri.

- Ești sigur?

- Da. M-am dus chiar eu la Bow Street, prefăcându-mă că-i duc de mâncare. E Fergus, toată ziua.

-Și atunci ,unde e Tom Johnstone?

-La un bordel în Covent Garden. Cu trei din echipajul lui Ămmond. Privi către Benedict. îi știi. Shadwell, Finnegan și Daws.

Cu toții scăpaseră din raidul de la Gravesend. Benedict înjură în gând. Cei trei erau cei mai nenorociți tâlhari din toată banda de contrabandiști.

-Johnstone se crede în siguranță, știind că voi credeți că l-ați prins și l-ați închis, continuă Jem. Vine să mute barca aia.

-Johnstone e pe drum? Vine să lanseze submarinul în noaptea asta? repetă Alex.

*

Asta am spus, nu? Aveţi la dispoziţie vreo juma de oră, poate

„ţin. Vor să prindă refluxul. °Benedict inspiră adânc.

^Ai făcut o treabă excelentă, Jem, zise Ben şi scoase din buzunar monedă de aur pe care o aşeză în palma murdară a băiatului. ° Nătâfleţul şmecher avu îndrăzneala de a o testa cu dinţii înainte de a o vârî în buzunar. Văzând privirea uimită de pe chipul lui Seb, îi zâmbi cu dinţii lui lipsă şi îi zise:

_ Nu poţi să hi niciodată suficient de precaut, nu? Nu cu toţi hoţii „escrocii de prin jur, aşa-i? Benedict privi către colegii lui. _0 ambuscadă?

Două perechi de ochi străluceau cu anticipare. -Oh, da.

Privi către Georgie şi simţi un gol în stomac. „Drăcia naibii!" Nu intenţionase niciodată să o implice în ceva riscant. Trebuia să o scoată de acolo. -Poate că ar trebui să ne întoarcem în altă noapte. Trei perechi de ochi, de această dată, îl priviră cu uimire. -Şi să-l lăsăm pe Johnstone să plece cu submarinul? mormăi Georgie. îi aruncă o privire plină de reproş, care în mod clar îi răni orgoliul. Niciodată! Nu te mai îngrijora pentru mine, Wylde, şi hai să intrăm acolo cât mai avem timp la dispoziţie. Era rozalie la faţă, ochii îi scânteiau puternic, iar el nu voia decât să o ia de gât şi să o sărute până când avea să-i vină mintea la cap.

„Femeie încăpăţânată!" Ea ridică din sprâncene, provocându-l în tăcere, iar el citi pe chipul ei încăpăţânarea de catâr din spatele acelei feţe frumoase. Sper că nu ai de gând să-mi interzici să vin, zise ea apăsător. Nu cred că trebuie să-ţi amintesc că sunt singura care ştie să navigheze, nu?

încrucişă mâinile ca şi cum conversaţia luase sfârşit pentru ea.

Ceea ce, de fapt, se şi întâmplase.

Alex pufni amuzat şi încercă sâ-şi ascundă râsul, tuşind. -Ti-am spus vreodată cât de mult îmi place soţia ta, Benedict?

se mişcau repede, puteau sa îasa ae a<-

să ajungă. 225

-Prea *bine. Jem, te* bagi pe post *de iscoadă?* -Da, da.

în timp ce toţi cinci traversau drumul, *indreptându-se* către d* pozituJ întunecat, Ben surprinse privirea lui *Alex.*

- Mai uită-te o dată la fundul ei în acei pantaloni şi 0 să te lipesc de pământ, bolborosi *el.*

Alex ii arunci un rânjet şmecher.

-Nu poţi să condamni un bărbat că se uită. Nu când marfa e atât de apetisantă. Doar iţi admir *gusturile fine. El se* încorda. Alex *îl* bătu pe umăr. Uşurel! râse el. *Gelozia* nu-ţi vine bine, prietene.

-Poate, într-o zi, o să-ţi iei şi tu o soţie şi atunci o să vedem dacă ti se mai pare amuzant când un alt bărbat o măsoară din cap până în picioare.

Alex tremură teatral. - Eu, o soţie? *Niciodată!*

Se strecurară pe alee, în timp ce Jem rămase de pază. Seb şi Alex se căţăraseră prin aceeaşi fereastră prin care el şi *Georgie* intraseră data trecută. Benedict o *prinse de mijloc şi* o ridică pe butoiul de sub fereastră. Voia să-i dea drumul, *dar* senzaţia *mijlocului ei* sub mâinile lui îi luase minţile. Mânat de instinct, o trase mai *aproape, iar când ea îşi aşează* mâinile pe umerii lui pentru a se sprijini, *el* profită de moment şi o sărută. *Nu era nimic* dulce *sau cavaleresc la acest sărut. Era* dorinţă pură, înnebunitoare. 0 declaraţie clară de intenţie.

Toate Batemo.ro

După o *clipă de şoc, ea îi* cuprinse gâtul şi *îl* sărută înapoi cu lăcomie, ca şi cum nu se mai putea sătura de *el, ceea ce îl făcu să i se* înmoaie genunchii. O dorea atât de tare, cum nu-şi dorise *nimic,* niciodată. -Georgie, gemu *el. Mă omori!*

*G*ura ei *îi* răspunse nerăbdătoare, cu căldură şi atât de plăcut. Din interiorul depozitului, cineva tuşi amuzat. -Voi mai veniţi, sau eu şi Alex trebuie să ne ocupăm de toată treaba singuri?

EI se retrase fără tragere de inimă, cu picioarele tremurânde şi inima galopând, - înăuntru cu tine.

Ea se roti pe butoi, întorcându-se ademenitor cu fundul ei delicios către el. Era tortură în toată regula. „Mai târziu", îşi promise el. Land aveau să termine cu toate, avea să o ducă înapoi la Tricorn şi sa iaca dragoste cu ea ore bune. Zile. Săptămâni.

ozitul mirosea a rumeguș și gudron, a terebentină, și simți ^tura inconfundabilă a prafului de pușcă proaspăt. Benedict [in]^[P]cruntă. Nu ar fi trebuit să miroasă așa. Nu era posibil ca butoa-
*elep[ecare elk udaSe Să 56USUCe ^ dоar CătGVa Zile▾înaintă c^]tre
^madă și trase pânza. " - La naiba!
Alexîși făcu apariția tăcut, nevăzut, ca o pisică dintre umbre. -Cee?
- Johnstone a luat o nouă comandă de praf de pușcă. Pe ultima i-am stricat-o eu.
-Atunci e bine că nici unul dintre noi nu e fumător, nu? adăugă ironic Seb.
Se apucaseră să descuie ușile duble de la capătul îndepărtat al depozitului și, deschizându-le larg, văzură o pantă de lemn înclinată care dispărea în apa întunecată. Refluxul era în toi, lovind puternic, la doar câțiva metri de rampă. Lumina lunii strălucea palid în apa tulbure, iar bărcile ancorate dansau de-a lungul micului port, luptându-se cu funiile de care erau legate. Georgie veni lângă el.
-Avem o problemă. Cabina nu a fost sigilată cu smoală. O să plutească, dar apa va intra printre golurile dintre scânduri. -Cât de multă apă? -Nu știu.

-Păi, Johnstone are de gând să riște. Hai să o mutăm și să vedem dacă se scufundă.

Benedict apucă de una dintre funiile prinse de barcă, în timp ce Alex și Seb îndepărtară plăcile de lemn care o țineau în loc, împiedicând-o să alunece pe șinele de lansare. Lemnul trosni, iar micuța ambarcațiune începu să se miște, alunecând pe pantă, exact așa cum era menit să facă, adunând viteză până când intră cu zgomot în apa maronie. Toți patru o priviră. -Plutește, zise Alex.

-Simt că ar trebui să-i dăm un nume, adăugă Seb. Toate corăbiile au un nume, nu? Benedict zâmbi.

-Georgiana. Trase de funie, ca barca să plutească paralel cu rampa și o prinse pe Georgie de mână. Doamnă Wylde, ce ziceți dacă urcați la bord?

Ea încuviință, iar el o ridică ușor, ca și cum ar fi fost ca o p[ană] o așeză pe puntea mișcătoare. Ea se clătină până la hublou și în întunericul apăsător.

- Nu văd nimic. Poți să-mi dai o torță? Alex scoase o cutie finuță din buzunar și aprinse una dintre lă[m] pile de petrol de pe banca de lemn.

-E o scurgere lentă, confirmă ea, dar ar trebui să putem ajunge la Woolwich fără să *se* scufunde.

îi înmână înapoi lampa lui Ben, care o stinse. Jem aterizâ brusc lovindu-se în cădere.

-Timpul s-a terminat, băieți, șopti el. Johnstone e aici. Fiti pe față.
Benedict îi făcu semn să se apropie. -Repede! Treci în submarin. Băiatul se feri.
-Nici o șansă. Sunt ca o pisică eu. Plus că urăsc apa. Judecând după straturile de murdărie de pe fața lui, afirmația era cel mai probabil adevărată. Băiatul părea să se ferească de apă complet. -Nu știi să înoți? -Nu.'

Ben suspină.

-Atunci ascunde-te undeva, repede, zise el, apoi legă funia de o bara metalică din rampă şi privi către Georme T , , ?i rămâi acolo până Jolvăm cu jlst$_{onf}$ ' "

Capito[uC40

Inima lui Gecrgie era cuprinşi de panică, dar făcu întocmai cum £ spusese. Se strecură prin deschizătura îngustă şi ateriză într-o băltoacă- Neputând să se abţină să nu ştie ce se întâmpla afară, privi prin micuţa gaură circulară din partea principali *a coşului' /Jsz s* poziţionase lingă fereastra principali. Benedict şi Jem se ascunseseră după o bancă, iar Seb se pitise în spatele unei grămezi *¿t* Lemne din apropierea butoaielor. De afară se auzeau paşi, iar Seb înclină ¿în cap avertizindu-L Spre surprindere lui QeorgC toţi cei trei bărbaţi işi scoaseră pistoalele, aruncându-şi privi entuziasmate. Ea simţi cum inima ii stă în loc După o aşteptare agonizanţi, cheia se roti în încuietoare, iar uşa depozitului se deschise hrg. Patru bărbaţi işi făcură apariţia, unul ţinând o lampă pentru a lumina drumul. Urmi o linişte râu prevestitoare când ei observară ci submarinul fusese lansat, apoi se auziră nişte şoapte de furie şi uimire. Bărbatul cel mai voinic, o matahală cu perciuni roşcaţi şi stufoşi - cel mai probabil, Tom Johnstone - urlă. -0'1/ieara? Eşti aici?

Toţi patru începură să cerceteze cu suspiciune împrejurimile. PJind pe rând, işi scoaseră armele: două pistoale, două cuţite.

-Eu nu mă tem, zise Alex. Se ridică şi îndreptă pistolul către bărbatul din apropierea lui. Va trebui să te mulţumeşti cu noii

Toţi patru se întoarseră către el, iar Georgie ţipă fără să vrea auzind bubuiturile, împuşcăturile şi strigătele care veneau din toate direcţiile. Urletele şi ţipetele răsunau în acelaşi timp cu străfulgerările de foc şi fum, într-o stare generală de confuzie şi de haos. Abia dacă mai putea să întrezărească ceva în întuneric, dar il observă pe Benedict aruncându-şi pistolul şi lansându-se asupra lui Johnstone, exact în acelaşi timp în care Alex sâri pe un alt bărbat. Toţi patru se băteau şi loveau cu bestialitate, ca marinarii pe care-i văzuse ea odinioară în faţa unei taverne în Blackwall, certandu-se

pe o prostituată. Suspină când tăişul unui cuţit străluci î$_{n}$]$_{Um}$- lunii. Mormăiturile şi trosnetele, sunetul îngrozitor al pumnijn! lovind carnea îi întorceau stomacul pe dos. Unul dintre bărbaţi cf zuse pe podea şi rămăsese lat, întins într-o grămadă de rumeguş şi resturi de lemn. Un alt bărbat se aruncase în spatele unei grămezi de lemn pentru a se adăposti, dar abia apucă să se târască puţin, că Seb sări pe el, din întuneric, şi îi aplică un dos de bocanc exact î$_{n}$ coaste, apoi îl ridică de guler şi îi mai dădu una peste faţă. Bărbatul se prăbuşi exact când Benedict îl aruncă pe Johnstone într-unui dintre blocurile de lucru, care zdrăngăni puternic. Johnstone urlă de durere şi se năpusti înapoi. Atunci, Georgie observă flăcările. Lampa se spărsese când primul bărbat se prăbuşise la pământ, iar acum mirosul de ars umplea aerul.

Un firicel de petrol de la lampă se întinsese pe podea şi o găleată luă foc, împreună cu nişte pensule acoperite de smoală. Flăcările izbucniră cu putere, iar Seb alergă în faţă, ridică găleata şi o aruncă în apa de lângă submarin, dar petrolul se împrăştiase deja în mai multe locuri. Flăcările mocneau din mai multe direcţii, aprinzându-se şi mai mult din cauza resturilor de lemn, a materialelor îmbibate în ulei şi a frânghiilor de cânepă

împrăştiate peste tot. în curând, fumul gros şi înecăcios cuprinse întreg spaţiul, iar Georgie scoase capul din submarin, gonaşată
-Ieşiţi de acolo! strigă ea. Praful de puşcă! Jem ieşi din ascunzătoarea lui şi ţâşni către pasarelă, teama lui de flăcări fiind, aparent, mai mare decât frica de apă. Georgie ieşi pe punte şi încercă să aducă ambarcaţiunea, mai aproape, încât băiatul să poată urca. întinse mâna pentru a-l ajuta, însă barca alunecă, împinsă de refluxul capricios. Jem se clătină pe marginea scândurilor. Se aruncă disperat în faţă, în încercarea de a o prinde de mână, dar nu reuşi. înfipse degetele în partea din faţă a punţii, dar, neavând de ce să se agaţe, gemu îngrozit şi căzu în apă. Georgie se întinse pe burtă cât de mult putea, încercând să-l tragă în timp ce el se zbătea în apă. Pentru un moment, crezu că-l apucase, dar apoi el dispăru în apa murdară. -Jem! strigă ea.

Reapăru la câţiva metri de marginea bărcii, iar ea îi văzu chipul alb, terorizat. întindea mâinile ca şi cum ar fi încercat să se caţăre pe
o scară invizibilă şi stătea cu gura deschisă, luptându-se cu neputinţa

Mii

ăcu apariţia dinim [1] Ajută-1! Nu ştie sa înoate! seb îl văzu pe J
• nse în apropierea lui Contele Dracula. Îl cuprinse de gât, strângân- du-l Şi amândoi se scufundară. Seb desprinse mâinile îngrozite ale băiatului de pe gâtul lui şi îi trânti una peste faţă înainte ca Jem sâ apuce să reacţioneze, apoi îl apucă de guler şi începu să-l tragă
către doc. ^
-Dă din picioare, 11 ordona el ferm.

Georgie răsuflă uşurată văzând că Seb reuşise să-l tragă pe băiatul zdruncinat către nişte scări de lemn, scoţându-l din apă tuşind şi scuipând. Păţania lui Jem îi distrăsese atenţia de la agitaţia din depozit. Se întoarse, căutându-l cu disperare peBenedict prin fumul înecăcios care acum ieşea în vălătuci mari pe uşile duble. -Porneşte! urlă Seb.

Alergă către marginea docului, spre porţile de lemn care se deschideau către râu, şi începu să întoarcă mânerul. Rotile din fier trosniră contra presiunii refluxului, dar porţile se deschiseră încetul cu încetul, permiţând apei să intre şi făcând barca să plutească Georgie apucă pumnalul din cizmă şi tăie funia care ţinea submarinul în loc. îl văzu pe Alex aruncându-se printr-o fereastră din depozit şi alergând pe alee, apoi pe Benedict pe pasarelă. Submarinul plutea deja către mijlocul docului, imposibil de atins acum, atras de magnetismul irezistibil al refluxului.

Benedict scutură din cap şi îi aruncă un zâmbet ademenitor de pe mal. Făcu mâinile căuş în jurul gurii şi strigă. -Unde crezi tu că te duci?

înainte să apuce să-i spună că nu putea să aducă vasul înapoi, sau mai aproape, el se dezbrăcă de jachetă, o aruncă şi sări în apă. -La naiba! Ce rece e! - Ce naiba faci, idiotule? strigă ea.

■ a Georgie se ridică, pregătindu-se să sară în apă, când Seb deastnga. ^ interioruі depozitului plin de fum.
_ jem scufundându-se şi sări în apă. De îndată ce
El o ignoră şi, când apa îi ajunse la coapse, se lansă în faţă, înotând către ea. Când ajunse la marginea vasului, apucă de funia care atârna şi se ridică. Georgie îl prinse de turul pantalonilor şi îl trase până când ateriza pe punte, ud şi răsuflând greoi. Trupul lui formidabil părea să ocupe tot spaţiul. Se rostogoli pe spate şi gemu râzând, pe jumătate de bucurie, pe jumătate de durere.

- N-ai voie să trăieşti aventuri fără mine, doamnă Wylde. Ai înţeles?

Ea îl privi încruntându-se, vrând să-l certe pentru că făcuse'ce^ atât de riscant.

-Acum, cum naiba navigăm cu asta?

Georgie se porni pe treabă. Ridică vela şi o întinse, încât materialul să prindă briza, apoi apucă timona şi întoarse ambarcaţiunea cu faţa către poarta dinspre apă. Privi către Benedict, care se ridicase în picioare şi se uita cu o privire satisfăcută la depozitul care ardea în urma lor.

-Unde e Johnstone? întrebă ea neliniştită. E încă acolo?

Benedict scrâşni din dinţi.

-Nu stiu. Shadwell şi Daws sunt morţi, dar Johnstone a reuşit să scape'. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu Finnegan.

Ca şi cum universul voia să le dea un răspuns, o figură diformă apăru prin uşile din spate ale depozitului incendiat. într-o clipită, Georgie îl văzu ridicând puşca pe umăr şi ţintind direct către ea. îşi înăbuşi un strigăt, exact când Benedict se aruncă în faţa ei. Arma se descărcă pocnind puternic. Greutatea apăsătoare a lui Benedict aproape că era să-i răstoarne, iar el înjură când amândoi căzură în genunchi pe punte. Când se retrase, un şuvoi roşu curgea prin cămaşa lui albă, în apropierea umărului.

-Benedict, te-a împuşcat!

El îşi puse mâna peste braţ şi privi furios în urmă, către depozit.

-Nu e nimic. Sunt bine! O strânse puternic de ceafă. Stai jos.

Tintaşul, Finnegan, reuşise să-şi încarce puşca. Georgie îl văzu pe Seb alergând de a lungul docului pentru a-l înfrunta, dar Finnegan aplecă privirea şi ţinti din nou. Bubuitura unei noi împuşcături răsună deasupra apei, iar ea se piti instinctiv, însă glonţul nimeri în marginea navei, împrăştiind aşchii de lemn peste tot. Seb sărise peste Finnegan, punându-l la pământ, exact când o serie de explozii înspăimântătoare începură din depozit. Ferestrele bubuiră şi apăru o minge de foc, iluminând cerul, pe măsură ce butoaiele de praf de puşcă explodară. Georgie simţi căldura exploziei, în timp ce resturi începuseră să cadă din cer, împrăştiindu-se peste tot în apa din jurul lor. Dintr-un motiv straniu, singurul lucru la care se putea gândi era povestea lui Guy Fawkes care încercase să dea foc Parlamentului.

-Seb! urlă Benedict, acoperindu-şi ochii cu mâinile. Cercetă împrejurimile din jurul clădirii care ardea şi se simţi cu adevărat uşurat

'etenul lui ieşind de sub o scândură, făcându-le cân<T4văzU P.e ?seb se ridică, încercă să-şi şteargă praful şi restu- setnn d**^ apoi renunţă, vădit iritat, file ¿e Pe dug 0 haină care îmi plăcea! striga el în urmalor. Mai -S-a blestemat să fii dacă nu-mi cumperi una nouă!

. Coutele *meu tubit -*

vtfeston. wyiuc, craLedictAicotiamuzat. .

q aur ce-i corect e corect! striga el înapoi.

/ cercetă restul docului şi îi văzu pe Alex şi Jem ghemuiţi ^ siguranţă, pe strada din apropierea tavernei unde bă- -nnpreuna^ ^ecun0scătoare că rugăciunile îi fuseseră ascultate, US^vtoarse şi apucă timona. încă aveau treabă. Trecu ambarcaţiu- ^ dincolo de poartă - ale cărei scânduri de lemn erau alunecoase n[verzi p\ine de alge lăsând râul să-i prindă în vâltoarea lui.

CapitoM41

Georgie îşi muşcă buza de *jos, concentrându-se* să *navigheze către mijlocul râului,* recunoscătoare că la această oră *din* noapte nu erau multe ambarcaţiuni prin *jur. Mirosurile* murdare *ale Tamisei îi* înconjurau, iar ea tresări când trecură *pe lângă lucruri* putrezite, la care ar fi făcut bine să nu se gândească. Era mai multă *agitaţie aici.* Cabina se balansa sub forţa *valurilor, iar de sub* punte se auzeau zgomote ciudate, trosnete şi troncănituri. Vântul îi zbârlea pielea *de pe* mână, iar ea se trezi tremurând din cauza frigului şi a socului. Benedict vârî capul în cabină şi se *întoarse* încruntându-se.

-Se pare că luăm din ce în ce mai *multă apă. Cât* mai avem până la *Woolwich?*

-Undeva sub zece kilometri.

-Vom fila limită.

Câştigaseră viteză odată cu curenţii. *în* curând, *incendiul de la depozit va* fi doar o strălucire îndepărtată, *rămasă în urmă,* în timp ce cursul râului îi va purta departe de umbrele *diforme ale* depozitelor şi debarcaderelor. Lumina lunii *le ghida calea. Odată* trecuţi *de* întorsătura ascuţită a Tamisei, acolo unde volumul *apei se* dubla, malurile începeau să fie din ce *în ce mai* puţin populate. *în* curând, erau în zona *nelocuită,* mlăştinoasă, *răvăşită de capriciile* vânturilor, cunoscută ca *Blackwall* Point, *de pe Isle ofDogs. Georgie se cutremură când* observă spânzurătoarea *şi cuşca de fier, care se* legăna straniu suspendată *de* cadrul *de lemn.* După *gratii, se vedea* forma chircită a unui trup. Văzuse o asemenea *privelişte şi* în trecut, într-o vară, când tata o dusese pe Tamisa până la Dartford şi pe mare. Orice marinar care intra în Londra trecea pe aici, ceea ce făcea ca acest loc sa fie spaţiul ideal pentru a arăta ce păţesc toţi cei care îndrăznesc să comită acte de piraterie. De mai bine de patru secole, condamnaţii erau spânzuraţi la Docul Execuţiei în Wapping, trupurile *lor* erau acoperite de smoală şi erau atârnaţi în aceste spânzurători *timp de* 234

i după care erau daţi jos şi alţii le luau locul. Când trCi refluxunt ani(se cutremurase auzind poveştile macabre. Tata îi ^temenea privelişti erau un avertisment către oameni de ;sp^n afacerile lor. Georgie privi către bazinele sălbatice şi a DnS junghi în piept. Spânzurătoarea îi amintea cât de aproape Simţl ^să-l piardă pe bărbatul pe care îl iubea. Fusese împuşcat, nu? fUSeS? DCP că nu era ceva serios. Dar dacă rana se infecta? Muriseră

ţi spusese L _

ainenI din mai puţin.

° Oh, Dumnezeule!" Ar trebui să-i spună ce simţea acum. Duse mâna la g[urâ]. încercând să-şi înăbuşe un scâncet, dar nu reuşi, genedict privi către ea, apoi înainta în spatele ei şi o cuprinse în braţe, strângând-o la pieptul lui în aşa fel încât braţul drept îi rămăsese liber pentru a naviga. Hainele lui ude îi udară şi ei hainele, dar nu-i păsa. Senzaţia era de fericire absolută. Se topi la pieptul lui, bucurându-se de puterea şi căldura pe care le emana trupul lui, simţindu-se ca şi cum el i-ar fi dat, la propriu, din curajul şi vitalitatea lui. O sărută pe creştetul capului. -Totul e în regulă acum. S-a terminat. Respiră. Georgie răsuflă uşurată, apoi inspiră, simţindu»se protejată în braţele lui. încetă să mai tremure. îşi dorea ca ei să poată rămâne aşa pentru totdeauna, să navigheze la nesfârşit pe râu, pe mare. Dar micuţa ambarcaţiune se scufunda mai mult şi mai mult cu fiecare kilometru. Ar fi avut nevoie de noroc să ajungă la Woolwich, darămite în altă parte. Ea privi dedesubt, către apă; nu voia să intre acolo. Părea întunecată şi înspăimântătoare, curentul mult prea puternic ca să-i facă faţă. Pieter o învăţase să înoate, dar în ape blânde, în lacul de acasă, care nu semăna deloc cu aceste valuri nervoase, agitate, care se roteau cu furie. După câteva minute, peisajul se schimbă; începeau să apară clădiri şi ajunseră la docurile Blackwall. Această parte a râului îi era mai familiară. Georgie dibui forma depozitului Caversteed printre velele care se legănau în vânt. Un val de apă se revărsă peste punte.
-Avem vreo găleată pentru a scoate apa? întrebă ea.
era
-Nu, zise Benedict şi privi cu părere de rău către picioarele lui ude. Mi-as putea folosi cizmele, presupun. Suspină, ca şi cum îl durea sufletul să spună aşa ceva. Hoby le-a făcut pe acestea, să ştii. Au costat două lire şi şaisprezece penny. începusem sa ma simt confortabil cu ele.

- O să-ţi cumpăr altă pereche.

Navigară printr-o altă întorsătură a râului, iar ea îi conduse mai aproape de malul din sud-est.

Kate (Bateman

-Ar trebui să fim acolo, aproape. Ea miji ochii prin întuneric şi făcu semn cu mâna. Acolo! Acolo trebuie să fie docurile Marinei!'

Un singur paznic păzea o serie de bariere din lemn, în spatele cărora erau ancorate mai multe ambarcaţiuni. Era pe jumătate adormit într-un scaun de lângă o colibă mică, dar se trezi repede şi se mobiliză când îl strigă Benedict.

- Tu, de acolo, deschide poarta! Amiralul Cockburn ne aşteaptă! Paznicul aruncă o privire plină de curiozitate către ambarcaţiunea lor - acum doar o mică parte din ea mai era vizibilă deasupra valurilor -, dar făcu întocmai cum i se ceruse. înaintară în apele mai liniştite ale docului şi ancorară în spaţiul dintre două fregate uriaşe. Benedict sări pe mal, legă funia, şi apoi o prinse pe Georgie de mâini şi o trase în sus, lângă el, pe doc.

-Pământ! Slavă Domnului! El râse şi, spre uimirea lui Georgie, lăsă capul pe spate şi strigă de bucurie. luhuuu!

Drept răspuns, ea îi zâmbi, simţindu-se cuprinsă la rândul ei de bucurie şi uşurare. El se întoarse către ea, respirând greoi. -Am reuşit, Georgie, fetiţo! Şiroaiele de apă curgeau pe faţa lui, iar cămaşa i se lipise de trup, devenind aproape transparentă în lumina lunii. Surâzând triumfător, o ridică pe vârfurile picioarelor, strângând-o la pieptul său. O sărută cu sălbăticie, cu bucurie, iar Georgie îi răspunse pe măsură. Picioarele i se înmuiaseră şi se agăţa de el ca de un stâlp, în timp ce limbile lor se împreunau şi dansau. O febră animalică îi încălzi trupul, iar ea simţi că începe să ameţească. Benedict se retrase, abia suflând, ochii îi străluceau în întuneric, iar Georgie deschise gura pentru a-i spune exact ce simţea pentru el. -Benedict, eu...

Sunetele de paşi care se apropiau o întrerupseră. - Wylde! Mi-ai adus submarinul. Bravo, omule! Amiralul George Cockburn înainta pe debarcaderul întunecat. Benedict îl salută pe bărbatul mai în vârstă şi, când întinse mâna, amiralul i-o cuprinse, strângând-o cu entuziasm. Se întoarse către Georgie şi făcu la fel şi cu ea. şi cu ajutorul acestui tânăr. Bravo, tinere, ai făcut o treabă ' • în noaptea asta. Marina iţi rămâne îndatorată! Geoʻi?ᶜ îşi pierduse şapca undeva pe drum, dar părul ei era Wat ‚ₐ spate, într-o coadă de marinar. Lăsă capul în jos, rugându-se ca amiralul să nu o recunoască. Benedict făcu semn către vasul care
se scufunda.
‚Cred că va trebui sa o goleşti. Admiralul ridică din umeri.
.0 pompă de santină va rezolva asta repede. Ce contează este că l-am oprit pe nenorocitul de Johnstone şi că i-am stricat planul mişelesc. 0 treabă extraordinară, băieţi. Un serviciu de mare va loare. Să staţi liniştiţi, o să vă recomand pe amândoi în faţa Altetei Sale Regale pentru o recompensă. Se întoarse către Georgie Cum te numeşti băiete? Georgie gemu şi încercă să vorbească mai gros. -Umm, George? Tonul ei nesigur de bariton nu-l păcăli nici o secundă pe amiral. Suspină uluit, uitându-se către Benedict -Asta e o fată?

k.m

Cum era imposibil să mai ascundă adevărul, Benedict înaintă şi le făcu cunoştinţă.

-Da, aşa este. Amiral Cockburn, permiteţi-mi să v-o prezint pe domnişoara Caversteed, proprietara de la Caversteed Shipping.

Ar fi fost ridicol să facă o reverenţă, aşa că Georgie îşi îndreptă spatele, îl privi direct pe amiral şi înclină din cap, în semn de salut.

- Dumnezeule! Păi, eu nu credeam... amiralul îşi pierduse cuvintele. Ce înseamnă asta?

Benedict nu părea deloc afectat.

-Am rugat-o pe domnişoara Caversteed să mă ajute în această acţune. Are cunoştinţe extraordinare în materie de navigaţie, aşa cum cred că arată succesul din această seară. Nu m-am îndoit nici o secundă că nu va duce misiunea la bun sfârşit. Auzindu-l lăudând-o, inima ei se umplu de mândrie. -Foarte neobişnuit, domnule, murmură amiralul. îi aruncă o privire paternă lui Georgie, răsucindu-şi mustăţile albe. Mama ta ştie că străbaţi oraşul îmbrăcată ca un băiat, fata mea?

Ea deschise gura să-i răspundă, dar Benedict vorbi prunul. - Se poate să vorbim între patru ochi, domnule?.« M n aruncă eioprivire cu subînţeles, iar ea pricepu de mdata că elavea

să facă ceva cu totul scandalos. Ar trebui să vă spun că domni?0a Caversteed mi-a făcut marea onoare de a-mi deveni soţie. Cu sigll ranţă mă pot baza pe discreţia dumneavoastră.

Suspinul lui Georgie se pierdu printre chicotelile amiralului.

-Căsătoriţi, eh? Atunci, felicitări, Wylde. Formidabil!

îi scutură mâna din nou lui Benedict.

Georgie se abţinu să nu pufnească. Discreţie? Nici pentru o secundă nu credea că amiralul va putea să ţină pentru el o asemenea noutate. Avea să-i spună soţiei lui, iar Clara Cockburn era cea mai aprigă bârfitoare din toată Londra. Vestea avea să circule prin toate casele bune până la micul dejun. Benedict ar fi putut la fel de bine să fi dat un anunţ în ziarul *The Times.* Amiralul încuviinţă.

-Se pare că amândoi aveţi nevoie de haine noi, Wylde. Avem câteva uniforme de rezervă dacă vreţi să le folosiţi. îi făcu semn către o serie de clădiri din spatele lui. Şi fără îndoială că eşti nerăbdător să o duci pe doamna ta acasă. O să mă ocup să fac rost şi de o trăsură.

Se întoarse şi porni pe doc. Georgie sări direct pe Benedict.

-De ce i-ai spus asta? Acum o să fie un scandal oribil.

El ridică din umeri, iritând-o la maximum.

- O să fie scandal oricum. E vina ta! Tu ai vrut să vii în aventură.

Ea se pregătea să-l certe şi mai mult, când el se întoarse în lumină, iar ea îi văzu mâneca de la cămaşă. Era plină de sânge.

-Oh! Am uitat. Eşti rănit!

Se întinse după el, dar el se feri de mâinile ei. Trase de manşeta cămăşii şi verifică daunele.

-Nu e nimic. Doar o zgârietură. Nici măcar nu mi-a străpuns carnea.

Era aşa precum îi spusese, glonţul trecuse prin marginea bicepsului, producând doar o rană urâtă. Carnea sfârtecată arăta oribil, încă curgea sânge, dar era cu mult mai bine decât se temuse Georgie.

-Cu toate acestea, va trebui să cureţi rana şi să o bandajezi, zise ea. Apa râului este dezgustătoare. S-ar putea infecta cu uşurinţă.

El îşi dezlegă eşarfa de la gât şi i-o dădu ei.

-Atunci, fă-o tu. Eu nu pot cu o singură mână.
Degetele ei tremurau în timp ce O Care Fratemitate de braţ. Atingerea pielii lui o făcea să se înfioare. Deodată, îşi trecu mâna peste clavicula lui şi apoi se opri pe piept, în dreptul inimii. Pulsul 238

Era puternic, ferm, iar ea abia dacă se abţinu să nu plânză , bucurie şi uşurare "ga de

-Ai încasat un glonţ pentru mine!

El se încruntă la ea şi ridică din umeri, ruşinat

-Aş fi făcut la Pentru Alex sau pentru Seb.

-Ai fi putut să mori, continuă ea cu vocea tremurândă
- Dumnezeule, treci încoace!

O îmbrăţişa, iar gestul i se păru cel mai natural lucru din 1 Ea îşi simţi gâtul uscat, şi lacrimile începură să-i curg' k ¡şUscunsefaţalapieptullui, nedorind să-i arate slăbicfun^aXel nu o slăbi din priviri. Îi pnnse chipul între mâini şi i-l n^ I el. O sărută pe pleoape, pe obraji şi pe frunte. O ţinea atât de strâns încât aproape că era dureros, ca şi cum încerca să-i ia supărare^ mâna, sa-i alunge lacrimile sau să le ia asupra bai. După câteva mn mente, se feri şi o privi mai serios decât îl văzuse ea vreodată -Mi-aş da viaţa pentru tine, zise el simplu. Stii asta nu? Ea avu nevoie de câteva momente pentru a desluşi înţelesul vor- belor lui.

-Ce? ea clipi. Ce ai spus?

- Mi-aş da viaţa pentru tine, repetă el. Sunt foarte puţini oameni m lumea asta despre care pot spune acest lucru, dar tu eşti unul dintre ei, Georgiana Wylde. Te iubesc! O sărută încet pe buze. Nu mă aştept să-mi răspunzi în vreun fel, zise el repede. încă putem să ne păstrăm aranjamentul. Poţi să mă părăseşti oricând vrei tu. Am zis că măcar să-ţi spun, să ştii, atâta tot.

Inima îi bubuia de bucurie, iar vestea aproape că o lăsase fără răsuflare.

-Şi eu te iubesc, zise ea, şi îl simţi trăgând-o aproape. O privi stupefiat, ca şi cum nu-i venea să-şi creadă urechilor.
Apoi, închise ochii, chinuit.

-Nu se poate, zise el. Asta ar fi o prostie. Şi tu nu eşti o femeie proastă. Tu eşti o femeie care conduce un imperiu calculează dobânzile plăţilor, care ştie să negocieze pentru mătăsuri. Esti mult prea deşteaptă pentru cineva ca mine^ -Te iubesc, insistă ea. Şi nu ai ce să faci m pnvmţa asta.

El trecu o Pri n n^Dumnezeule, detest banii -Nuputem fi împreuna. înţelegi, tăi blestemaţi!

O eliberă și se întoarse cu spatele la toți și pomi din către ea, cu o expresie determinată.

- Cum aș putea să-ți dovedesc că pe tine te vreau? Nu-ți pot cere să renunți la tot doar ca să rămâi cu mine. Singura modalitate prin care am putea să fim împreună ar fi dacă eu aș avea aceeași avere ca tine. Atunci ar fi egalitate. Dar asta nu o să se întâmple niciodată. Nu voi avea nicicând o avere ca a ta.

Georgie îl cuprinse, tânjind după atingerea lui.

- Privești lucrurile greșit. Ochii ei erau plini de lacrimi, dar îi zâmbi. Doar pentru un moment, imaginează-ți că rolurile noastre ar fi inversate. Dacă tu ai fi cel cu o avere impresionantă, dacă ai fi știut în inima ta că mă iubești, nu ai fi vrut să împărți totul cu mine? Nu ai fi vrut să-ți împărți trupul, viața, totul cu mine?

Vocea ei emana încredere . Vorbea din suflet; era sigură de sinceritatea cuvintelor pe care le spunea. El se întoarse, respirând greoi, strângând din pumni, dar cel puțin o asculta.

- Gândește-te la jurămintele noastre, zise ea. Nici unul dintre noi nu a vorbit serios când le-am zis - eu abia dacă am fost atentă -, dar răspunsul e acolo. Glasul îi tremura, era foarte emoționată, însă găsi puterea să continue, disperată să-l facă să înțeleagă că se temea să nu-l piardă. La bogăție și la sărăcie. La boală și la sănătate. Tu ai rămâne cu mine, Benedict, chiar dacă aș fi săracă și bolnavă, știu că ai face-o. Așa că de ce nu ai face același lucru dacă aș fi bogată și sănătoasă? Ea scutură din cap. Nu are logică. Și oricum, e prea târziu. încrucișă brațele la piept. Suntem căsătoriți, la bine și la rău, așa că e ceva cu care pur și simplu va trebui să te obișnuiești. Refuz să-ți dau voie să mă părăsești după toate astea.

Capit0lul42

Benedict o cercetă pe femeia din fața lui, simțind cum inima U bate atât de tare, de parcă stă să-i sară din piept. Undeva, de-a lungul drumului, în toată aventura prin care trecuseră, își pierduse șapca, iar discuția lor aprinsă îi înroșise obrajii și-i înflăcărase privirea.

-Eu te iubesc. Tu mă iubești, zise ea tăios. Nu văd problema. Un strop de apă alunecă pe chipul ei, oprindu-se în colțul gurii, iar el simți pofta de a o linge, însă se concentră, străduindu-se să se controleze și să-i schimbe părerea. Ea putea să găsească pe cineva cu mult mai bun decât el - un nelegiuit sărăntoc.

-Bărbații trebuie să își poată susține femeile. Așa funcționează societatea. Ar trebui să te măriți cu un om care are aceeași avere ca tine. Ea pufni.

-Oh, nişte prostii. Acum trăim într-o eră modernă, Benedict. Lumea se schimbă. Observând că el intenţiona să o contrazică, ea ridică mâna. Sunt de acord că să te căsătoreşti doar pentru bani, fără nici un fel de compatibilitate, este o greşeală enormă.

Avea dreptate. Părinţii lui erau exemplul perfect pentru asta. Tatăl lui poate că o susţinuse pe mama lui financiar, dar nu-i oferise sprijinul emoţional de care avusese nevoie. Nu o iubise sau preţuise. Nu-i fusese alături la bine şi la rău. Chipul lui Georgie era un amestec adorabil de frustrare combinată cu hotărâre.

- Eu nu am nevoie ca tu să mă susţii financiar. Eu am nevoie ca tu să mă iubeşti. Eu am nevoie ca tu să mă iubeşti îndeajuns de mult încât să treci peste grămezile de bani pe care le am şi să accepţi că acestea vin la pachet cu mine. Poţi să faci asta? Te rog!

Acel „te rog" îl sfârtecă; Benedict aproape căzu în **genunchi.** Ea nu trebuia să-l implore pentru nimic. Era al ei trup şi suflet. Peri- cirea, acceptarea curgeau prin el, topindu-i îndarjirea.

-Presupun că trebuie, zise el, încercând să glumească, darvoc$_{ea}$ emoţionată îl dădu de gol. Şi asta pentru că nu-mi pot i$_{magin}$^ viaţa fără tine.

Ea îi surâse atât de dulce. E cel mai frumos zâmbet pe care îl văzuse. li aruncă şi o privire ademenitoare, pe sub gene. -Tu realizezi că de fapt nu m-ai cerut până acum, nu? El se încruntă. - Da, ai dreptate.

Se prăbuşi în genunchi acolo, pe iarbă, şi o văzu ridicând surprinsă din sprâncene.

Brusc, realiză că nu era cu nimic diferit de sărmanul, îndrăgostitul Simeon Pettigrew, care stătuse cu orele în ploaie. Era aici, ud şi rănit, oferindu-se pe sine, îmbrăcat simplu şi fără cuvinte pompoase. îi luă mâna în mâna lui.

- Nu o să fie nici o surpriză pentru tine dacă îţi spun că eu nu mă aştept la nici o moştenire subită sau la vreo mină de aur, zise el morocănos. Şi nici măcar la vreun comision din partea armatei. încă am multe datorii. Profiturile mele de la Clubul Tricorn merg către restabilirea proprietăţii familiei mele. Acestea fiind spuse, te rog să iei în considerare cererea mea oficială: Georgiana Caversteed, îmi faci onoarea de a-mi deveni soţie? Din nou şi pentru totdeauna? Ochii ei străluceau. -Da.

El se ridică şi o sărută cu tandreţe, un sărut atât de plin de promisiuni şi de dorinţă, încât îl lăsă fără suflare. Toate simţurile lui se topiseră în fiinţa ei, împreunându-se cu ea. Părul ei, pielea ei, buzele ei. Când se retrase, el scutură din cap, nevenindu-i să creadă, aproape temându-se să dea frâu fericirii din interior.

-Abia aştept să te pot striga soţie în public, nu doar în capul meu, *zise* el. M-am săturat să ne tot furişăm. Vreau ca toată lumea să ştie că eşti a mea. Ea îi răspunse cu respiraţia întretăiată. -Da.

-Intoarce-te cu mine la Clubul Tricorn. Lasă-mă să te iubesc. Suspinul ei satisfăcut era exact ceea ce el îşi dorise să audă. -Da. Oh, da! Te rog!

I Capitoiui43

%ate (Bateman

Era aproape trei dimineaţa, dar în ciuda oboselii fizice, Georgie era prea entuziasmată ca să doarmă. Benedict o ţinea strâns în braţe, în trăsura care se apropia de Londra, aproape pustie la acea oră' Ea îşi sprijinea capul pe umărul lui, iar inima îi cânta de fericire. El se schimbase cu hainele uscate pe care i le oferise amiralul, găsise o bucată de material cu care îşi bandajase rana, şi acum stăteau cuibăriţi sub o manta de lână groasă. Ajunşi la Tricorn, îl găsiră pe Mickey, paznicul, încă treaz, în ciuda orei atât de târzii. - Alex şi Seb s-au întors în siguranţă, da? întrebă Benedict încet. -Da, domnule. Şi puşlamaua de Jem doarme dus în camera din faţă. Seb a spus că s-ar putea să fiţi rănit la braţ? îi aruncă o privire îngrijorată lui Benedict. -Nu e ceva serios, Mickey. Nu e nevoie să chemi doctorul încă. Servitorul răsuflă uşurat.

-Prea bine. Am făcut focul în bucătărie. O să vă aduc nişte apă caldă curând.

Benedict îi mulţumi în şoaptă şi o grăbi pe Georgie pe scări. De îndată ce intrară în apartament, ea se întoarse cu o privire hotărâtă, care îi spunea clar că nu avea chef de prostii.

-Hai să curăţăm rana aia, da? Nu vreau să faci febră şi să mori, Wylde. Nu acum, când ai început să fii aşa sensibil. Scoate-ţi cămaşa. El îi zâmbi şmechereşte.

-Nu cred că mă voi sătura vreodată să vă aud rostind aceste cuvinte, doamnă Wylde.

Fără prea mare răgaz, îşi scoase cămaşa şi rămase doar în pantalonii de piele şi cizme. Ea simţi că i se usucă gâtul şi că i se pune un nod în stomac. Bărbatul acesta chiar avea un fizic splendid. Venirea lui Mickey cu o găleată mare cu apă caldă, cu bandaje curate şi cu o sticlă de coniac o opri din gândul de a sări pe soţul ei şi de a-l avea acolo, pe loc.

"KateBatman ^
- M-am gândit că o să aveţi nevoie de astea, bolborosi servii Noapte bună! închise uşa în urma lui.

Benedict sorbi din sticlă şi i-o înmâna.

-Fă ce vrei, femeie!

Ea înmuie bandajul, intenţionat, în coniac.

-Uşurel! protestă el. E cel mai bun coniac franţuzesc.

Ea îi aruncă o privire înţepată.

-Băuturile străine sunt ilegale în această ţară, domnule Wylde.

El îi făcu din ochi.

-S-ar putea să fi descoperit câteva din rezervele contrabandiştilor cât timp am fost infiltrat în banda lor.

îi spălă rana, înroşind apa din bol, apoi îl auzi icnind printre dinţi când ea presă materialul îmbibat în alcool de carnea lui.

Georgie icni şi ea, compătimindu-l. Cu siguranţă îl ustura ca naiba. El privi în jos în timp ce ea îi legă un bandaj curat în jurul rănii.

-Sărută-mă. Am nevoie de ceva care să-mi distragă atenţia de la durere.

Ea era mai mult decât încântată să-i facă pe plac. Apropierea lui, mirosul pielii moi şi bronzate, erau mult prea tentante. Avea gust de coniac şi căldură. Limba lui alunecă peste a ei într-un ritm alert, iar ea simţi acea căldură în sâni, în abdomen şi între picioare. Trecu cu mâinile peste umerii lui musculoşi, fascinată de el, de puterea lui, dar se retrase când degetele ei trecură peste cicatricea de deasupra claviculei.

-Am primit un glonţ în Salamanca, zise el încet. Un lunetist francez. Am avut noroc, a ieşit exact pe partea cealaltă. îi ghidă mâna, iar ea simţi cicatricea şi pe cealaltă parte. Nu mi-a atins osul.

Georgie se cutremură, simţind fiori în stomac. Cicatricea era atât de aproape de gâtul lui. Ar fi putut să fie fatală. Se aplecă şi sărută locul, iar trupul lui tremură. Mâinile lui alunecară peste cămaşa ei băieţească. I-o desfăcu, iar ea ridică braţele ca să-l ajute să o dea jos. De această dată, ea înţelegea complet unde aveau să ajungă. Şi abia aştepta. Voia totul - întunericul, pasiunea, căldura. Pe el. Cămaşa ei de noapte era bine vârâtă în pantaloni, aşa că inima i-o luă la goană când el i-o scoase. îi desfăcu nasturii de la pantaloni, atingând-o constant cu dosul palmei.

-Aceste blestemăţii m-au înnebunit toată noaptea, murmură el. 244

.«i scoase cizmele, ciorapii, pantalonii şi cămaşa şi îl auzi $^{Ea}V_{n}$d îndelung când o văzu goală. Privirea lui o făcea să simtă $^{iIlSpl}{}_{r}$i în stomac. El o prinse şi o sărută, fără a se mai abţine iar ^ topi în sărutul lui arzător, în trupul lui puternic şi'în mâi- ^{C} i_{lc}lui mari. îi acapară gura, gustându-i colţurile buzelor cu limba şi apoi pătrunzând-o adânc. Ea îi trecu mâinile prin păr şi simţi degetele lui cuprinzându-le pe ale ei. Nu o îndepărtă; în loc de $_{as}$ta, o strânse puternic şi o ţintui locului, o senzaţie palpitantă

de pericol.

Georgie tremură dm toate încheieturile. Dorința ardea prin ea ca un văpaie, îi era imposibil să se opună momentului. Nu voia nici măcar sâ iasă la suprafață pentru a lua o gură de aer. Se pierduse în el, inhalându-i mirosul, trăgându-l în plămânii ei, în inima ei. Cu pași împleticiți, reușiră să ajungă în dormitor. El se așează pe marginea patului, iar ea îngenunche în fața lui și îl ajută să-și scoată cizmele ude. El se descotorosi rapid de pantaloni și se întinse pe spate, în toată splendoarea, iar Georgie nu se putu abține să nu zâmbească triumfător. Era al ei. Ea puse un genunchi pe pat și îi cercetă trupul, iar preț de câteva clipe el se mulțumi să o lase să-l exploreze. Ea trecu mâna peste mușchii lui tari'de pe piept și abdomen, până la linia atât de apetisantă de păr care începea de sub buricul lui și continua ca o săgeată către membrul lui erect. Georgie înghiți în sec, brusc emoționată. Nu văzuse această parte din el, data trecută. Ochii lui străluceau. -Atinge-mă.

Ea își dorise să facă asta încă de prima dată când îl simțise întărindu-se, prin pantaloni, în submarin. Cu blândețe, își puse mâna în jurul lui și suspină când el se împinse în palma ei. Era surprinzător de cald, iar pielea lui era netedă, iar mușchii de dedesubt foarte fermi. îl alintă nesigură, iar el gemu și se împinse din nou în mâna ei.

-îți place asta? îl tachină ea.

-Da!

-îmi place privirea pe care o ai când ești așa, zise ea. Probabil o ai de fiecare dată când te gândești la asta. Mă incită și mă topește.

Ea se aplecă și îi luă membrul în gură. El șuieră printre dinți, așa cum făcuse când îl atinsese cu bandajul îmbibat în coniac, doar că, de această dată, instinctul feminin îi spunea că era de plăcere, nu

de durere. începu să-l lingă. Se bucura de felul în care îl descoperea, de gustul lui. îi trezea toate simțurile. Era doar el, doar plăcere.

-Destul, gemu Benedict. Fără îndoială vreunul dintre porcii ăia de la Curte te-ar lăsa să-ți faci de cap cu el cum vrei tu, dar un nelegiuit ca mine nu poate să îndure prea multe. Cu o mișcare rapidă, era deasupra ei. îi aruncă o privire insolentă de pirat, aceeași ca a prizonierului ei mult iubit de la Newgate. Acum, te am în ghearele mele, doamnă Wylde. îi prinse părul în pumn și i-l mirosi. Te cunosc,'soție! îți știu mirosul. Știu cum te miști. Ești a mea! Georgiana tremură'. Să vedem cât de multă tortură poți tu să suporți. 0 atinse pe gât, între sâni și înapoi. Ador să văd cum reacționează corpul tău la mine. Cum ți se înroșește pielea și cum ți se întăresc sfârcurile, își trecu cu degetele peste sfârcurile ei, ca și cum voia să sublinieze acest lucru, iar Georgie fremătă de plăcere. Fulgere de dorință alergau prin ea. Văd că respiri greoi, doamnă Wylde. Să înțeleg că îți place asta?

Georgie se arcui sub atingerea lui, iar el îi cuprinse sânii. Ea gemu. Mâinile lui se contopeau cu pielea ei într-o uniune perfectă. El se aplecă peste ea,

oprindu-se deasupra buzelor ei, o privi şi, în ultima secundă, coborî *mai jos, peste* sânul ei, lingându-i-l. -Mă predau! scânci *Georgie.* Tu ai câştigat. Nu mă mai necăji. El chicoti, iar ea îl prinse de păr şi îl trase în dreptul sânului ei. El îi luă sfârcul în gură. Ea icni.

-Suspectez că şi asta îţi place, şopti el, coborând cu mâna peste abdomenul ei şi către părul moale de mai jos.

îi masă clitorisul, simţind-o cum se umezeşte, şi gemu.

-Vreau să fiu în tine.

-Da! suspină Georgie. Acum.

-Acum, repetă el răguşit.

Se urcă pe ea, iar ea îi simţi mâna pe coastă, ghidându-se spre ea. O sărută în acelaşi timp în care o penetră cu putere, simţind-o gemând sub limba lui. Era plăcere, revelaţie, o senzaţie de împlinire şi voluptate. El încremeni, complet în interiorul ei, tare şi încins. Apoi, începu să se mişte, iar ea se arcui sub el, răs^unzându-i. în curând, ea tremura, pierdută în acel loc întunecat, păcătos unde nu erau cuvinte, ci doar senzaţii. El crescu ritmul, mai puternic mai tare, până când o simţi că vrea mai mult şi mai mult că îi strigă numele. Ajunsă la extaz, păru să se piardă în el pentru o eternitate,

4

apoi răzbătu pe partea cealaltă; era ca în povestea cu Guv Fawl, sfpraful de pușcă, din nou - doar că de această dată era vorh ^ ¿explozia ei personală. Zdrobitoare, ^toail^^ gemu îndelung şi o penetră adânc şi tare, iar de aceastd sase retragă, ejaculă în ea. Se prăbuşi peste ea a D o - * ' m] l o c amândoi pe o parte. Răsuflau greu, pieptul lui nul! ^ roStogoliră tresâlta de plăcere, îşi simţea membrele amortit *** mima ei

-Spune-o din nou, zise ea abia respirând Ce 6 •
El îi aşează părul pe frunte. ai Zls la Woolwich.
- Ce? Că te iubesc? Da. îi sărută vârful
Viaţa mea. Rămâi cu mine pentru totdeauniT ^^ mea"
âzbătupe parte;
şiprai
- Pentru totdeauna, repetă ea.

Capitofui44

Ea se trezi în braţele lui, în timp ce lumina soarelui îşi croia drum la orizont, şi se ridică între aşternuturile mototolite. Ceasul de pc şemineu arăta ora opt aproape.

- Oh, Dumnezeule! Trebuie să ajung acasă şi să-i spun mamei că ne-am logodit înainte ca ea să audă de la altcineva. Soţia Amiralului Cockburn, cu siguranţă, are să transforme vestea în bârfa târgului până la prânz.
Chicotele somnoroase ale lui Benedict îi încălzeau inima.
-Ai vrea să merg cu tine? Am putea să-i spunem împreună.
Georgie scutură din cap.
-Nu, e în regulă. O să vorbesc eu cu ea prima dată. Tu poţi să vii la ceai în această după-amiază. Ar trebui să depăşească şocul până atunci.
El o trase înapoi în braţele lui şi o sărută.
-Bine.
Se ridică din pat şi porni, nestingherit şi gol, către dulapul din mahon, oferindu-i lui Georgie o privelişte apetisantă a spatelui lung şi a fundului ferm. Deschise uşile. în interior erau trei sertare, sub un spaţiu unde erau agăţate haine, şi alese o cămaşă curată pentru ea. Era mult prea mare, dar mirosea ca el. Georgie se strâmbă când trase pe ea pantalonii murdari de ieri. Abia aştepta să facă o baie.
Merse spre el să i se alăture şi observă un material verde-închis.
-Aceea e uniforma ta?
El atinse mâneca jachetei cu afecţiune.
-Da. Puşcaşi.
-De ce nu e roşie, precum celelalte din armată?
-Regimentul de puşcaşi e format din trăgători de elită. Lunetişti şi luptători. Este pentru a ne camufla. Trebuie să recunoşti că rosul e o culoare ridicolă pentru un soldat. E ţinta perfectă.

intinse şi începu să caute ceva într-un bol de sticlă, rotind conţinutul acestuia. Georgie suspină când văzu medaliile lui ha0oC tP neglijent printre butoni şi cuţite de buzunar.

^tcenupoţimedaliile?
El isi drese vocea. _pentru că nule merit.

_Ce? Bineînţeles că le meriţi! Ai luptat în acele bătălii, nu? -Da.
-Atunci, de ce...?
El se holbălabol, ca şi cum s-ar fi chinuit să-şi găsească cuvintele. -Pentru că mă simt vinovat, presupun, vinovat că am supravieţuit, aproape fără urme, în timp ce atâţia alţi prieteni au murit. Nu am câştigat acele medalii pentru altceva decât pentru faptul că am rămas în viaţă. Nu am putut să controlez dacă un glonţ mă lovea pe mine sau pe omul de lângă mine. Nu am putut schimba traiectoria unui cartuş. Am avut noroc chior.

Georgie îi simţi durerea profundă din glas. Privirile li se întâlniră. - De asta lucrez pentru Bow Street acum. Dacă pot să zădărnicesc planuri, aşa cum am făcut ieri, poate că o să ajung să fac ceva demn de medalii. Ea îl îmbrăţişa.

-Păi, eşti eroul meu, Benedict Wylde, indiferent de medalii. Şi amândoi ar trebui să fim extrem de mândri de ceea ce am realizat ieri. Gândeşte-te la tot pericolul pe care Napoleon l-ar fi stârnit dacă ar fi reuşit să scape de pe Insula Sfânta Elena. El încuviinţă fără tragere de inimă. -Ah, iată.
Scoase un lanţ familiar din acea dezordine, iar Georgie văzu că era verigheta ei, lângă care el pusese şi verigheta lui. Ultima dată când o văzuse, realiză ea, fusese la Newgate; presupusese că o amanetase sau o vânduse. Desfăcu lanţul şi scoase ambele inele, apoi îi luă mâna stângă şi, cu solemnitate, îi aşeză inelul pe deget.

Inima ei era plină de mândrie şi iubire. Ea tresări când degetele lui îi atinseseră palma, iar el se încruntă rotindu-i mâna şi observând că pielea i se înroşise de la forţa cu care trăsese la timonă. - Prostuţo, glumi el. De ce nu mi-ai spus că te-ai rănit? Georgie ridică din umeri. -Nu am observat pe moment, serios.

El îi duse mâna la buze şi sărută pielea sensibilă, apoi se îndr$_{ep}$.
tă şi o sărută pe buze.

1 Dumnezeule, luna care vine o să fie o adevărată tortură. 0 să trebuiască să aşteptăm trei săptămâni întregi ca anunţurile să fi$_{e}$ citite şi o să fim sub radarul tuturor în tot acest timp. 0 să trebuiască să mă comport cum trebuie.

Ea chicoti, iar el o privi cu un zâmbet ironic şi scutură din cap. -încă nu-mi vine să cred că vrei să te căsătoreşti cu mine. Eşti sigură de ceea ce faci? Dacă se *dovedeşte* că sunt un soţ groaznic? Nu am nici cea mai mică idee despre ce înseamnă să fii căsătorit şi fericit. Părinţii mei abia dacă şi-au vorbit. Au trăit separaţi aproape douăzeci de ani.

-Noi nu suntem deloc ca părinţii tăi, Benedict. Sunt sigură că
o să ne dăm seama.

El înclină din cap. Un gând nou în trecu prin minte. -Trebuie să-ţi fac cunoştinţă cu fratele meu, John. El ar fi fost o alegere cu mult mai bună pentru tine, să ştii. *E con* te. E masiv. Poţi conta pe el. E sigur pe el. Poate conduce o proprietate. Organiza chiriaşi. Nu umblă de colo *colo*, trezindu-se prin închisori.
Georgie scutură din cap.
-Eşti un om bun, Benedict Wylde, în ciuda lucrurilor pe care le crezi. Pe tine te iubesc. îi aruncă o privire ademenitoare, menită să destindă atmosfera. Crezi că e legal să te căsătoreşti cu aceeaşi persoană de două ori?
-Bineînţeles. O nuntă nu o anulează pe cealaltă. Nu aşa funcţionează. O să fim căsătoriţi de două ori. *Se aplecă şi o să* rută. în plus, nu-mi pasă. O să mă căsătoresc cu tine în fiecare săptămână, dacă asta te face fericită.

Chipul i se întunecă şi o privi precaut. -Nu vrei să te căsătoreşti în St. George, Hanover Square, nu? -Nu. Familia Caversteed o să ofere un spectacol suficient nobilimii prin nunta lui Juliet. Ce părere ai despre o nuntă mică, selectă, la mine acasă în Little Gidding?

El răsuflă uşurat, sărutând-o din nou, apoi o *lovi jucăuş peste* fund.

-Perfect. Acum, du-te şi spune-i mamei tale. 250

A A

buie să-ţi mărturisesc ceva, zise Georgie, care făcuse ^.$_{case}$ în$_{a}$tr-o rochie care-i venea foarte bine, din mu- baie şi se ^^ $_{după\ ce}$ intră în salon.
jeliră ^{crePo} $_{sirme}$on plecaseră la plimbare în parc. Mama ridică pri- J^ceaiul pe care
şi-l turna şi o privi întrebătoare, cu sprân- virea de^{la}
$_{ple}$ ridicate.
Nu încă una. Serios, Georgiana, cred că ar trebui să te gândeşti ~ $_{rv}$ii mei slabi. Am ajuns să-mi fie frică de tine când spui ase- k^{11} ea $_{lucruri.}$ Ce mai e de data asta? Ar trebui să mă pregătesc ¿¡!marea veste că mergi să te alături Circului? Că vrei să devii
clarvăzătoare?

Georgie se abţmu sa nu rada, simţind sarcasmul mamei sale. -Vărul Josiah mă şantaja. _Te şantaja pe tine? Cu ce?
-Cu soţul meu. Josiah descoperise adevărul despre el. Mama pufni.
-Oh, dar asta nu e deloc o surpriză. Ţi-am spus că să te căsătoreşti cu un deţinut este o reţetă pentru dezastru, nu?
-Da, da. Mi-ai zis. Doar că nu m-am măritat cu un deţinut. M-am măritat cu Benedict Wylde.
Mama rămase fără cuvinte - un miracol, dacă se gândea. Deschise şi închise gura de mai multe ori.

-Wylde? Fratele lui Morcott? Acel Wylde? închise ochii, de parcă se ruga să aibă putere, şi apoi îi aruncă Georgianei o privire menită să spună: „Ce am făcut ca să merit asta, Georgiana Caversteed?" Pe asta n-aş fi ghicit-o.

- Şi cum prima noastră nuntă a fost un secret, vreau să mă mărit cu el din nou, zise Georgie. Aş vrea să anunţ logodna noastră în cel mai scurt timp şi să dau ştirea la ziar cât de repede. Cana cu ceai a mamei ei tremura pe farfuriuţă. -Dumnezeule! îl iubeşti? -Da.

- Şi el te iubeşte?
-Da. Şi înainte să întrebi, a semnat contractul. Ştiu sigur că nu mă vrea pentru banii mei.
Mama se sprijini în canapea, bosumflată. -Atunci, prea bine. Doamne, Dumnezeule! Sorbi din ceai şi îşi simţi ochii umezindu-se. Crezi că tatăl tău ar fi fost de acord cu el?

Georgie traversă camera şi se prăbuşi *lângă* mama ei O
ţişă cu drag.
-Sunt sigură de asta. Domnul WyJde este tot ceea ce el şj-ar c
dorit pentru mine. Este loial, *curajos şi* decent.
-Şi sărac, adăugă mama, abătută. Şi fără titlu.
-Şi *asta. Dar* nu e ca şi cum noi am avea nevoie de bani, nu?
Mama se întinse după una dintre prăjiturelele de pe tava cu ceai şi pufni.
-Presupun că nu. Şi dacă asta te face *fericită, Georgiana,* cu adevărat fericită, atunci, bineînţeles că nu mă opun. *E tot* ce-mi doresc pentru tine, să ştii. Să fii fericită.
Georgie o strânse din nou cu afecţiune.
-Ştiu.
în următorul moment, mama păru înviorată. Georgie îi recunoscu privirea de „am un nou plan".
- Cine s-ar fi gândit? chicoti ea veselă. Ambele mele fete se căsătoresc la o distanţă de nici două luni! Trebuie să mă apuc de treabă. Doamne, Dumnezeule, oare cu ce să mă îmbrac?

CapitofuÎ45

în mod previzibil, vestea „confidenţială" a logodnei lor se răspândise de la Amiralul Cockburn la soţia sa, Clara, şi de acolo către toată lumea din întreaga societate. Spre amuzamentul lui Georgie anunţul reuşise doar să-i crească popularitatea. La fiecare eveniment la care participa era asaltată de domni care voiau să danseze cu ea sau care aveau cine ştie ce propuneri. în cele din urmă îi sortă pe aceşti bărbaţi în două categorii. Primii îi acordau atenţie pentru că voiau să afle cum reuşise un bărbat ca Benedict să-i intre ei în graţii sau dacă era păcălită de un vânător de avere. Cel de-al doilea grup era format din bărbaţi care încă se considerau potenţiali peţitori. Se rugau să-i vină mintea la cap şi să anuleze logodna. Insistenţa lor era în acelaşi timp comică şi mustind a disperare.

Georgie abia se abţinu să nu râdă când Elton şi Coster se izbiră cap în cap, aplecându-se să-i ridice evantaiul din pene de struţ. Freddy Cadogan îi aducea încontinuu pahare de şampanie. Cinci bărbaţi diferiţi se oferiseră să-i arate grădinile, fântânile, păşunea şilampioanele. Până şi Sir Stanley Kenilworth îşi reînnoise eforturile. Benedict găsea toată treaba foarte amuzantă.

-Din păcate, e trist de previzibil, chicoti el în timp ce o învârti pe Georgie în sala de dans a lui Lady Ashton. Vânătorii de avere simt că nu mai au timp. încearcă să te asedieze. Un ultim efort, cum se spune în armată. Suspină batjocoritor şi cu regret. Dacă ar şti ei că tu eşti deja căsătorită. Gândeşte-te la inimile lor frânte.

- Hal N-ar fi nici o inimă rănită. Tot ce văd ei când se uită la mine sunt caii pe care îi pot cumpăra la Tattersall sau trăsurica nouă pe care o vor comanda înainte să se usuce cerneala de pe certificatul nostru de căsătorie. Nici unul nu mă vede pe mine.

El îi aruncă una dintre acele priviri care îi făcea stomacul să se strângă.

- Eu te vad, zise el încet. Văd o femeie curajoasă şi încăpăţânată şi, în secret, o rebelă. Văd o femeie inteligentă şi ageră şi care nu se pierde şi nu face crize din nimic.

Georgie se înroşi la faţă auzindu-i complimentele. Cât de mult se transformaseră din străinii care se căsătoriseră la Newgate.

-După cum ştii, deja sunt pariuri făcute la Tricorn despre venirea pe lume a fiului meu şi a moştenitorului averii în nouă luni, şopti Benedict.

El râse, iar ea se înroşi şi mai tare.

- Nu e cazul! şopti ea înapoi. Menstruaţia îi venise săptămâna trecută; lipsa de control a lui Benedict nu avusese drept rezultat un copil. Georgie se trezi mai degrabă dezamăgită decât surprinsă. Or să îşi piardă toţi banii.

El îi aruncă un zâmbet de pirat.

-Ah, dar asta presupunând că o să pot să stau departe de tine până la nuntă. Nu sunt sigur că pot să fac asta, doamnă Wylde. Şi în plus, ar fi chiar atât de rău? Mi-ar plăcea să avem copii. Dacă asta e ceva ce îţi doreşti.

Inima lui Georgie se umplu de iubire şi îi zâmbi fermecător.

-Mi-ar plăcea foarte mult, domnule Wylde.

-Dumnezeule, nu te uita aşa la mine în public, gemu el. Aş vrea să te pot avea acum, pe loc. Spune-mi că Lady Ashton are o pagodă sau o bibliotecă în care ne putem strecura.

- Potoleşte-te! 0 să vin mai târziu la Tricorn şi o să-mi poţi arăta tot soiul de năstruşnicii depravate.

El îi aruncă o privire serioasă.

-Bine. în acest caz, distrage-mi atenţia.

Ea râse, îi plăcea foarte mult să îl tachineze.

-Prea bine. Ţi-am spus că am primit o scrisoare de la căpitanul Moore? Corabia *Lady Alice* a ajuns în siguranţă în portul din Boston. Vărul Josiah, aparent, s-a împăcat cu soarta lui pe timpul călătoriei şi a declarat că este hotărât să îşi găsească o moştenitoare americancă foarte bogată.

-Da, asta sună a ceva ce ar face, zise Benedict cu dispreţ. Tipic lui să aleagă calea mai uşoară. Doamne fereşte să pună mâna şi să-şi câştige traiul prin muncă! Să sperăm că doamnele din Boston au mai multă minte decât cele din Anglia. Şi dacă tot schimbăm veşti, continuă el, în loc să ne distrăm cu plăceri neînchipuite, ar trebui

. Coutefe meu iuGit -

• Alex\-au găsit pe Tom Johnstone. în prezent e - W s^un oă

^debitorilor, aşteptând procesul. Seb spune că scrie
^ÎSeaventurilelui.
o^ rVMearacumaramas?
-Şi u acuzat ae nimic încă. Lord Castlereagh face o inves-
^u a toS ^ mai mulţi membri ai familiei Bonaparte
tigaţie ^ontei substanţiaÎe în Londra, în ultimele săptă-
aU trans e^ ^ sigur că pot face legătura cu O'Meara. Cu toate
mânl, cum vasul lui Johnstone şi planurile Fulton sunt înapoi

aCeStca• • Marinei cred că putem spune că această ameninţare a in posesia ^
lOSt credea facem o echipă excelentă, continuă ea mândră.
-Sunt foarte de acord.

Capitoiui46

Nunta lui Juliet Caversteed şi a lui Simeon Pettigrew se dovedi, conform tuturor celor prezenţi, cel mai opulent eveniment al sezonului. Mirele citi, spre uimirea tuturor, un sonet pe care îl scrisese în onoarea evenimentului, dar, dincolo de gestul neobişnuit prin care o văduvă bătrână şi uşor surdă remarcă înflăcărată: „eu credeam că un poem trebuie să rimeze, nu?"- totul se derula fără probleme. Inelele fuseseră comandate special de la mina de aur a mirelui, din Ţara Galilor, iar mireasa fusese recunoscută ca fiind la fel de frumoasă precum o prinţesă, în rochia ei argintie, care fusese croită după acelaşi model pe care prinţesa Charlotte îl purtase la nunta ei, cu câteva săptămâni înainte. Mama miresei fusese inegalabilă, purtând o pălărie ridicol de nepractică, croită de madame Cerise, care etala nu mai puţin de trei sortimente de fructe artificiale şi bloca priveliştea tuturor celor care, din nefericire, erau aşezaţi pe trei rânduri în spatele ei.

Nunta lui Georgie şi a lui Benedict, câteva săptămâni mai târziu, fusese mai puţin agitată, o petreccere mult mai intimă. Se derulase într-o zi superbă de vară. Flori de sezon şi tot soiul de buruieni verzi răsăriseră la tot pasul, ca nişte garduri vii, fluturii se urmăreau zburdalnici prin jur, iar porumbei graşi gângureau vesel în copaci. Doar o mână de invitaţi avuseseră privilegiul să se plimbe pe aleile înguste şi pline de flori care duceau către veranda strâmbă a casei lor şi tot ei se înghesuiseră în micuţa biserică normandă din Little Gidding. întreaga atmosferă fusese una de petrecere liniştită, împlinită. Georgie purtase o rochie simplă, crem, cu foarte puţină dantelă pe corset şi la mâneci, şi avusese un buchet de bujori, înţesat cu floricele albe. Juliet fusese superbă ca doamnă de onoare, într-o rochie de un albastru-deschis, iar mama ei venise pregătită, strângându-şi batista şi mirosind săruri în aşteptarea lacrimilor de bucurie şi a posibilelor leşinuri. „„„edict, îmbrăcat într-o jachetă elegantă de un albastru-închis . ° p„ntaloni din piele, era încadrat de cavalerii lui de onoare Alex ' seb care arătau excepţional de bine în haine de un gri-deschis L trecuse prin şase cravate înainte să nimerească nodul perfect' Când Georgie înaintase către altar, la braţul lui Pieter, şi îl văzuse Benedict aşteptând-o, rămăsese fără suflare. Expresia mândră <je pe chipul lui îi inunda mima cu dragoste. Slujba se derulase cu toată solemnitatea ei. Comparând ace,, tinuntă cu prima, în întunericul şi murdăria din străfunduri e închisorii Newgate, Georgie scuturase din cap uimită Cine ar fi crezut că un început atât de urât avea să se preschimbe într un timp scurt, mtr-un moment atât de fericit? De data aceasta roai era nici o urmă de nesiguranţă în sufletul ei. Simţise fie«« cuvânt din jurămintele ei şi era sigură că Benedict simţea

acelaşi lucru. Abia aştepta să îşi înceapă viaţa cu el. Benedict nu semăn deloc cu un iubit nobil, ,dealizat, dar viaţa cu el nu avea să fie nlic tisitoare. Avea să fie amuzantă, plină de neprevăzut şi pasională Avea sa he cea mai frumoasă aventură.

Urmase un moment comic, când vicarul ajunse la partea din ceremonie în care Benedict promitea să îi ofere lui Georgie toate bunurile lui". Benedict îşi dăduse ochii peste cap şi îi aruncase o pnvire amuzată, iar ea îşi muşcă buza ca să nu izbucnească în râs Când vicarul pronunţă „soţ şi soţie", Benedict o ridicase în braţe şi o sărutase atât de arzător, încât ea aproape că scăpă buchetul de flori pe jos. Mama apelase de îndată la sărurile ei.

Acum, la trei săptămâni după, Georgie stătea în noul ei birou din casa de la oraş pe care ea şi Benedict o închiriaseră, la câteva aruncături de băţ de Grosvenor Square, uitându-se la frumosul ei soţ peste biroul lat şi îmbrăcat în piele.

- Ce este? o întrebă Benedict. Ai spus că vrei să mă vezi. S-a întâmplat ceva?

Ea zâmbi pentru a-l linişti.

-Nu, nimic. Doar că, Edmund Shaw mi-a adus aceste registre. Atinse cu degetele două pagini împăturite din faţa ei. E doar o mică problemă de afaceri de care trebuie să mă ocup.

Desfăcu primul document şi i-l înmână. El îl luă fără tragere de inimă, iar ea urmări amuzată cum el se încruntă.

-Acesta este contractul pe care l-am semnat la Newgate.

- Da, aşa este. Poţi să îl arunci în flăcări, te rog!

El se încruntă, neînţelegând.

-Ce? De ce?

Ea rupse sigiliul roşu de ceară de pe al doilea document.

-Am un alt aranjament pe care vreau să îl semnezi.

El gemu.

- Nu altul. Eşti obsedată, femeie. Ce mai e de data asta? Numele copiilor noştri?

-Nu.

Ea iesi din spatele biroului, luă hârtia din mâinile lui şi o rupse în două. Apoi, jumătăţile, înjumătăţi. Apoi le aruncă în foc. Hârtia uscată luă foc de îndată în şemineu. Benedict o privi ca şi cum îşi pierduse minţile. Ea îi făcu semn către hârtia de pe birou.

-Acesta este un document nou, care ne dă amândurora acces egal la averea mea. Sunt şi condiţii de bun-simţ, bineînţeles. Orice retragere mai mare de cinci sute de lire va necesita semnăturile amândurora, de exemplu.

El păru să fie un pic buimăcit.

-Asta este... de bun-simţ.

-Toţi copiii noştri, indiferent de gen, vor moşteni părţi egale din proprietate când vom muri.

El păru să îşi revină din şoc.

- Cât de modern din partea dumneavoastră, doamnă Wylde. Asta sună teribil de progresist. El se încruntă. Nu trebuie să faci asta, să ştii. Nu sunt interesat de banii tăi.

- Ştiu. Dar mă face fericită. Şi ţi-am încredinţat inima mea, fericirea mea. Ar fi stupid să nu am încredere în tine în privinţa banilor mei.

El o strânse în braţe.

-În acest caz, îţi promit că nu îţi voi da motive pentru a-ţi regreta decizia, zise el serios.

Privi către biroul din spatele ei şi o împinse până când se trezi prinsă între lemnul tare şi corpul lui puternic. Georgie îşi simţi pulsul accelerând. Se întinse spre spate şi îndepărtă călimara de cerneală şi hârtia, aşezându-le într-o parte, cu intenţii clare. Ea îşi simţi picioarele moi.

- Nu cred că ţi-am arătat până acum aprecierea mea de soţ pe un birou, zise el. Pe un pat, da. Pe mai multe scaune, cu siguranţă. Pe canapeaua din salon, da.

uita de baie, îi reaminti ea, simţindu-se brusc foarte încân- ~[1] [ce]a a fost un moment memorabil.

[tată]Cum ^ P[utea să] **Uit de bai6? Dar pe Un birou? Nu- Niciodată**

" Mu cred că... zise ea fără suflare. Ijn acest caz, permite-mi... 0 scrisoare pentru matale, domnule?

Benedict înjură, auzind vocea veselă a lui Jem Barnes care urla [pe] hol- îl angajaseră pe acel mic terorist ca grăjdar principal curier şi asistent de bucătar, ca să îi asigure o sursă sigură de venit [si] mâncare. Dormea în camerele de deasupra grajdului, iar energia şi cinismul lui erau o sursă constantă de amuzament. Acum însă prezenţa lui nu era deloc bine-venită. Georgie îşi aşează fustele exact în momentul în care el intră fără a bate la uşă. - A venit o scrisoare, repetă el, entuziasmat. Uite-airi. E de la Rege' Benedict luă plicul şi se încruntă văzând emblema regală. -Aşae.

Georgie îl urmări peste umăr în timp ce el rupse sigiliul. -Ce spune?

-Sunt chemat la Carlton House, zise el citind încet. Prinţul regent a fost instruit de către tatăl său, Regele, să ofere un titlu onorific lui - Doamne, Dumnzeule! - Benedict Wylde, în semn de recunoştinţă pentru servicii nepreţuite aduse Coroanei. Ridică uimit, năucit privirea. Mă numeşte conte. Trebuie să mergem la Carlton House pentru învestire la sfârşit de lună. Drăcia naibii! Georgie îşi aruncă braţele în jurul lui şi îl strânse cu forţă.

Trei săptămâni mai târziu, într-o ceremonie privată, Benedict îngenunche în faţa Prinţului de Wales şi deveni proaspăt numitul conte de Ware. Alex şi Seb fuseseră şi ei prezenţi, fiind numiţi conte de Melton şi conte de Mowbray.

-Cu toţii ştim că sunteţi obişnuiţi să aveţi de a face cu bandiţii, zise prinţul vesel. Şi, din păcate, ei nu se găsesc doar în mahalale şi pe la docurile din această metropolă. Oh, nu! Mulţi dintre ei sunt chiar aici, în Belgravia. Şi la Westminster. Îi privi pe toţi trei foarte ferm. în calitate de conţi, puteţi să staţi cu ochii pe Camera Lorzilor pentru mine. Chicoti, iar burta îi tresaltă Benedict Cu toţii cunoaştem datoriile adunate de şi de eforturile ¿ale de ale achita. Îţi doresc ţie şi [fratelm] tau noroc.

îi aruncă lui Benedict o privire înţelegătoare. Crede-mă, am experienţă cu taţii dificili. Pentru un moment păru enervat dar apoi, scutură din cap, îndepărtând gândul. Amiralul Cockburn îmi spune că ai fost împuşcat în timp ce încercai să îl opreşti pe Johnstone acela, nu?

- Da, Excelenţă!
- Ce om curajos!

Privi peste umărul lui Benedict şi îi făcu semn lui Georgie să înainteze. Ea făcu o reverenţă adâncă înaintea Alteţei Sale Regale, iar prinţul îi zâmbi apreciativ.

- Şi tu, doamnă Wylde, am auzit că ai avut un rol important în toată aventura, iar acum eşti contesă de Ware. Ochii lui albaştri străluceau. Ce crezi despre asta?

Georgie privi către soţul ei şi zâmbi.

-Mă bucură foarte mult, Alteţă. Şi, dacă îmi permiteţi, cred că soţul meu va fi un conte foarte bun.